COLECTIA ROMANTIC

Flora Kidd

FURTUNĂ TROPICALĂ

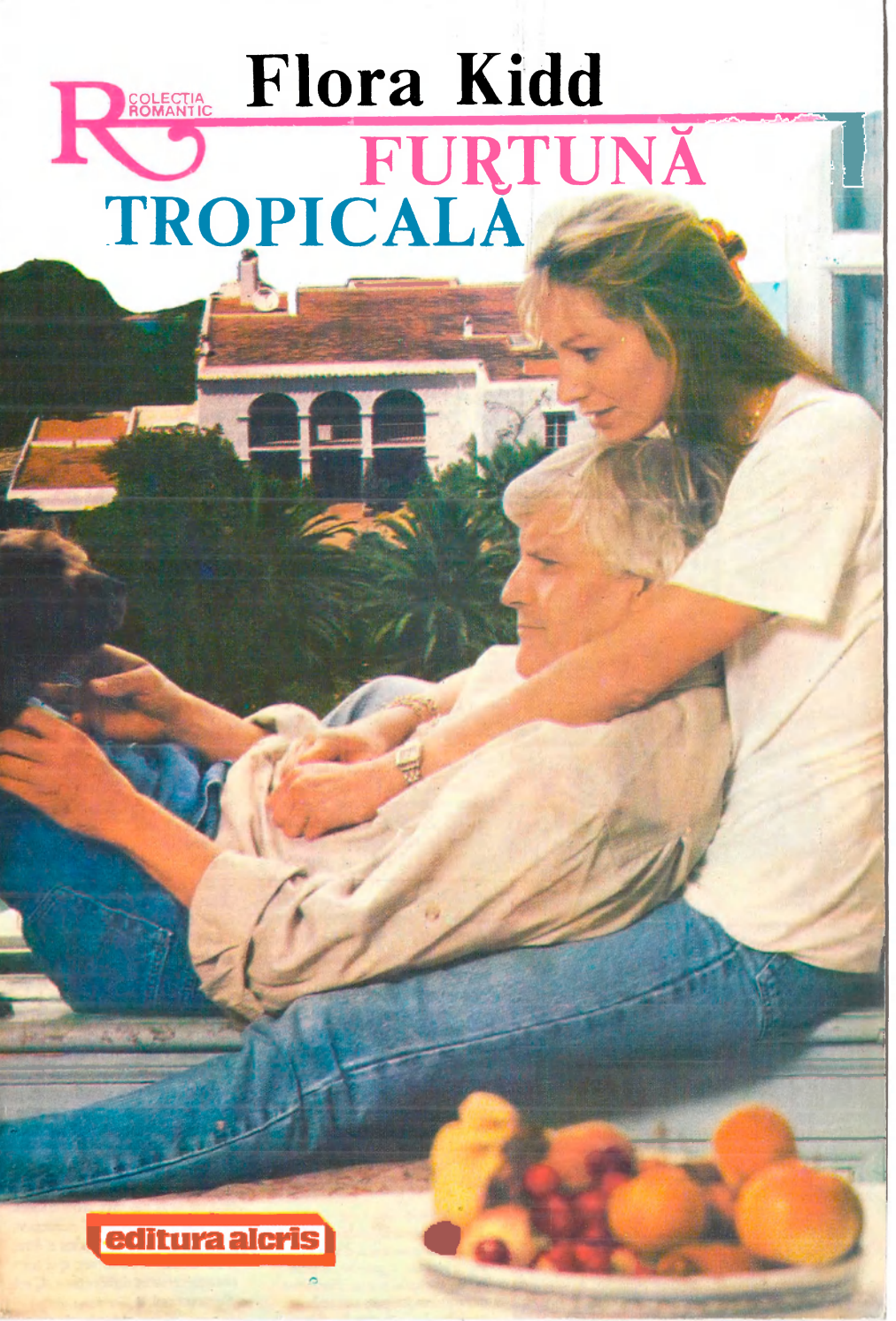

editura alcris

FLORA KIDD

FURTUNĂ TROPICALĂ

Coperta : ANDY

© by Flora Kidd, 1983

TROPICAL TEMPEST

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
Editurii ALCRIS – M94

FLORA KIDD

FURTUNĂ TROPICALĂ

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TISMANA

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-15-9

Colecția „ROMANTIC"

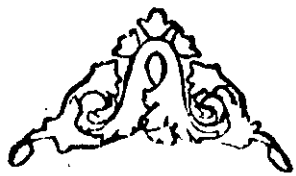

CAPITOLUL I

Vremea era caldă și însorită. Mici norișori albi treceau agale pe cerul albastru. O lumină galbenă strălucea deasupra pistei încinse a aeroportului și peste aripile avioanelor. În mica sală de așteptare a terminalului aeroportului de pe insula din Caraibe, Saint Maarten, aerul era fierbinte și umed. Transpirația începuse să strălucească pe fețele multor călători ce se înghesuiau în încăpere așteptând să se îmbarce spre diverse destinații.

Prin difuzor se auzi o voce care făcu un anunț de mai multe ori, în mai multe limbi. Când Lori încercă să prindă sensul cuvintelor, persoana care făcea anunțuri vorbea probabil în germană, fiindcă nu înțelegea nici un cuvânt. Era prea mult zgomot făcut de motoarele avioanelor de afară și prea mulți oameni vorbeau și strigau înăuntru. Zgomotul și zăpăceala păreau să fie la ordinea zilei.

Lori se uită la ceasul ei. Nouă și treizeci. Peste zece minute, avionul pentru insula Dorada era programat să decoleze și anunțul s-ar

fi putut să se fi referit la asta. Se uită în jur neliniştită, căutând pe cineva mai oficial pe care să-l poată întreba. Părea să nu fie nimeni, cu excepţia negresei înalte, care purta uniformă de stewardesă şi care tocmai venise de afară strigând că avionul pentru Miami şi New York era gata pentru îmbarcare.

Un alt anunţ neinteligibil veni dinspre microfon. Îngrijorată de-a binelea acum, că ar putea pierde avionul pentru Dorada, Lori privi în jur, la cei câţiva oameni care stăteau în apropierea ei.

Chiar în direcţia opusă ei se afla o tânără pereche. Ei se ţineau de mână şi se uitau ochi în ochi, fără să vadă în jurul lor. Era evident că erau îndrăgostiţi sau tineri în luna de miere, aşa că privirea lui Lori trecu peste ei. Cu un an în urmă ar fi putut să stea şi ea cu Mark pe un aeroport ca acesta. Cu un an în urmă, ea şi Mark poate ar fi aşteptat un avion care să-i ducă pe o insulă pentru a-şi petrece restul lunii de miere. Doar că Mark fusese omorât la o zi după nuntă...

Înlăturându-şi gândurile negre de pe panta melancoliei spre care se îndreptau, ea se uită la omul de culoare ce stătea lângă cuplul cel tânăr. Mâinile lui erau încrucişate peste pântec şi ochii îi erau închişi. Nu conta pe prea mult ajutor din partea acestuia. Privirea îi căzu peste omul ce stătea alături de negru, pe care-l observase şi mai înainte şi care acum părea

să deseneze ceva pe o coală de hârtie pusă pe genunchi.

În timp ce-l privea, codindu-se dacă să i se adreseze sau nu, fiindcă după părerea ei, arăta cam dubios cu părul lui blond-castaniu și lung, cămașa albastră și blugii uzați, pleoapele lui se ridicară și el o privi drept în față cu ochi mari și verzi, ochi de culoarea mării într-o zi vântoasă.

– Acum, de ce naiba a trebuit să te miști ? întrebă el ascuțit.

– Eu ?! exclamă Lori, îndreptându-se din spate și azvârlindu-i o privire disprețuitoare. Vorbești cu mine ?

– Cu cine altcineva ? replică el. Și acum nu te mai uita la mine, uită-te spre ușă, așa cum făceai adineauri.

– De ce ? întrebă ea. De ce ar trebui să mă uit spre ușă ?

– Nu-ți dai seama ? replică el nerăbdător, ridicând coala de hârtie de pe genunchi și fluturând-o spre ea. Încerc să-ți fac o schiță de portret. Îmi mai trebuiau câteva minute și aș fi terminat – dar a trebuit să te miști. Acum, uită-te înapoi spre ușă !

– Dar n-ai nici un drept să mă desenezi, protestă Lori. Nu vreau să fiu schițată de dumneata.

După cum bănuia, privindu-i fața pătrățoasă și bronzată și fizicul aspru, el era genul de bărbat pe care-l detesta – necioplit, îngâmfat și nepăsându-i de părerea altora.

– Prea târziu. Ai fost schițată de mine. Cu excepția obrazului și umerilor... Se hlizi brusc, buzele-i frumos conturate dezvelindu-i dinții albi și regulați, ochii verzi ca marea sclipind cu veselie... Nu ți-ar place să ai un obraz ? Acum, uită-te spre ușă, te rog. Doar câteva minute.

Ar fi putut să se ridice și să plece, dar camera era prea mică și aglomerată și i-ar fi fost greu să scape de el. Ea-l fixă cu privirea, evaluându-l. Ochii cei verzi îi întoarseră privirea cu ironie.

– Voi face ce vrei, doar dacă-mi spui dacă a fost anunțat zborul spre Dorada. Nu pot înțelege ce se spune la microfon și nu vreau să pierd avionul, spuse ea.

– Nimeni nu înțelege ce se spune, zise el sec. Deci, mergi la Dorada ? Călătorești singură ? se interesă el.

– Da, răspunse ea scurt, hotărâtă să-l țină la distanță.

– În vacanță ?

– Nu. Mă... mă duc să muncesc acolo.

– Într-adevăr ?... Sprâncenele lui se ridicară surprinse... Unde ? N-am idee despre nici un serviciu pe insulă pentru cei care nu-s localnici.

– Este un aranjament particular. O să lucrez vreme de șase luni pentru doamna Bernice Alden, replică Lori cât putu de demnă, ne-

vrând să se întindă la conversație cu el... Despre zborul spre Dorada, îi aminti ea.

– N-a fost încă anunțat, replică el.

– Dar este programat să plece peste exact două minute, la nouă treizeci ! exclamă Lori, uitându-se la ceas.

– Programul este corect, se răți el. Dar asta nu înseamnă că se și respectă. Nu-ți fă probleme. Suntem în Caraibe acum, unde nimeni nu se grăbește. N-o să pierzi avionul spre Dorada. Și eu merg acolo, deci când o să plec eu, o să știi și dumneata că este timpul să te îmbarci, dar eu mă aștept ca Chuck Williams, pilotul secund, să vină să ne spună când să ne îmbarcăm. Acum, vrei să te uiți, te rog, spre ușă ?

– Oh, bine, mormăi ea cu neplăcere și-și întoarse capul în așa fel încât să poată privi spre ușă.

Un gând îi străfulgeră prin minte și ea se întoarse repede să se uite la el. Imediat, el țipă la ea.

– Uită-te, naibii, la ușă !

– Dar de unde să știu că ai dreptate în privința zborului spre Dorada ? spuse ea.

– Trebuie doar să mă crezi, replică el, privind-o.

Cu o smucitură a capului ea se întoarse din nou să privească spre ușă, simțind cum sângele îi colorează obrajii când își dădu seama că perechea cea tânără și negrul cel slab ce părea că doarme, se uitau la ea și râdeau.

– El are dreptate în privința zborului spre Dorada, don-șoară... Negrul se apropie și rămase în picioare lângă ea... Avionul trebuie să aștepte până când celelalte avioane mai mari își iau zborul. Dar nu te necăji, toți care stăm aici mergem spre Dorada. Trebuie doar să vii cu noi atunci când ne vom pune în mișcare.

– Mulțumesc, spuse ea țeapănă și neluându-și privirea din direcția ușii.

Nu voia să fie repezită din nou de către bruta în blugi.

– Ești binevenită, don'șoară. Și nu-ți fă griji în privința faptului că Rick te desenează. Întotdeauna el desenează ceva sau pe cineva. Mi-a făcut și mie schițe, servind la bar în hotelul din apropierea lui Denny's Beach unde lucrez eu. El este un mare artist și...

– Vorbești prea mult, Sylvester, spuse aspru omul cu cămașa albastră. Și în afară de asta, îmi blochezi vederea. Dă-te la o parte din drum.

– Bine, mă mut, mă mut, replică Sylvester întorcându-se la locul lui. Dar fă-i un desen frumos don'șoarei. Este cu adevărat drăguță !

Tulburată de complimentul direct al omului de culoare, Lori continuă să privească spre ușa prin care soarele ardea nemilos, întrebându-se de ce omul numit Rick se hotărâse s-o deseneze, alegând-o dintre toți oamenii ce așteptau în încăpere. Doar ea nu era o per-

soană deosebită. Nu era nimic spectaculos în profilul ei. Singura pretenție de frumusețe a ei era părul, care era lung și des, cu ușoare ondulețuri, colorat într-o nuanță maronie, cu sclipiri aurii în soare.

Și mai mulți oameni veniră în sala de așteptare. Apăru o altă stewardesă în ușă și anunță că venise după pasagerii care zburau spre Antigua și Barbados. Oamenii năvăliră spre ușă și afară. Câteva minute mai târziu, intră un bărbat în uniformă albastră și spuse cu tonul tărăgănat al băștinașilor că avionul pentru Dorada este gata de îmbarcare.

Lori își întoarse capul încet, uitându-se cu precauție la bărbatul cu cămașă albastră. Acesta se uită în sus, îi făcu semn cu capul și ridicându-se în picioare începu să-și împăturească desenul și-l puse într-o sacoșă de pânză, ce-i atârna pe umăr. Lori își apucă poșeta și haina de ploaie și o luă după perechea cea tânără. După ce-i controlă biletul de îmbarcare, bărbatul în uniformă o îndrumă spre micul avion argintiu, ce stătea pe pistă, la câțiva zeci de metri distanță, și spre care perechea de tineri se îndrepta deja.

Avionul era cel mai mic aeroplan cu care zburase și avea șaisprezece locuri aranjate de o parte și de alta a unui coridor central. Locul ei era în față pe dreapta și de acolo se vedea în cabină, unde pilotul stătea cu mâinile sprijinite de bordul din fața lui uitându-se la

pistă. Când toți își ocupară locurile, pilotul secund care făcuse și pe stewardul, ghidându-i spre avion, le făcu instruirea despre ceea ce ar trebui să facă fiecare în caz de pericol, după care intră în cabină și trase ușa după el.

Lori se uită peste umăr la pasagerii din spate. Tânăra pereche era așezată în spatele ei, de o parte și de alta a culoarului – locurile erau de o singură persoană – și se țineau de mână. În spatele tânărului stătea Sylvester și un alt bărbat de culoare care stătea vizavi de scaunul lui. Urmau încă doi oameni, iar în spatele lor, așezat pe ultimul loc, pe stânga, se afla bărbatul numit Rick.

Avionul decolă și se urca încet dar sigur în aer, zburând peste portul din Phillipsburg, spre mare. Lori privi prin geamul de lângă ea, urmărind jocul de lumini și umbre creat de strălucirea soarelui și nori, peste întinderea albastră, aproape bleumarin a apei de dedesubt, simțind că inima îi bate mai tare la gândul că se afla în ultima etapă a acestei zile, care o făcuse să bată atâta drum, din orașul port de pe coasta de est a Canadei unde se născuse și trăise toți acești douăzeci și trei de ani, până acum.

De la zăpadă, gheață și ceață, de la străzile gri și murdare ale orașului, de la câmpurile dezolante și ninse din jurul acestuia, ajunsese la căldură și lumină, putea să pipăie palmierii și nisipul. Și acum, în loc să stea la biroul ei

din departamentul de istorie al vechii clădiri muzeale din orașul ei de baștină unde lucrase ca secretar-dactilograf în anul precedent, stătea în acest mic avion, plimbându-și privirile peste marea tropicală, zburând printre norii pufoși, zărind ici și colo câte o insulă exotică – umbră albăstruie ce părea să plutească pe apă în lumina soarelui.

Era incredibil, ca un vis care devenea realitate și totuși ea ezitase să vină, fusese înfricoșată să-și părăsească platoșa pe care o construise împrejurul ei după moartea lui Mark. Aproape că refuzase oferta lui Bernice Alden de a veni la Dorada să lucreze pentru ea.

Dacă n-ar fi fost Kathy Nolan, prietena ei intimă cu care împărțea un mic apartament în partea de vest a orașului, ea n-ar fi fost aici, acum. Kathy fusese cea care o împinsese din spate să plece.

– Cine este Bernice Alden ? Unde ai întâlnit-o ? o întrebase Kathy pe Lori, după ce aceasta îi spusese despre oferta lui Bernice, într-una din seri, când mâncau în sufrageria apartamentului lor.

– Ea se ocupă de istorie. S-a născut și a fost educată aici și o vreme, a fost profesoară la universitate, dar cu câțiva ani în urmă s-a măritat cu Harvey Alden, după ce nevasta acestuia a murit. Trebuie să fi auzit de el, replicase Lori.

– Cine n-a auzit pe aici ? o aprobase Kathy. Milionarul local care a început o mică afacere cu lemne şi a sfârşit stăpânind practic toată provincia. Dar a ieşit la pensie cu ani în urmă şi acum fiii lui conduc compania. N-a plecat el oare să trăiască pe o insulă undeva în Caraibe ?

– Aşa este. Insula se numeşte Dorada şi Bernice s-a dus să stea cu el.

– Câţi ani are ? fu întrebarea următoare a lui Kathy cea curioasă.

– Oh, în jur de şaizeci, cred.

– Mmm. Trebuie să fie, deci, mult mai tânără ca el. El să tot fi avut optzeci de ani când a murit. De ce crezi că s-a măritat cu el ? O fi fost pentru banii lui ?

– Nu ştiu, replică Lori. Şi nici nu-mi pasă. Ea este o persoană drăguţă, şi în lunile când a fost aici să-şi viziteze copiii vitregi din acest oraş, şi-a petrecut fiecare zi la muzeu studiind, căutând documente despre comerţul dintre provinciile maritime ale Canadei şi insulele Caraibe, din timpul secolului nouăsprezece. Vezi, ea scrie o istorie a Doradei şi a celorlalte insule producătoare de zahăr. Am ajutat-o să găsească informaţiile de care avea nevoie şi am devenit aproape prietene.

– Şi acum ea vrea să te duci la Dorada, să stai cu ea şi s-o ajuţi să-şi scrie cartea, continuase Kathy, scuturând din capul ei buclat. O să te duci, bineînţeles, adăugă ea. Trebuie !

Este o ocazie unică pentru tine şi-ţi va face bine, mult mai bine decât să stai aici posomorâtă şi plângându-ţi de milă.

– Nu sunt posomorâtă şi nici nu-mi plâng de milă, protestase Lori, prinsă pe nepregătite de remarca adevărată a prietenei sale.

– Trebuie să recunoşti că n-ai mai avut viaţă în tine de când Mark a murit, replicase Kathy. Nu te-ai mai dus nicăieri, nu te-ai întâlnit cu nici o nouă cunoştinţă şi nu te-ai mai băgat în nici un fel de activitate...

– Pentru că n-am vrut, o întrerupsese Lori supărată.

– Oricine ar crede că eşti singura femeie care şi-a pierdut bărbatul imediat după căsătorie, datorită modului în care te-ai comportat, reluase Kathy. Ei bine, am noutăţi pentru tine. Nu eşti prima şi nici ultima care treci printr-o asemenea încercare. Se întâmplă adesea accidente celor care pornesc în viaţă. Chiar zilele trecute am auzit despre un ginere care a leşinat şi a murit după nuntă şi...

– Nu vreau să ascult. Nu vreau să ascult! strigase tare Lori. Ştiu că nu sunt unica femeie căreia i s-a întâmplat vreodată aşa ceva, dar asta nu uşurează cu nimic lucrurile. L-am iubit pe Mark...

– Chiar? Eşti sigură? izbucnise Kathy. Eşti sigură că n-a fost decât o nebunie faţă de o figură părintească, bărbatul mai în vârstă, ce reuşise în cariera lui şi care ţi-ar fi pus la dispoziţie tot după ceea ce tânjiseşi toată viaţa?

– Cum poţi să spui astfel de lucruri îngrozitoare ?! ţipase aproape Lori, mai aţâţată decât fusese în ultima vreme. Noi ne iubeam şi ne făcusem planuri pentru o viaţă împreună. Totul urma să fie perfect. De aceea a fost un astfel de şoc atunci când el a ieşit din hotel în acea dimineaţă, din hotelul în care ne petrecusem noaptea... şi... şi nu s-a mai întors.

– Asta este. Aici era greşeala. Urma să fie prea perfect, replicase Kathy, nepărând deloc impresionată de supărarea lui Lori.

– Ce vrei să spui ? întrebase Lori, pufnind mânioasă.

– Seamănă prea mult cu povestea Cenuşăresei, cu tine ca Cenuşăreasă, micuţa fetiţă orfană, salvată de sărăcie şi plictiseala unei slujbe de opt ore de către chipeşul Prinţ Fermecat, care tocmai se întâmplase să fie şi şeful tău. Oh, totul era atât de plat... şi plicticos, atât de plicticos. Absolut nimic romantic.

– Eu cred că era romantic, replicase Lori încăpăţânată. Şi-mi place ca lucrurile să fie plate şi calme. Tot aşa îi plăcea şi lui Mark... Se uită spre Kathy... Tu niciodată nu l-ai plăcut, o acuză ea.

– Pentru că gândeam că nu-i pasă de tine ; nu-i păsa de tine ca persoană, vreau să zic. Lui îi păsa doar de sine însuşi şi în tine vedea pe aceea care ar fi putut contribui la confortul lui viitor, ţinându-i casa, pregătindu-i de mâncare, întreţinându-i asociaţii de afaceri...

Kathy se uită la Lori cu milă... Știi de ce Prințul Fermecat a ales-o pe Cenușăreasă în locul surorilor ei ? Și-a dat seama că aceasta poate vedea mai bine de o gospodărie decât ele.

— Nu de asta s-a însurat Mark cu mine, spuse Lori apărându-și cu încăpățânare căsătoria. Și eu... eu încă nu pot crede că el... el a murit. De aceea nu mă duc nicăieri să mă întâlnesc cu cineva. Întotdeauna am sperat că el se va întoarce, soneria va suna la ușă și eu îl voi găsi în prag când voi deschide.

— Ce morbidă ești, se înfioră Kathy, și știi unde o să ajungi dacă o să continui să gândești așa ? O să faci o cădere nervoasă.

Brusc, își părăsise locul și ocolind măsuța, îngenunchease lângă Lori și o înconjurase cu brațele.

— Oh, Lori, nu vreau să mă cert cu tine, șoptise ea, dar voiam să-ți spun toate acestea de multă vreme. Ești îndoliată de prea multă vreme pentru Mark. Te-ai uitat la tine în ultimul timp ? Ai văzut cât ești de slabă și de trasă la față ? Nu mai ești fata cu care s-a căsătorit Mark Stevens. Nu vezi ce-ai făcut din tine în ultimul an ? Ai încetat să mai trăiești din cauza faptului că el a fost lovit de o mașină și omorât, atunci când trecea strada. Ai lăsat ca umbra lui să se interpună între tine și viață. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să se interpună și între tine și slujba pe care Bernice Alden ți-a oferit-o. Nu-l lăsa să te omoare !

– Eu... eu... știu ce vrei să zici, recunoscu Lori. Dar nu sunt sigură... dacă pot să fac ceea ce vrea doamna Alden. Vreau să spun că sunt doar dactilografă și secretară. Nu știu nimic despre istorie, chiar dacă lucrez la Departamentul istoric.

– Las-o pe ea să judece dacă poți s-o ajuți sau nu, o sfătuise Kathy. Trebuie să știe ea de ce ești tu capabilă, fiindcă altfel nu ți-ar fi oferit slujba. Trebuie să te duci, Lori. Poate că sub soarele tropical o să ai o aventură cu vreun playboy bronzat, care o să te învețe să te distrezi și să trăiești din plin, așa încât să ți-l poți scoate pe Mark din minte.

– Eu ? Să am o aventură cu un playboy ? se mirase Lori, râzând ușor, bucuroasă că această conversație luase o întorsătură mai puțin serioasă. Oh, nu, acest soi de lucruri nu este pentru mine.

– De unde știi că nu-i pentru tine ? argumentase Kathy. Ai încercat vreodată să ai o aventură ?

– Știi că n-am avut, replicase Lori. Eu nu sunt ca tine... Știa despre Kathy că are o legătură... Mark a fost singurul bărbat pe care... pe care l-am cunoscut fizic, recunoscu ea în șoaptă.

Petrecuse doar o noapte cu el, noaptea nunții și nu fusese chiar un mare succes. Nu fusese ceea ce sperase sau își imaginase. Nu fusese

nimic extraordinar, nici urmă de extaz sau de împlinire, dar n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului, n-ar fi recunoscut nici chiar față de Kathy.

— El a fost singurul pe care l-ai cunoscut și așa o să rămână dacă o să te comporți în continuare tot așa, încuindu-te în casă și refuzând orice contact cu lumea din afară și cu viața însăși, spusese Kathy tăioasă. Oh, Lori, pentru binele tău, ia slujba pe care ți-o oferă Bernice Alden. Când trebuie să vorbești cu ea ?

— Mâine. Pleacă la Dorada poimâine. Dacă o să fiu de acord să mă duc, ea o să aranjeze zborul meu pentru Dorada imediat ce eu voi putea să mă eliberez de slujba de la muzeu. Dar slujba la ea nu va dura prea mult și o să trebuiască să mă întorc peste șase luni și să-mi caut un alt serviciu aici.

— Și ce dacă ? Dacă o să te duci, va fi o experiență nemaipomenită pentru tine. Și ce ai de pierdut plecând ? Nimic, în afară de serviciul tău la acel muzeu îmbâcsit și prăfuit.

Kathy ieșise în acea seară și nu mai avusese loc altă discuție între ele, dar vorbele schimbate o tulburaseră într-atât pe Lori, încât nu încetase să se gândească la ea însăși și la modul în care apărea în fața prietenei ei, de când murise Mark. În oglinda din dormitor își studiase fața observând cât de palidă și trasă arăta. „Îți plângi singură de milă" — fusese acuzația lui Kathy, care o rănise cel mai mult.

Orfană de timpuriu, crescută mai întâi la orfelinat şi apoi iubită de cei care o înfiaseră şi o crescuseră până când ajunsese la vârsta la care putea lucra, nu-şi plânsese niciodată singură de milă şi întotdeauna se mândrise cu optimismul ei.

Bineînţeles se gândise la o poveste de dragoste, la un bărbat ideal pe care l-ar întâlni într-o zi şi şi-ar petrece cu el tot restul vieţii. Crezuse că Mark ar fi putut fi un astfel de bărbat ideal, aşa încât atunci când moartea îl smulsese de lângă ea, toate visurile ei de viitor fuseseră spulberate şi ea căzuse într-o depresie adâncă.

Fusese surprinsă de ea însăşi ; surprinsă că se lăsase târâtă de val şi toată noaptea se gândise la ceea ce-i spusese Kathy, ajungând la concluzia că prietena ei avusese dreptate. Era timpul să şi-l scoată pe Mark din minte, precum şi viitorul pe care-l plănuiseră împreună. Era timpul să treacă peste toate acestea, să părăsească oraşul unde trăise întotdeauna, oamenii pe care-i cunoştea de o viaţă şi să plece spre necunoscut.

Ziua următoare ea-l înştiinţase pe şeful ei de la muzeu şi-i spusese lui Bernice Alden că va veni la Dorada şi va lucra pentru ea. Bernice fusese încântată şi aranjamentele fuseseră făcute pentru Lori ca să vină în Dorada la începutul lui martie. Şi astfel, acum ea era în cea de a doua zi a lunii martie, aproape de destinaţia sa.

Lori se uită din nou pe fereastră şi se înfioră. Foarte aproape de destinaţie – prea aproape. Vârfurile împădurite ale munţilor alunecau sub privirea ei, atât de aproape, încât părea că, dacă ar fi deschis fereastra, ar fi putut atinge frunzele copacilor. Ofând de uimire, observă nişte culmi ascuţite de piatră străbătând aburii pufoşi ai norilor. Unde mergea avionul? Se uită repede în jur să vadă dacă altcineva era tulburat de această apropiere a avionului de munţi. Doar tinerii din spatele ei păreau îngrijoraţi. Ţinându-se încă de mână, oftau şi ei uitându-se afară prin ferestre. Restul pasagerilor se relaxa în scaune, neobosindu-se să privească afară.

Deodată, zgomotul motorului avionului se schimbă, iar acesta făcu o curbă şi se îndepărtă de munţi. Sub ea, Lori văzu o câmpie de un verde strălucitor pe lângă apa albastră şi o peninsulă îngustă ce înainta în mare, străbătută de o şosea. Şi apoi, avionul păru să cadă în direcţia mării. Închise ochii şi-şi ţinu răsuflarea, auzind-o pe tânăra din spatele ei ţipând. După un timp urmă aterizarea. Ea deschise ochii. Avionul era pe pistă şi se îndrepta spre o clădire cu acoperişul roşu, desigur, aerogara.

Coborând din avion, Lori îi urmă pe ceilalţi pasageri ce se îndreptau spre clădire. Aerul era cald. Palmierii foşneau în adierea slabă a vântului şi soarele ardea puternic deasupra

capului. Când ajunse lângă clădire, ciorapii i se lipiseră de picioare, își simțea picioarele umflate în pantofi și simțea nevoia să-și scoată jacheta de la costum.

În interiorul clădirii aștepta în spatele perechii de tineri ca să arate pașaportul unui ofițer îmbrăcat în uniformă ce stătea la un birou, sub o pancartă ce arăta tuturor vizitatorilor insulei pe unde să treacă. Ceilalți oameni din avion erau probabil cu toții rezidenți în insulă și trecuseră deja în holul de primire, preluându-și bagajele ce le fuseseră aduse de la avion.

După ce-și prezentase pașaportul, Lori se grăbi spre bagaje, își luă cele două geamantane pe care le cără spre vameșul ce stătea lângă ieșire. În câteva minute, păși printr-o ușă și se trezi din nou în bătaia soarelui.

– Taxi, don'șoară ? o întrebară câteva voci în cor.

Fu înconjurată de câțiva bărbați cu pielea brună, îmbrăcați în cămăși colorate țipător, toți zâmbindu-i în speranța de a o avea ca pasageră.

– Nu, mulțumesc. Cred că trebuie să vină cineva să mă ia, zise ea, amintindu-și recomandările lui Bernice Alden în legătură cu ceea ce trebuia să facă, odată ajunsă la aeroportul din Dorada.

– Bine, don'șoară.

Toți primiră vestea foarte politicoși și se grăbiră spre taxiurile lor care erau aliniate la câțiva metri mai încolo.

Lori își puse geamantanele jos și-și dădu jos jacheta. Se uită în jurul ei și-l zări pe insul înalt, cu umeri largi, îmbrăcat cu cămașă albastră. Bărbatul numit Rick stătea lângă un mic jeep alb, ce părea a fi un vehicul. Aproape de el se afla o femeie blondă și înaltă, îmbrăcată cu o rochie lungă de coton strălucitor, ce-i înconjura ca un sarong trupul zvelt și-i lăsa goi umerii bronzați. Femeia îi zâmbea bărbatului în timp ce mâna ei se plimba intim în locul unde cămașa acestuia era descheiată.

Lent, bărbatul cu cămașa albastră își întoarse capul și privi spre Lori. Ridicându-și o mână, arătă cu degetul spre ea. Femeia cea blondă o fixă pe Lori câteva secunde, prin ochelarii mari de soare pe care-i purta, apoi întorcându-se spre bărbat, spuse ceva și râse. Lori avu cel mai jenant simțământ că femeia râdea de ea, și se întoarse pentru a se uita în altă direcție, căutând figura înaltă și distinsă a Bernicei Alden, cu părul ei alb și ondulat.

Câteva secunde mai târziu, o voce plăcută și răgușită de femeie se auzi lângă ea.

– Scuză-mă. Cred că ești Lori Stevens.

Lori se întoarse. Femeia cea blondă își scoase ochelarii și-i bălăngăne într-o mână, privind-o de sus cu ochii ei albaștri și reci.

– Da, eu sunt, răspunse ea.

– Eu sunt Tracy Alden. Bernice m-a rugat să vin să te întâlnesc și să te duc la Tamarind

– ea nu se simte prea bine astăzi. Àsta-i tot bagajul ?

– Da.

– Nu, nu-l căra. Sunt sigură că Rick o să facă treaba asta, zise Tracy Alden, întorcându-se să se uite în direcţia jeep-ului. Dar bărbatul numit Rick nu mai era acolo... La dracu' ! mormăi Tracy strângând din dinţi nervoasă... A plecat !... Se întoarse bosumflată spre Lori... El este vecinul cel mai apropiat de noi la Tamarind. Cred c-ai auzit de el. Este sculptorul Patrick Greville. Tocmai s-a întors de la New York de la un seminar despre sculptură cu alţi artişti bine cunoscuţi. Se mişcă destul de bine în lumea artelor şi într-o zi o să devină faimos pentru felul în care redă în piatră sentimentele omeneşti.

– Nu, n-am auzit de el, replică Lori. Nu ştiu nimic despre artiştii americani, adăugă ea luându-şi valizele.

Tracy nu părea dispusă s-o ajute.

– Rick nu este american, replică Tracy. Acum este cetăţean al Doradei. Dumnezeu ştie de unde este originar. Maşina este acolo.

Ea păşi graţios peste asfaltul încins, iar Lori o urmă, târându-şi valizele şi simţind cum îi curge transpiraţia de-a lungul corpului pe sub haine.

Maşina era mare şi elegantă, de culoare albastră. Lori îşi puse valizele în portbagaj şi apoi, amândouă s-au aşezat pe locurile

din față. Drumul de la aeroport mergea în zigzag, făcând o serie de curbe bruște pe partea muntoasă pe care Lori o văzuse din avion, și apoi se bifurca.

— Acum o să te duc împrejurul părții expuse la vânt a insulei, care este în fața Atlanticului, anunță Tracy, apucând-o spre stânga. Este cea mai puțin locuită parte, dar este drumul cel mai scurt spre Tamarind.

Mai în jos, drumul se afunda în câmpurile de trestii de zahăr, trecea printr-un sătuleț format din colibe de lemn, unde capre micuțe pășteau iarbă de pe marginea șoselei ; florile copacilor și albastrul tufelor de bougainvillaea adăugau pete exotice de culoare grădinilor în care creșteau cocotieri și bananieri.

La marginea satului întâlniră copii în uniforme, ce se întorceau de la școală, după ce făcuseră ore dimineața devreme, o informă Tracy pe Lori. Fetele erau îmbrăcate cu fuste gri, bluze albe și ciorapi albi, iar băieții în șorturi gri, bluze albe și ciorapi albi și lungi. Câțiva dintre ei își îndreptară fețele brune spre ele, strâmbându-se veseli cu ochi strălucitori și se așezară în drum până când mașina ajunse în dreptul lor, ca apoi să se dea la o parte, sărind ; se jucau de-a „găinile", un joc pe care-l jucau cu toți cei pe care-i suspectau c-ar fi vizitatori ai insulei, explică Tracy.

În afara satului, drumul o lua de-a lungul unei plaje lungi acoperită cu nisip galben de

care se spărgeau valuri înspumate. Peste valuri, oceanul strălucea albastru, transformat de vânt într-o serie de încreţituri într-o perpetuă mişcare.

– Aceasta este plaja Denny, spuse Tracy. Există un hotel aici, cu tot felul de străini care stau în el. Cred că unii dintre ei se ascund acolo fiind urmăriţi de lege în propriile lor ţări... scoase un hohot adânc de râs... Plicticosul meu socru îl numeşte un loc al viciului. Eu personal m-am distrat acolo mult mai bine decât în casa lui !

La stânga se înălţa o clădire. Era construită chiar pe plajă. Zugrăvită în albastru, cu obloane albe, se afla la umbra unor palmieri.

– Era un bărbat în avion care spunea că lucrează la barul hotelului, zise Lori.

– Trebuie să fie Sylvester, replică Tracy dând din cap. Am văzut că ieşea din clădirea aeroportului cu Rick... Se uită peste umăr spre hotel când treceau pe lângă acesta... Cred că Rick este acum înăuntru, spuse ea posomorâtă... Îi place mai mult să se amestece cu oameni ca Sylvester şi să bea la bar decât să vină la Tamarind şi să ia o băutură cu noi, în circumstanţe civilizate. Bănuiesc că Bernice ţi-a povestit totul despre Tamarind.

– Nu, nu chiar.

– Este frumos. Plantatorul de zahăr care l-a construit în secolul optsprezece a fost unul dintre cei mai deştepţi oameni şi şi-a ridicat

casa lui deasupra nivelului plajei, pe partea muntelui unde briza alungă țânțarii. Și Harvey Alden, bunicul soțului meu, trebuie să fi cheltuit o avere ca s-o transforme într-o casă de vacanță, modernizând bucătăria, adăugând o piscină și refăcând terenurile de tenis... Tracy se uită la Lori cu curiozitate... Ești din același oraș unde s-a născut Harvey Alden, nu-i așa?

— Da, de acolo sunt. Mi-am trăit toată viața acolo până acum.

— Am stat acolo anul trecut, spuse Tracy cutremurându-se ușor. Cu soțul meu, Ken Alden. Aveam o casă lângă râu. Se presupunea că acolo nu există ceață. Uh, am urât asta! Mă simțeam atât de plictisită și însingurată, încât am început să mă comport necorespunzător... Gura i se lăți într-un zâmbet ironic... Apoi Clark, tatăl lui Ken, a dat milităria jos din pod și a spus că nu mă va mai lăsa să târăsc numele de Alden în noroi, după care ne-a trimis pe mine și pe Ken aici... Tracy mai scoase un hohot de râs... Luna trecută, Ken a trebuit să se întoarcă acasă să muncească, pentru a face rost de bani, bineînțeles. Clark a pocnit din bici și Ken s-a și întors să-și facă datoria. Eu m-am hotărât să stau aici... este mult mai multă distracție... Se uită cu coada ochiului la Lori... Te-am șocat cumva? o ironiză ea... Ești cumva una din mironosițele de pe coasta de Est, ca cei din familia Alden?

Lori nu răspunse. Era mult prea interesată de clădirea ce apăruse în partea dreaptă a dru-

mului. Făcută din piatră, înnegrită de mușchi, fusese devastată de timp, nu avea acoperiș și ferestrele erau lipsite de geamuri. Buruieni și tufișuri creșteau printre treptele de piatră ce duceau până la o gaură care cândva fusese intrarea principală. Peste ceea ce cândva fusese o pajiște elegantă, păsteau capre. În spatele acestor ruine se înălța o construcție circulară, mai înaltă decât moțul muntelui din spate. Zidurile fuseseră restaurate cu o piatră strălucitoare roz-aurie.

– Ce este acest loc ? întrebă Lori, uitându-se înapoi peste umăr în încercarea de a mai vedea o dată casa ruinată.

– O parte din plantația bătrânului Greville. Aici locuiește Rick, în moara de zahăr, turnul care se vede în spatele casei, replică Tracy, încetinind viteza mașinii deoarece drumul începea să urce.

– Ce s-a întâmplat cu casa ? De ce este în ruină ? întrebă Lori.

– Se spune că primul Greville care a stăpânit plantația a construit această casă pentru fiica lui, cu ocazia căsătoriei acesteia cu cel mai bun prieten al lui. Dar ea n-a locuit niciodată în ea.

– De ce ?

– Pentru că formalitățile de căsătorie fuseseră cumva aranjate și bărbatul pe care ea-l iubea cu adevărat și el la rândul lui o iubea, a devenit furios din cauza geloziei și în ziua

nunții l-a provocat pe mire la duel. Ambii bărbați au fost răniți mortal și și-au pierdut viața. Fata s-a aruncat de la fereastra de sus a casei când a auzit că și-a pierdut și soțul și iubitul și a murit și ea. Casa a fost încuiată, sigilată și abandonată, și nimeni n-a mai locuit acolo până în ziua în care Rick s-a hotărât, cu opt ani în urmă, și s-a mutat în moara de zahăr... din nou Tracy râse ironic... Trebuie să fi fost nebună ! Nu cred că o femeie în toate mințile poate să se comporte așa doar fiindcă doi bărbați s-au omorât între ei, nu crezi ?

– Eu pot crede. Îmi pot imagina asta cu ușurință, șopti Lori. Dar ce este cu casa inițială a lui Greville ? Și aceasta este o ruină ?

– Nu. Casa originală a lui Greville este la Tamarind, replică Tracy. Și aproape am ajuns.

Mașina părăsi drumul principal ca să intre pe un drum îngust și neted ce ducea drept spre o intrare străjuită de două coloane de piatră. Poarta era deschisă și Tracy intră înăuntru, înconjură un rond de flori și opri mașina în umbra copacilor. Așa cum spusese, casa era frumoasă, construită din blocuri de piatră maroniu-roșcată. Geamurile ei mai aveau obloane albe și negre și sub un portic se afla ușa din panel, cu mâner și un ciocănel.

– O să trimit o servitoare să-ți ia bagajele, spuse Tracy ieșind din mașină. O să mergem în spatele casei. Cred că Bernice stă pe terasă.

Lăsându-şi jacheta şi haina de ploaie în maşină, urmând-o pe Tracy care mergea cu paşi mari, urcă nişte trepte şi apoi merse de-a lungul unei poteci pietruite, trecând pe lângă nişte ferestre ce dădeau spre o grădină plină de tufişuri cu flori exotice ; făcură colţul, mai urcară câteva trepte şi ajunseră pe o terasă largă, cu un acoperiş susţinut de stâlpi de piatră, în jurul cărora se încolăcea iedera. Bernice Alden stătea la o măsuţă, cu piciorul stâng ridicat pe un scaun, şi citea.

– Aici este ea, prietena ta, bunica Bernice, pronunţă Tracy cu o voce melodioasă.

– Ce bine-mi pare că te văd, Lori ! zâmbi Bernice, punând jos teancul de hârtii pe care-l citea. Iartă-mă că nu te-am întâmpinat, dar m-a durut foarte tare piciorul din cauza trombozei. Vino şi stai jos. Cred că ţi-e cald şi vrei o băutură răcoritoare.

Apucă un clopoţel ce se afla pe măsuţă şi sună de trei ori. Lori se aşeză pe un scaun, dorindu-şi să-şi poată scoate toate hainele de pe ea. În viaţa ei nu se simţise atât de îngrozitor de înfierbântată.

– Să nu comanzi nimic de mâncare pentru mine, bunică Bernice, spuse Tracy. Plec din nou chiar acum. La revedere !

– Unde ? Unde te duci ? întrebă Bernice, strigând după Tracy care o luase la picior.

– La hotelul lui Denny, îi răspunse femeia blondă. Am întâlnire cu cineva acolo.

– Cu cine ? Tracy, vino înapoi imediat ! îi

ceru Bernice la capătul răbdării. De câte ori ți-am spus să nu te mai duci în acel loc ?

– Ai putea să încetezi să-mi ceri asta, bunico, fiindcă n-am de gând să nu mă mai duc, replică Tracy care, sărind peste trepte, dispăru după casă.

Bernice oftă și se sprijini înapoi de spătarul scaunului, cu o expresie îngrijorată pe față, cu buzele strânse și ochi scăpărând de mânie. Se uită spre Lori și-și scutură capul.

– Nu știu ce să fac, se plânse ea. Tracy este soția fiului meu vitreg. S-au căsătorit doar de optsprezece luni și deja căsnicia lor scârțâie. Și este greșeala lui Tracy. Au venit aici în ianuarie pentru o vacanță și acum ea nu mai pleacă. Și a intrat în cârdășie cu oamenii cei mai imposibili. A făcut un fel de fix pentru un artist cu reputație proastă ce locuiește în insulă. Nu m-ar mira să pozeze goală pentru el... Din nou Bernice oftă din greu... Aș dori ca ea să plece înapoi la Ken, sau măcar la propria familie. Mă conturbă de la lucru ! Nu mă pot concentra.

– Îmi pare rău, murmură Lori, care de fapt nu știa ce să spună.

Frumusețea stranie a noilor împrejurimi o copleșise. Mirosul florilor era accentuat de briza care le mângâia și multe păsărele cântau în copaci, zburând chiar pe terasă. Era liniștitor, plin de pace, odihnitor. Ar fi putut foarte ușor să stea așa toată ziua, fără să facă nimic și

nu voia să știe nimic despre o persoană atât de turbulentă ca Tracy.

– Este un loc frumos, spuse ea.

– Ai dreptate, așa este, zise Bernice, dispărându-i încruntarea de pe față... Și eu te plictisesc cu necazurile mele când tu de abia ai venit. Ah, uite-l pe Johnson... Un tânăr negru și zvelt, îmbrăcat cu cămașă și pantaloni albi își făcuse apariția. Venea plin de grație către ele, clătinând o tavă într-o mână... Și acum, ce-ai vrea să bei, Lori ? întrebă Bernice... O băutură de fructe făcută cu lapte de cocos ? Te asigur că este o băutură foarte reconfortantă, așa cum o face Johnson.

– Sună bine, replică Lori.

– Adu două băuturi, Johnson, apoi Bernice îl întrebă pe băiat cu amabilitate... Ce-a făcut Lily de mâncare pentru prânzul de astăzi ?

– Salată de fructe de mare, pateuri calde și prăjitură cu zmeură, răspunse Johnson care învârti tava prin aer și apoi o prinse prin spate, ca un fel de giumbușluc.

– O să-ți placă mâncarea, spuse Bernice. Totul este pregătit în casă, iar majoritatea fructelor și legumelor cresc aici în grădină... îi zâmbi lui Lori cu ochi veseli... Să știi că mă bucur mult că ești aici. Cred că o să ne împăcăm bine. Ești exact genul de persoană de care am nevoie să fiu ajutată – liniștită și calmă, serioasă.

– Mulțumesc, replică Lori cu sinceritate. Și mie îmi pare bine că mă aflu aici.

CAPITOLUL II

Lori scoase din mașină foaia de hârtie pe care o scrisese, împreună cu indigoul și copia. Stând sprijinită pe spătarul scaunului de la biroul din biblioteca pe care Bernice Alden o transformase în birou, ea citea ceea ce scrisese, controlând greșelile. În acea dimineață, zece zile după sosirea ei în Dorada, începuse să bată la mașină capitolul introductiv din istoria Doradei a lui Bernice Alden, și a altor insule producătoare de zahăr. Simțea că într-adevăr, în cele din urmă, avea ceva important de făcut.

Când termină de citit puse coala cu grijă peste alte coli pe care le scrisese în acea dimineață, copiile peste teancul de copii și indigoul într-un sertar din birou. Era ora prânzului, timpul în care-și întrerupea lucrul pentru câteva ore ; era cea mai călduroasă vreme a zilei, cu soarele arzând paternic și aerul înfierbântat la maximum. Mai târziu, în cursul după-amiezii, când se mai răcorea, ar putea să bată din nou la mașină și va lucra treptat până pe la orele șapte. Aici se înserа aproape

brusc şi cerul devenea spectaculos de albastru închis, presărat cu stele scânteietoare.

Biroul se afla în partea nordică a vechii case de piatră şi prin geamul din faţa mesei la care stătea avea imaginea a ceea ce mai rămăsese din fosta moară de piatră a lui Greville. Construită din acelaşi fel de piatră ca şi casa, arăta ca un con cu vârful tăiat. Acoperişul se dusese şi intrarea nu mai avea de mult uşă. Strălucind în lumina soarelui, înconjurată de plante tropicale şi copaci, era o relicvă a vremurilor când Tamarind fusese o plantaţie de zahăr renumită.

– La acea vreme, bucăţi mari de pânză erau fixate pe aripile de lemn ce se găseau în partea superioară a turnului, îi spusese Bernice când ea o întrebase despre modul în care funcţionase moara... De cealaltă parte a aripilor cu pânze se afla un lung jgheab de lemn la care era ataşată moara. Aripile puneau în mişcare sistemul de măcinat al morii.

– Dar cine acţiona aripile ? întrebase Lori.

– Aripile cu pânze erau acţionate de vânt şi făceau să funcţioneze moara ale cărei componente fuseseră cumpărate din Anglia. Trestia de zahăr era transformată într-un suc ce era colectat în nişte vase, erau fierte apoi la focul făcut din partea lemnoasă a trestiei.

– De ce era fiert sucul ?

– Ca să fie îngroşat şi apoi pus în nişte tăvi de lemn pentru a se răci. Melasa se trans-

forma în cristale de zahăr, de culoare închisă și aveau gustul acesteia.

– Ca și zahărul închis la culoare pe care-l folosim acum câteodată ? întrebase Lori.

– Ceva în genul acesta. Pe vremuri, și celelalte state fabricau zahărul în același mod, exportând surplusul în alte țări. Dar acum, noi îl cumpărăm în pungi de hârtie de la băcănie ca toți ceilalți, oftă Bernice gândindu-se la vremurile trecute... Și morile de vânt sunt depășite căzând în ruină, iar cei care posedau plantații au plecat toți în altă parte.

– Ce s-a întâmplat cu cei din familia Greville care erau proprietari la Tamarind ? se interesase Lori.

– Au plecat cu toții în Anglia, dar au păstrat această casă ca o reședință de vacanță, un loc în care să-și petreacă iarna. Apoi familia a sărăcit și casa a fost închisă. Înainte de ultimul război, domeniul a fost împărțit în două părți, iar această parte cu casa a fost vândută unui american ce dorea o casă în insulele din Caraibe. El a făcut aici multe renovări, restaurând zidurile de piatră, ferestrele și acoperișul. Când acesta a murit, casa a fost pusă din nou în vânzare și Harvey a cumpărat-o... Ochii lui Bernice deveniră visători și triști... Lui Harvey îi plăcea aici, petrecea multe ore proiectând grădina și a locuit în acest loc, în ultimii ani de viață.

– Și cealaltă parte a domeniului ? intervenise Lori. A fost și aceasta vândută ?

– Nu. Se pare că nimeni n-a vrut ruinele unei case bântuite de fantome, zisese Bernice sec. Nici chiar cei din familia Greville, care o moşteniseră. Nici măcar n-au venit s-o vadă. Nimeni nu s-a apropiat până când acel artist a sosit şi s-a mutat în moara de zahăr, punându-i un acoperiş. Acesta pretinde că este un Greville, chiar un descendent direct al lui Robert Greville care a construit această casă, dar eu nu-l cred.

– De ce nu ?

– Am urmărit rădăcinile familiei Greville până în Anglia. Robert Greville fusese un aristocrat, cel de al doilea fiu al unui nobil, trimis de tatăl lui aici ca să facă avere. Bărbatul care locuieşte în moara de zahăr n-are nimic aristocratic în el. După toate informaţiile, este un aventurier care a văzut o bucată de proprietate pe care n-o voia nimeni şi a pus stăpânire pe ea. Totul în privinţa lui este dubios, chiar şi sosirea lui în Dorada.

– Cum a ajuns ? întrebă Lorl.

– A venit cu o barcă cu pânze, împreună cu un prieten, din Mexic. Era o vreme furtunoasă şi barca s-a sfărâmat de un recif de pe coastă. Amândoi au scăpat de moarte în acea noapte. Bărbatul care-şi spune Greville n-avea nimic decât hainele de pe el şi o sacoşă de plastic în care ducea câteva materiale, pensule şi tuburi de vopsea, spuse Bernice caustică Următorul lucru pe care l-am aflat a fost că

locuieşte în moara de zahăr din spatele ruinelor, pictează scene şi personaje locale, vânzându-le turiştilor în piaţa din Williamstown, şuierase Bernice cu dezgust, iar Lori fusese forţată să-şi ascundă admiraţia ei secretă pentru Rick Greville, ce voise să supravieţuiască într-un mediu ostil... A refuzat să se mute când soţul meu i-a cerut-o, continuă Bernice. Şi este ca un ghimpe în coasta noastră. N-avem de a face cu el. Sper că nici tu, Lori, pe perioada în care vei sta aici. Nu este un tip respectabil.

Lori nu-l văzuse pe Rick Greville din ziua în care sosise pe insulă, dar văzuse câteva din picturile lui puse în vânzare în capitala Doradei, care era şi portul principal, şi-i admirase arta de a prinde frumuseţea personajului în acuarelă şi ulei. Dar după părerea ei, cele mai bune picturi ale lui erau portretele : un grup de femei indigene vânzându-şi produsele grădinilor lor în piaţa veche, un bătrân vânzând gheaţă celor care vizitau insula cu iahtul, Sylvester sprijinit de barul din hotelul lui Denny.

— Lori, vorbi Bernice din spatele ei, făcând-o pe Lori să se întoarcă spre femeia mai în vârstă, care intrase în birou şi care se vedea că este pregătită de plecare fiind îmbrăcată cu un costum albastru de pânză, pălărie şi mănuşi albe... Cum a mers în dimineaţa aceasta ? întrebă ea venind spre birou.

– Am bătut zece pagini. Nu cred să fi făcut vreo greșeală, replică Lori. Poate vreți să vă uitați peste ele.

– Mai târziu. Poate diseară, zise Bernice. Mă duc să iau masa cu amiralul Bisset și soția lui. Este cel mai interesant și informat om. El a comandat o navă de război în Marina Regală și este o autoritate în privința bătăliei navale din Caraibe, din secolul optsprezece, iar acum scrie o carte despre vremea când Nelson a fost în portul englezesc din Antigua. Nu cred că mă voi întoarce până la cinci, așa că de ce nu ți-ai lua liber restul zilei ? Sunt sigură că meriți o pauză. Ai lucrat din greu de când ai venit. Sunt cu adevărat mulțumită de ceea ce ai făcut.

– Mulțumesc, spuse Lori. Distracție plăcută.

După ce plecă Bernice, Lori puse husa peste mașina de scris și părăsi biroul. Merse în dormitorul ei, o cameră drăguță ce dădea spre răsărit și avea vedere spre câmpia ce cobora spre oceanul ce strălucea.

Un timp, stătu la fereastră uitându-se afară. De când venise la Dorada, vremea fusese bună, în special aici în partea muntoasă a Tamarindului unde vântul ce sufla continuu acționa ca un aer condiționat natural, păstrând temperatura acceptabilă chiar în zilele cele mai fierbinți. Dar astăzi, era o diferență. Aerul era foarte umed și nori mari veneau dinspre ocean spre insulă.

Avea o după-amiază liberă. Putea să facă tot ce dorea – nu că ar fi fost prea multe de făcut la Tamarind în afară de înotat, plimbat sau citit. Întorcându-se de la fereastră, își scoase hainele, bucuroasă să nu și le mai simtă pe pielea transpirată. Luându-și costumul de baie, dintr-o singură bucată, din șifonier, și-l puse pe ea. Își mai scoase și o rochie de plajă și papuci. Sări în papuci, își puse rochia pe mână și ieși din casă prin ușa care dădea spre grădină.

Poteca pietruită șerpuia printre flori luxuriante și copaci, leandri decorați cu flori rozalii, flori de hibiscus colorate în roșu sângeriu, iederă și peste tot, frunzele ascuțite de sanseviera.

Ea aflase numele multor plante de la Lesley Carter, amabilul băștinaș din Dorada, angajat de Aldeni să aibă grijă de grădină. El era soțul la fel de amabilei Lily Carter, care prezida peste bucătărie făcând feluri delicioase de mâncare fără nici un efort aparent. Cu ajutorul fiului lor Johnson și a fiicei lor măritate, Maureen care venea din satul Coconut Point unde locuia, să curețe casa în fiecare zi, Lesley și Lily țineau Tamarind și împrejurimile sale într-o perfectă ordine și curățenie.

Ajungând la piscină, Lori își puse prosopul pe unul dintre scaunele aflate la o măsuță de fier, își scoase papucii și se îndreptă spre marginea bazinului. Ca de obicei, la această oră

a zilei, locul îi aparţinea în întregime. Toate urmele cinei cu friptură la grătar fuseseră îndepărtate şi nimeni n-ar fi bănuit că, cu o seară înainte, aici fuseseră patruzeci de persoane care vorbiseră, râseseră, mâncaseră, băuseră, înotaseră şi dansaseră.

Lori îşi privi imaginea reflectată în apa adâncă luminată de soare. Apoi se uită la braţele ei goale. În orele petrecute în fiecare zi la piscină, pielea ei căpătase un bronz auriu. Cel puţin, nu mai arăta ca cineva care trăise sub o piatră, cu pielea albă ca brânza, gândi ea strâmbându-se, în timp ce-şi ridica braţele pentru a sări în apa curată şi a ieşi la suprafaţă în mijlocul bazinului.

Apa era mătăsoasă, răcorindu-i pielea înfierbântată. Înotă două lungimi de bazin, după care făcu pluta pe spate, dând din picioare din când în când pentru a nu se duce la fund.

Era cel mai mare lux pentru ea să poată ieşi din casa în care locuia şi trăia, pentru a se cufunda în acest bazin. Dar totul pentru ea era un lux, ca pentru cineva care nu mai locuise niciodată într-o astfel de casă atât de frumoasă şi nu stătuse vreodată pe o insulă tropicală ; nu înceta să mulţumească stelei ei norocoase... ca şi lui Bernice Alden, bineînţeles... care-i dăduse ocazia să vină şi să stea la Dorada.

Nici măcar prezenţa agitată şi aspră a lui Tracy Alden n-o iritase prea tare. De fapt, o

găsise pe femeia cea blondă foarte diferită de ea însăşi, şi întotdeauna se întrebase ce-o să mai facă Tracy ca s-o supere pe cumpătata şi mai bătrâna Bernice.

Petrecerea din seara trecută fusese ultima ei sfidare. Fără să-i ceară părerea lui Bernice, îşi invitase prietenii şi cunoştinţele la cină. Toţi fuseseră extrem de încântaţi şi zgomotoşi şi rămăseseră până la orele dimineţii. De faţă fuseseră prezenţi doi chitarişti şi un toboşar şi fiecare invitat dansase în ritm caraibean. Jignită de comportamentul unora dintre invitaţi, Bernice se retrăsese în camerele ei, dar Lori se lăsase convinsă de Tracy, rămăsese şi dansase, şi trebuia să recunoască faptul că se distrase.

Veselia, distracţia, traiul din plin, păreau să fie scopul vieţii lui Tracy. Părea împinsă de la spate de un demon care o făcea să se comporte extravagant şi neliniştitor. Nu se comporta ca o femeie căsătorită sau cel puţin, Lori nu-şi putea închipui că o femeie căsătorită s-ar comporta aşa. Se comporta ca şi cum n-ar fi fost măritată — ca şi când nu s-ar fi legat prin jurământ să aibă grijă şi să-l iubească pe Ken Alden, niciodată.

— El este atât de plicticos. Toţi cei din familia Alden sunt, îi mărturisise Tracy lui Lori într-o seară, când se întorsese puţin cam cherchelită de la hotelul lui Denny. Toţi se gândesc numai să facă bani. Bătrânul Harvey Al-

den era un adevărat tiran privind etica muncii și și-a crescut fiii la fel. Iar aceștia la rândul lor, au trebuit să-și crească la fel fiii. Le place ca nevestele lor să fie supuse, să stea în umbră, să țină casa și să facă copii, mai mulți Aldeni care să continue dinastia. Eu nu sunt așa.

– Dar atunci de ce te-ai măritat cu Ken ? întrebase Lori.

– Dumnezeu știe, bombănise Tracy. Fiindcă este bogat, presupun, și eu sunt obișnuită să am bani. Dar nu mi-am dat seama că el ar putea să fie... chiar atât sub influența tatălui său, Clark Alden. Aș vrea să găsesc un motiv să divorțez de Ken și el să trebuiască să-mi plătească o pensie de întreținere imensă. Dar Ken nu face nici un pas greșit. Nici unul dintre ei n-a făcut vreodată. Cred că au gheață în loc de sânge !

Lori se întoarse cu fața și înotă spre marginea bazinului. Întorcându-se rapid ca și cum ar fi participat la o cursă și folosind stilul care o făcuse să câștige un concurs, atunci când fusese puștoaică, înotă pe întreaga lungime a bazinului.

În timp ce ieșea din bazin fu surprinsă să audă zgomotul unor bătăi din palme. Stând în picioare, își scutură părul ud ce-i atârna peste umeri și se uită în spate. Tracy stătea la una dintre mese. Îmbrăcată într-o fustă de tenis albă, cu picioarele ei bronzate strânse în față, sorbea printr-un pai, una dintre băuturi-

le preparate de Johnson. La celălalt capăt al mesei, la umbra umbrelei cu dungi, bând şi el aceeaşi băutură, stătea Rick Greville, părând mai mare ca de obicei în tricoul lui alb şi şortul uzat din blugi.

– Niciodată n-am bănuit că eşti o înotătoare atât de fantastică, spuse Tracy ironic, cu vocea ei răguşită. Este atât de liniştită şi bine crescută, adăugă ea întorcându-se spre Rick. Niciodată nu vorbeşte neîntrebată... reţinută şi inhibată !

Dar soarta făcuse ca Lori să-şi lase rochia de plajă pe unul dintre scaunele de la masă aşezat între Tracy şi Rick, iar papucii se aflau sub masă, altfel s-ar fi făcut că nu aude şi ar fi plecat în casă. Încet, se apropie de masă, conştientă de faptul că Rick Greville era atent la fiecare mişcare a ei.

– Unde ai învăţat să înoţi aşa ? întrebă Tracy.

– Acasă, la bazinul de înot, replică scurt Lori, luându-şi rochia de prosop şi trăgând-o pe ea.

– Lori vine din aceeaşi parte a lumii ca şi Ken, întâmplător chiar din acelaşi oraş, îi explică Tracy lui Rick. Oh, am uitat că voi doi nu v-aţi cunoscut, chiar dacă v-aţi întâlnit la aeroportul Saint Maarten. Rick, ea este Lori Stevens. Doamna Lori Stevens. O ajută pe bunica Bernice să scrie istoria Doradei. Lori, el este Rick Greville, artist sculptor şi Dumnezeu ştie mai ce.

Lori se uită timidă spre Rick și dădu din cap. Dădu și el din cap la rândul lui, ochii lui verzi îngustându-se în timp ce-și plimba privirea peste ea, încet. Pentru a evita această examinare, ea se aplecă să-și ia papucii de sub masă.

– Asta-mi amintește, continuă Tracy... Nu-i plăcea tăcerea și nici n-aștepta ca altcineva să vorbească, simțindu-se obligată să trăncănească într-un mod provocator... Voiam să te întreb, Lori, despre domnul Stevens, soțul tău. Ce ai făcut cu el ? L-ai părăsit ? Te-ai despărțit de el ? Sau este unul din acei rari bărbați cu vederi liberale care-i permite nevestei să facă tot ceea ce vrea ea ?

– Mark a murit cu un an în urmă, spuse Lori liniștită, strecurându-și picioarele în papuci.

– Foarte rău, murmură Rick și ea-i azvârli o nouă privire.

Nu se așteptase la nici un fel de simpatie din partea lui, chiar dacă se exprimase în acest mod. Încă se mai uita la ea și în ochii lui era acum un fel de căldură. El o privea de data asta ca pe o persoană, nu numai ca pe o serie de unghiuri, cercuri, triunghiuri, elipse, așa cum un artist, spre deosebire de restul oamenilor, vedea lucrurile.

– Aș vrea să moară Ken, spuse Tracy, brusc și cu asprime. Aș dori să moară și să-mi lase banii.

Își ridică paharul și bău ultimul rest de suc.

– Fii atentă, Tracy, o certă Rick. Ți-ai scos

ghearele. Nu este genul de lucruri pe care o nevastă să-l spună despre soțul ei și sunt sigur că ai șocat-o pe Lori.

– Oh, este ușor de șocat, replică Tracy pronunțând cuvintele cu o ușoară neclaritate... Se cam „făcuse" la sfârșitul petrecerii din seara trecută și încă nu-și revenise complet. Ea este ca și Aldenii. Are o piatră în locul inimii și apă în loc de sânge, în vine. Nici nu mă mir, toți proviri dintr-un loc în care îngheți patru luni dintr-un an. Nu știu să trăiască, nu știu să iubească. Ei nu sunt ca noi, Rick, dragule.

Își întinse mâna peste masă pentru a o acoperi pe a lui.

– Doamnă Tracy, interveni Johnson care venise cu pași ușori... Fugise și respira greu... Doamnă Tracy, veniți repede în casă. Vă cheamă cineva de la mare distanță !

– La dracu' ! spuse Tracy. Sper că este mama mea care sună de la Tampa. Este în vacanță acolo. Se ridică în picioare... Acum, nu pleca, Rick. Mi-a trebuit mult ca să te aduc la Tamarind și acum, când ești aici, vreau să vezi ce-ai pierdut când această jumătate a domeniului a fost vândută.

Ieși mișcându-și șoldurile și Lori făcu câțiva pași cu intenția de a o urma.

– Cum a murit el ? vorbi Rick brusc, făcând-o pe Lori să se oprească din drum... Aplecat în față, plimbându-și mâna prin iarba înaltă din fața lui, el o privea din nou... Soțul tău, vreau să spun, adăugă acesta.

– A fost lovit de o mașină pe când traversa strada, replică ea bățoasă.

– Cât timp ai fost măritată ?

– Douăzeci și patru de ore.

– Doamne, Dumnezeule ! exclamă el. Cu greu s-ar putea spune că a fost un timp lung. Când s-a întâmplat ?

– Cu un an în urmă. Scuză-mă.

Începu să se îndepărteze din nou.

– Nu pleca încă, adăugă el. Am venit aici în dimineața asta ca să te văd.

– Pe mine ? De ce ?

Se întoarse ca să-l privească în față. Spre necazul ei, simțea cum obrajii i se încălziseră și inima îi bătea mai tare ca de obicei – aproape nebunește, gândi ea, dar trecuse prea multă vreme de când un bărbat îi spusese că vrea s-o vadă.

– M-am gândit destul de mult la dumneata, din ziua în care te-am văzut prima dată la aeroportul din Saint Maarten, continuă el ca din întâmplare.

– Dumneata... dumneata te-ai gândit ?

Lori nu-și putea crede urechilor. Era posibil ca el s-o fi remarcat ? Se așeză încet pe scaunul pe care-l părăsise Tracy și rămase cu ochii holbați la el. Ochii cei verzi îi întoarseră privirea. Din nou privirea lui era rece, supraveghind-o cu obiectivitate, cântărind-o.

– Și am hotărât că ești exact ce-mi trebuie pentru ceva ce am în minte. Dar trebuia să te

văd din nou ca să fiu sigur, continuă el. Mi-ar place să fac mai multe schițe cu dumneata, nu chiar numai capul și umerii, ci toată, în întregime, în diferite poziții.

– Oh ?... Era conștientă de un ușor sentiment de iritare fiindcă interesul lui era strict profesional... Aici ? Acum ? se minună ea.

– Nu. În atelierul meu. Este la moara de zahăr, în cealaltă jumătate a domeniului Greville... Privirea lui se plimbă din nou peste ea... Am nevoie să te văd în întregime... adăugă el cu hotărâre.

– Vrei să spui că trebuie să pozez goală ? răsuflă ea îngrozită. Atunci, răspunsul este nu, adăugă ea cu răceală și se ridică în picioare. N-aș putea face ceva de genul acesta. Îmi pare rău, dar nu pot face ceea cé-mi ceri.

– Ce înseamnă că nu poți să faci asta ? întrebă el încruntându-se. Bineînțeles că poți. Ești cel mai firesc model pe care l-am văzut de ani de zile. Corpul dumitale... ceea ce am văzut din el... este perfect proporționat și te văd în stare a sta fără să te miști mai mult de zece minute. Acesta este motivul pentru care am putut să te desenez la aeroportul Saint Maarten.

– N-ai nici un drept să mă schițezi, replică ea. Nu mi-ai cerut permisiunea. Și nu ți-am văzut schița. S-ar putea să fie îngrozitoare, după câte am aflat, o bazaconie.

El o privi scrutător pe sub sprâncene.

– Eu nu fac schițe „îngrozitoare", replică el cu răceală. Și nu este o bazaconie. Dar dacă vrei s-o vezi, de ce nu vii la atelierul meu ? Oricând. Dacă ai vrea, în această după-amiază, te-aș mai desena. Îți cer doar câteva ore din timpul dumitale și te-aș plăti cu suma cu care-mi plătesc modelele, în dolari americani.

– Nu... Lori se dădu înapoi... N-am timp. Nu pot să fac asta. De ce nu-i ceri lui Tracy să pozeze pentru dumneata ?

– Pentru că nu poate să stea liniștită nici două minute, spuse el sec. Și silueta ei nu-mi convine. Are pieptul plat și picioarele prea lungi. Niciodată nu i-am cerut să-mi pozeze. Ea ar profita de situație. Uite-o că vine !... Se uită la Lori din nou scrutător... O să-ți plătesc dublu dacă o să faci ceea ce-ți cer.

– Nu, nu pot, scutură Lori din cap.

– N-o să credeți, dar Ken era cel care mă căuta ca să mă contacteze ! exclamă Tracy, trântindu-se pe un scaun și apucându-și pachetul de țigări pe care-l lăsase pe masă... Este în drum încoace, spuse ea înțepată. O să ajungă mâine pe la ora aceasta... Își apucă fața cu mâinile... Oh, Doamne, ce am să mă fac, Rick ? El mă amenință cu divorțul. Cineva i-o spus tot felul de bârfe despre mine. Zice că s-a săturat.

Văzând o ocazie să scape, Lori se îndreptă încet spre casă, bănuind că Tracy nu-i va observa plecarea și că Rick nu va face nici o în-

cercare s-o oprească, atâta timp cât Tracy era acolo. Pereții umbroși și răcoroși ai casei o înconjurară – un rai după căldura înăbușitoare de afară. Vremea era în curs de înrăutățire, amenințând cu o furtună și ea se simți neliniștită pentru prima oară de când venise în Dorada, tulburată de violența pe care o presimțea în aer, dar și mai tulburată de propunerea lui Rick Greville de a poza goală pentru el.

În dormitor, își dădu jos costumul. Oglinzile din camera ei, cea tripla de la măsuța de toaletă și cea lungă de la șifonier, îi arătau imaginea trupului său gol, părând să-și bată joc de ea. Mergând în dreptul oglinzii celei lungi, se studie, privirea plimbându-i-se peste sânii plini și obraznici, mijlocul subțire, curba șoldurilor coborând până în dreptul picioarelor e puternice și musculoase de înotătoare. Rick Greville spusese că este perfect proporționată.

Sângele i se urcă în obraji când își dădu seama ce atent o observase el și începu din nou să-și privească imaginea, să vadă ce văzuse el sau ce ar fi văzut dacă ea ar fi acceptat să-i pozeze goală. Fața îi deveni și mai roșie și, cu o exclamație de enervare, deschise ușa de la dulap, împingând-o în lături ca să nu se mai poată vedea în ea. Căutând printre haine, apucă o fustă de bumbac și o bluză albă fără mâneci și începu să se îmbrace.

Mâncă singură în micuța sufragerie de lângă bucătărie, apoi se întoarse în camera ei cu in-

tenția de a citi și a se odihni, așa cum făcea de obicei în cea mai călduroasă parte a zilei. Dar după un timp, realizând că nu se putea concentra asupra cărții, gândurile zburându-i spre Tracy și apoi spre Rick, puse cartea jos, luă o pălărie de soare din bumbac și ieși din casă, gândindu-se că o plimbare ar ajuta-o să-și limpezească mintea.

Fără să-și dea seama, se trezi lângă piscină. Masa unde stătuseră Tracy și Rick era goală. Uitându-se la paharele goale, chiștoacele din scrumieră, pachetul de țigări plin pe jumătate și abandonat, Lori își dădu seama, ușor șocată, că venise aici în speranța că-l va găsi pe Rick. Sperase să-l vadă din nou.

De ce ? Să-i spună că, la urma-urmei, va poza pentru el ? Oh, nu, sigur că nu. Atunci de ce ? Trecu pe lângă bazin și-o luă de-a lungul unei poteci ce trecea prin curtea de păsări ca să urce dealul din spatele casei, acolo unde trestia de zahăr creștea în sălbăticie, neuitându-se pe unde calcă în timp ce încerca să-și analizeze propria ei comportare.

De ce sperase să-l vadă pe Rick din nou ? El nu era genul de bărbat care s-o atragă în mod deosebit. Și asta pentru un lucru — el era un artist și ea-i considerase întotdeauna pe artiști nedemni de încredere, persoane neconvenționale, egoiste, care puneau arta pe primul plan și Rick se potrivea foarte bine cu acest punct al ei de vedere preconceput. Era o pre-

judecată, recunoscu ea cinstită, fiindcă niciodată nu cunoscuse artiști, iar despre el nu știa prea mult. Știa doar ceea ce-i spuseseră Tracy și Bernice despre el.

Simțindu-se înfierbântată și gâfâind, se opri din mers și se uită în jurul ei. Urcase o bună parte din drum și din punctul în care se afla avea o largă panoramă a câmpiei verzi ce cobora în fața ei până la marginea mării. În dreapta, acoperișul Tamarindului sclipea în soare printre frunzele copacilor care o înconjurau, în timp ce la stânga ei, mai în josul dealului, străluceau pereții de piatră ai unei alte mori de zahăr. Numai că această moară, spre deosebire de cea din spatele Tamarindului, nu era în ruină ; deasupra ei se afla un acoperiș conic din țiglă roșie și în partea superioară a construcției se afla o fereastră, ca și cum acolo s-ar fi aflat o cameră. Mai jos de această clădire, aproape de drum, întunecate și triste, erau ruinele casei ce fusese construită pentru fata lui Greville.

Poteca părea să ducă drept printre trestiile de zahăr sălbatice, pe lângă moară și apoi să coboare spre drum și, deși nori amenințători se îngrămădiseră deasupra vulcanului Doradei și muntele Buinstone, iar ploaia se simțea în aer, Lori se hotărî să se ducă la casa în ruine pentru a-și satisface curiozitatea, după care să se întoarcă la Tamarind pe drum.

Îi trebui mai mult timp decât se așteptase ca să ajungă la moara de zahăr, deși cobora

dealul şi făcu o pauză ca să se odihnească, rezemându-se de trunchiul unui cocotier. O potecă largă ducea spre treptele morii şi o rablă de jeep alb, aşa zis vehicul, era parcat acolo. Rama ferestrei ce se afla în zidul gros, deasupra arcadei intrării, era vopsită în alb, iar uşa din faţă fusese vopsită în verde. Ierburi înalte smălţuite cu flori roşii se izbeau de pereţii de piatră, în bătaia vântului, iar albastra bougainvillaea se căţăra pe una din părţile treptelor. De o parte şi alta a potecii păşteau două capre.

O pală de vânt îi ciufuli părul lui Lori şi-i flutură fusta amintindu-i să nu mai zăbovească, şi întorcându-se începu să se grăbească spre casa în ruină. În momentul în care ajunse la pereţii dărâmaţi, ploaia cădea deasă, acoperind ca o perdea gri întreaga câmpie.

Casa nu putea fi un adăpost, aşa cum era fără acoperiş, cu mărăcini şi buruieni crescute acolo unde altădată a fost o duşumea. Dar în apropierea ei era o construcţie mică şi pătrăţoasă, o baracă aflată în stare bună, cu un acoperiş de tablă. Mica ei fereastră era bătută în cuie, dar uşa era deschisă, scârţâind în bătaia vântului. Lori păşi treptele de piatră şi intră.

Camera era întunecoasă, singura lumină fiind cea care pătrundea prin uşa deschisă, dar ea putu să-şi dea seama că folosea ca magazie pentru uneltele de grădinărit. Se mai aflau şi câteva scânduri rezemate de pereţi. Un sunet ciudat o făcu să-şi îndrepte atenţia către uşă.

Un vânt sălbatic şuiera printre copaci. Brusc, uşa se smuci şi se închise trântindu-se. Căzută în capcana întunericului, Lori făcu câţiva paşi înainte, bâjbâind. Pipăia cu mâna peste peretele din lemn nerindeluit, căutând un comutator de lumină, dar nu exista nici unul. Împinse puternic în uşă, sperând să se deschidă. Nu se mişcă. Se dădu câţiva paşi înapoi şi se izbi cu toată puterea în ea, dar aceasta tot nu se deschise.

Simţind că i se face pielea ca de găină, se forţă să vadă uşa prin întuneric, ascultând tunetele care bubuiau deasupra. Din nou smuci uşa încercând s-o deschidă. Se părea că nu există nici o cale de deschidere din interior. Balansându-şi un picior, lovi cu putere în uşă. Nu se întâmplă nimic, aşa că se aruncă din nou cu toată greutatea corpului în aceasta. Uşa nici măcar nu se clinti.

Răsuflând repede din cauza efortului, îşi dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată, dorindu-şi ca încăperea să nu fi fost atât de întunecoasă. Făcu o tentativă de a se mişca, cu mâinile întinse. Poate că ar putea găsi o unealtă de grădinărit cu care să atace uşa sau scândurile de la fereastră. Trebuia să fie o bară prin mormanul de unelte pe care-l văzuse. Trebuia să existe o bară metalică.

Zece minute mai târziu, după ce umblase şi pipăise uneltele cu mâinile, ajunsese la concluzia că nu există nici o bară. Pipăi cu grijă

tăișul unei săpăligi pe care o găsise. Poate că dacă va reuși s-o strecoare printre două scânduri ce acopereau fereastra, le va putea da la o parte. Șansa de a avea succes nu era prea mare, dar asta era tot ce-i venise în cap.

Ceva mai târziu, după un timp ce i se păru o oră, scăldată în sudoare și respirând greu din cauza aerului închis, supraîncălzit, zvârli săpăliga și se așeză pe jos. Încercase să dea la o parte scândurile de la fereastră și eșuase. Ploaia încă bătea în acoperișul de tablă și tunetele se mai auzeau, dar furtuna tropicală părea să se fi potolit.

Cât de mult stătu pe dușumea, n-avea de unde să știe, fiindcă nu avea ceasul și chiar dacă l-ar fi avut la ea, minutarele nu erau luminoase așa că n-ar fi putut distinge ora.

Încet, se ridică în picioare și după ce se asigură în ce direcție se află ușa, începu s-o atace din nou cu coada unei lopeți.

După un timp, când nu reuși decât să se extenueze, lăsă lopata să cadă pe jos și se așeză și ea. Era atât de obosită, îi era atât de sete și aerul era atât de irespirabil încât simți că i se învârtește capul.

Cât de des venea Rick aici ? Folosea vreodată această magherniță ? Cineva venise azi, fiindcă altfel ușa n-ar fi fost lăsată deschisă ci ar fi fost închisă cu grijă.

Lori gemu și-și șterse sudoarea de pe față cu un colț al fustei. Era posibil să stea aici până

mâine, când cineva care folosea baraca ar fi venit să ia ceva. Dar putea să stea aici mai mult decât atât. Putea să stea zile întregi în întunericul fierbine, deshidratându-se treptat prin transpirație, pierzând din greutate, sufocându-se treptat din lipsă de aer proaspăt și murind încet, încet...

O cuprinse panica ce-i dădu noi puteri. Se repezi spre ușă, începu să bată cu pumnii în ea și să țipe din toate puterile.

— Ajutor, ajutor ! Deschideți vă rog ușa și lăsați-mă să ies ! Vă rog, vă rog ! Ajutați-mă, ajutați-mă !

Țipă și bătu în ușă atât cât putut să respire și apoi, slăbită, tușind, alunecă în jos, așezându-se pe dușumea, fără să se mai miște, pentru a-și păstra puțina energie care-i mai rămăsese.

★
★ ★

Timpul trecea și ea leșina și apoi își revenea, uneori abia dându-și seama unde se află, alteori căzând într-o stare de prostrație, indiferentă la întuneric, căldură și mirosul de capră. Târziu, mult mai târziu, tresări auzind un zgomot din afară. O voce strigă :

— Este cineva acolo ?

Năucă, se ridică în șezut și încercă să strige, dar gâtlejul îi era atât de uscat încât vocea i se auzi ca o șoaptă.

– Bine.

Vocea era a lui Rick Greville şi Lori făcu un efort suprem, ţinându-se de clanţa uşii, să stea în picioare, sau mai curând să stea clătinându-se.

– Şi acum, băieţi, o să vă arăt o dată pentru totdeauna că aici nu sunt stafii şi niciodată n-au fost.

Uşa se deschise imediat. El trebui să tragă puternic de ea şi în cele din urmă, aceasta fu trasă în lături, iar Lori fu orbită de lumina lanternei ce-i cerceta faţa palidă. Două voci ţipară în acelaşi timp îngrozite şi Rick exclamă :

– Ce dracu' faci aici ?

– Eu... eu... eu... îngăimă Lori şi înaintă.

Picioarele i se înmuiară şi simţi cum se scufundă, dar înainte de a cădea, el o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns.

– De cât timp stai închisă aici ? întrebă el.

Dar ea nu era în stare să răspundă, ci să mişte capul ce se afla pe umărul lui, în semn de negare. Vag, auzi şi alte voci, voci de băieţi care vorbeau cu accent insular, punând întrebări. Rick le răspunse calm şi cu ironie :

– Deci eu m-am înşelat şi voi aţi avut dreptate. Era cineva înăuntru. Dar nu era o stafie. Pot să afirm asta. Şi ea este mult mai grea decât mi-aş fi imaginat. Acum, voi doi duceţi-vă la voi acasă şi spuneţi-i tatălui vostru ce-am descoperit... Lori simţi cum degetele lui îi apucă obrazul şi i-l ridică pentru a-i vedea faţa... As-

cultă-mă, Lori, mă poți auzi ? întrebă el încet și răsuflarea lui caldă mângâie obrazul tinerei... Din nou ea nu putu să răspundă, ci dădu doar din cap... Am să te duc în atelierul meu. Poți merge ?

Ținută de mijloc de brațul lui, reuși să coboare treptele, dar când atinse pământul totul păru să se învârtească cu ea și trebui să se agațe de Rick pentru a nu cădea la pământ.

– Nu, nu poți merge, spuse Rick sec. Se pare că va trebui să te car în spinare. N-o să fie prea confortabil, Lori, dar este cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru tine.

El o ridică și o puse pe umăr. Capul fetei se bălăngănea dintr-o parte în alta și ea-și pierdu cunoștința. Își reveni când el deschidea o altă ușă și-și dădu seama că o lungise pe ceva moale și cu arcuri, într-o cameră luminată puternic. Fericită că nu mai este în întuneric, zăcând pe podea, încercă să se ridice în șezut și i se făcu rău. Își simțea capul ca și cum ar fi fost umplut cu vată și avea o sete nebună.

– Apă, gemu ea. Vă rog.

– Chiar aici, zise o voce și ea se uită în sus.

Rick stătea lângă ea cu un pahar de apă într-o mână. Îngenunche aproape de pat și punându-i o mână sub gât, îi săltă capul, ducându-i paharul la buze.

– Bea încet, o avertiză el. O sorbitură din când în când.

Niciodată nu i se păruse lui Lori apa atât de bună și încetișor, controlată de Rick, bău până

la ultima picătură. Când ea termină, el își retrase mâna și o lăsă din nou să stea lungită peste cuvertură.

– Cum te simți acum ? întrebă el.

– Un pic mai bine, mulțumesc... Vocea ei era încă slabă, dar cel puțin putea fi auzită... Cât este ceasul ?

– Douăsprezece și jumătate... miezul nopții, replică el.

– Oh, nu ! se văită ea, chinuindu-se să se ridice. Nu se poate să fie așa de târziu !

– Dar este ! o certă el, ridicându-se din genunchi și așezându-se pe marginea canapelei lângă ea. Ce căutai în baraca aceea și cum ai ajuns înăuntru ?

Ea-i povesti și când termină de vorbit, adăugă în șoaptă :

– Trebuie să fi stat acolo peste nouă ore. Oh, a fost îngrozitor ! Credeam că n-o să mai vină cineva vreodată. Credeam că o să mor !... Vocea i se frânse amintindu-și groaza acelor ore, pline de sudoare și sete cumplită și-și îngropă fața în mâini... Am fost înspăimântată, suspină ea. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Credeam... credeam că o să mor acolo !

Rick îi înconjură umerii cu brațele și o strânse lângă el ca s-o liniștească.

– Ai strigat după ajutor ? întrebă el.

– Da, se smiorcăi ea lângă umărul lui.

Sub obrazul ei, bumbacul cămăşii era moale şi cald din cauza căldurii emanate de trupul lui. Mai jos se auzea bătaia inimii lui. Nu se mai aflase atât de aproape de un bărbat de când murise Mark şi din unele motive, apropierea de acest străin, pe care nici măcar nu era sigură că-l place, era mult mai plăcută decât fusese apropierea de Mark.

– Băieţii lui Wilson trebuie să te fi auzit. Au venit până aici pentru a-şi căuta câinele care fugise, îi explică el. Ei au crezut că tu eşti stafia lui Emily Greville despre care localnicii cred că se întoarce în fiecare zi de cincisprezece a lunii martie, ziua în care s-a sinucis. Ei i-au spus tatălui lor ce-au auzit şi acesta mi-a spus mie când a venit la bar la hotel. În drumul spre casă m-am hotărât să telefonez la Wilson acasă să-i întreb pe băieţi exact ce-au auzit sau au văzut, apoi i-am luat cu mine să le arăt că nu este vorba de nici o stafie... izbucni în râs... Bănuiesc că nu-mi va fi atât de uşor să-i conving pe puşti în viitor, adăugă el... Îşi slăbi strânsoarea mâinii ce o ţinea... Acum te simţi bine ? întrebă el.

– Da, da, mulţumesc, şopti ea, lungindu-se din nou şi simţindu-se dintr-odată ruşinată faţă de el fiindcă o ţinuse atât de strâns şi fiindcă îi plăcuse să fie îmbrăţişată de el... Dar încă îmi simt capul greu.

– Cred că-ţi este foame, spuse el cu simţ practic, ridicându-se în picioare. Stai lungită

și relaxează-te în timp ce eu o să-ți aduc ceva de mâncare.

El se îndepărtă și dispăru după o despărțitură aflată în partea opusă a camerei circulare. Simțindu-se confortabil, neavând nici o dorință ca să se miște și fiind ciudat de bucuroasă fiindcă măcar o dată, cineva preluase dirijarea vieții ei pentru un timp, își lăsă privirea să hoinărească împrejurul încăperii.

Pereții curbați din piatră neșlefuită nu fuseseră acoperiți cu tapet. Luceau în lumina becului. Într-o porțiune a peretelui, fusese construit un dulap ce respecta curbura acestuia. Ușile erau lăsate deschise fără nici un fel de grijă și se puteau vedea rafturile înțesate cu hârtii și suluri de pânze. În mijlocul camerei se afla un șevalet mare cu o lumină fixată deasupra sa, care lumina întreaga suprafață a pânzei ce se afla prinsă pe el. O masă imensă se afla la un capăt al încăperii, pe aceasta aflându-se pensule, vopsele și tot felul de alte lucruri necesare picturii. În altă parte a peretelui circular se aflau depozitate mai multe tablouri pline de culoare.

Era cea mai ciudată cameră în care fusese vreodată, dezordonată dar plină de culoare și, evident, plină de dovezi ale unei vii activități, ca o expresie a bărbatului care locuia și muncea în ea. Și ea se simțea protejată aici – bine și în siguranță. Pleoapele îi căzură și ațipi.

CAPITOLUL III

— Nu-mi place să te deranjez când păreai să dormi atât de liniştit, dar cred într-adevăr că ar trebui să mănânci ceva.

Rick vorbi în apropierea ei şi Lori deschise ochii. El stătea din nou pe marginea canapelei, aplecat uşor spre ea, şi, prin ceaţa somnului, îl văzu ca pe un zeu cu pielea aurie, păr de culoarea bronzului şi ochii verzi, care consimţise să se dea jos de pe piedestalul lui ca s-o salveze şi să-i aducă siguranţă. Încercă o dorinţă puternică să-l atingă şi să-l sărute pentru a-i arăta aprecierea ei pentru bunătatea şi ajutorul lui.

Apoi, ochii ei îşi limpeziră privirea şi ea-l văzu mai clar, aşa cum îl mai văzuse şi înainte. Era un bărbat cu înfăţişare aspră, iar experienţa de viaţă îi săpase linii adânci pe frunte şi pe obrajii tăbăciţi de soare. Avea un nas arogant şi ochii mari reci şi îngheţaţi ca mările arctice. Cu părul lui ciufulit şi decolorat de soare şi cămaşa descheiată până aproape de brâu, ceea ce-i descoperea pieptul bronzat şi păros, nu era genul de bărbat care s-o atragă.

Era mult prea neconvențional... și totuși dorința de a-l săruta persistă, surprinzând-o.

– Poți să stai în șezut ? o întrebă el.

Lori dădu din cap și se forță să se ridice. El merse până la masa ce se afla într-o dezordine totală și se întoarse cu o tavă care avea patru piciorușe scurte, pe care le așeză peste genunchii ei. Pe tavă se afla o farfurie cu ouă omletă, pâine prăjită și o ceașcă de cafea cu lapte. Ea-l privi rușinată pe sub sprâncene.

– Mulțumesc, șopti ea și luând o furculiță, începu să mănânce.

Rick se îndepărtă și ea-l urmări cu privirea. Dispăru din nou după paravanul despărțitor și reapăru cu o altă ceașcă de cafea. Traversă camera și se așeză lângă ea. Tolănindu-se, își sorbea cafeaua în timp ce ea continua să mănânce. Între ei se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ronțăitul pâinii prăjite de către Lori și zgomotul cești de cafea când fu pusă înapoi pe tava de lemn.

– Ce te-a făcut să vii la Dorada ca să lucrezi pentru Bernice Alden ? întrebă Rick în felul lui abrupt.

Ea-l privi cu coada ochiului. El o observa.

– Voiam o schimbare, voiam să fac ceva diferit, răspunse ea fără să gândească, apoi făcu o pauză și adăugă ușor... Voiam să văd o insulă tropicală. Ai cunoscut-o pe doamna Alden ?

— Nu... Gura lui se strânse... Nu ne învârtim în aceleași cercuri. Cu excepția lui Tracy, cei din familia Alden nu se remarcă prin bună vecinătate sau generozitate și mă îndoiesc foarte mult că doamna Bernice a călcat vreodată în locurile pe care le frecventez eu, ca hotelul de la plaja lui Denny.

— Știu că n-a fost în astfel de locuri, replică Lori. Mi-a spus că nu-i plac. Tot ea mi-a zis că crede că ești un aventurier și numele tău nu este Greville cu adevărat. Ea spune că cei din familia Greville erau aristocrați englezi și că tu nu ai nimic aristocratic, adăugă ea sfidător, uitându-se pe sub gene pentru a-i urmări reacția.

Strâmbătura ironică din colțurile gurii lui se adânci și ochii i se îngustară.

— Așa a spus ? Ce snobism și îngustime de minte din partea ei ! se răți el. Ei bine, se înșeală în presupunerile sale, isterica ta atât de înțeleaptă. Eu sunt un Greville și am moștenit această parte a domeniului, clar și fără echivoc, de la bunicul meu Robert Greville care a fost un descendent direct al lui Greville care a plantat domeniul cu mulți ani în urmă, spre secolul optsprezece. Și dacă bunicul meu n-ar fi fost plin de datorii în Anglia, Tamarind ar fi al meu acum. El l-a vândut milionarului petrolist american care a dobândit proprietatea înainte ca prietenii tăi plini de pretenții din Canada să-l ia în primire.

– Aldenii nu sunt prietenii mei. În oraşul din care provenim, eu şi ei nu facem parte din aceleaşi cercuri sociale, replică ea cu o undă de umor, simţindu-se încântată când văzu cum buzele lui încep să zâmbească apreciativ... Nu vorbeşti ca un englez.

– Pentru că n-am crescut acolo, presupun, replică el. Mama mea a murit când aveam cinci ani şi imediat după aceea tatăl meu, care era şi el artist, a părăsit Anglia luându-mă cu el în America. El era un hoinar şi noi am locuit în foarte multe state diferite, înainte de a ne stabili pentru un timp în California de Sud, unde am reuşit să urmez şcoala superioară. Acolo a fost profesor la şcoala de arte şi a murit în urmă cu optsprezece ani.

Se întrerupse şi-şi privi posomorât ceaşca goală de cafea.

– El te-a învăţat să desenezi şi să pictezi ? întrebă Lori.

– M-a învăţat multe lucruri – cum să desenez, cum să pictez, cum să sculptez, cum să gravez. El m-a mai învăţat cum să trăiesc, să-mi fac simţită prezenţa pe acest pământ, să apreciez frumuseţea, nu numai a naturii, ci şi a oamenilor... Făcu din nou o pauză şi apoi adăugă cu o voce joasă... Doamne, ce singur m-am simţit după moartea lui ! Singur şi lovit de sărăcie şi mi-a trebuit un timp până am învăţat că trebuie să mă pun pe mine înainte, dacă vreau să supravieţuiesc şi să-mi realizez ambiţia de

a fi sculptor. Ai mâncat suficient ? mai adăugă el.

— Da, mulţumesc. A fost bun. Ai o cameră de baie ?

— Sigur. În susul scărilor... Îi indică o scară de fier în spirală ce ducea spre nivelul superior... Este separată de restul dormitorului.

El îi luă tava şi ea se ridică în picioare, uşurată de faptul că nu i se mai învârtea capul. Ea urcă încet scările şi intră în dormitor. Era o altă cameră bizară, cu aceiaşi pereţi de piatră. Exista un pat mare de mijloc, nefăcut şi un dulap cu sertare, în care erau puse lucruri de-a valma, aşa încât acestea nu erau închise bine, din ele atârnând diverse articole de îmbrăcăminte. Pe duşumea, lângă pat, zăceau o cămaşă şi o pereche de blugi murdari de vopseluri. Camera era o harababură întreagă, dar dacă ar fi fost decorată şi îngrijită, ar fi putut să arate drăguţ, gândi Lori.

Intră în mica baie, ce era separată de restul încăperii cu pereţi de lemn. Era foarte curat, iar unicul şi singurul prosop zăcea pe duşumea. Ea apucă prosopul, îl puse în cui, deschise robinetul şi-şi spălă faţa. În micuţa oglindă de deasupra spălătorului observă că faţa îi era foarte palidă şi părul încâlcit. Bluza îi era murdară şi la fel era şi fusta de bumbac. Întorcându-se în dormitor, cercetă în harababura de pe dulapul cu sertare şi reuşi să găsească un pieptene, pe care şi-l trecu prin părul des.

Când consideră că arată acceptabil se întoarse și trecu în drum pe lângă patul nefăcut. Aproape înainte de a realiza ce face, aranjă pernele și trase cearșaful mototolit. Era un singur cearșaf, viu colorat și tocmai când îl aranja frumos peste pat, auzi pași pe scara de fier. Apăru Rick în capul scării.

– Credeam că ai leșinat din nou, spuse el. Apoi, văzând-o ce face, îngrijorarea i se transformă în ironie... Ei, ei ! spuse el pășind spre pat și privind-o drept în față... Deci te-ai hotărât să dormi aici, nu-i așa ? Cu mine ?

– Nu ! ripostă ea, sângele colorându-i obrajii... Doar nu crezi că vreau să mă culc cu tine numai pentru că îți aranjez patul.

– Atunci de ce l-ai făcut ? o întrebă el.

Stând cu picioarele depărtate și cu degetele mari agățate în cureaua pantalonilor, se uita la ea în acel mod rece și obiectiv ca și când ar fi vrut să-i pătrundă gândurile.

– Presupun că nu pot suporta vederea unui pat nefăcut, replică ea. Ești foarte dezordonat, adăugă Lori. Ar trebui să-ți faci patul în fiecare dimineață, imediat după ce te scoli și...

– Așa îmi place mie, o întrerupse el.

– La orfelinat am fost învățate să ne facem patul imediat după ce ne îmbrăcăm. Și niciodată nu ni s-a permis să ne aruncăm hainele pe jos, așa cum faci tu.

Lori se aplecă și-i ridică blugii și cămașa.

– Lasă-le acolo ! o repezi el, în același fel în care o repezise la aeroportul din Saint Maarten... Îi smulse hainele din mână și le trânti din nou pe dușumea... Nu-mi plac femeile care insistă să facă ordine după mine, spuse el printre dinți.

Se lăsă o scurtă tăcere în care se priviră unul pe celălalt. Amândoi respirau mai repede decât de obicei. Micuța cameră de la etaj era mai încălzită decât cea mare de la parter și nu atât de luminată. Lori simți picături de transpirație ieșindu-i din pori și văzu că și lui Rick îi apar pe pielea de la baza gâtului, unde i se vedea pulsul bătându-i puternic.

Din nu știu ce motive, nu-și putu dezlipi ochii de pe peticul de piele lucios și un gând fugar care o surprinse, un gând erotic, îi trecu prin minte. Cum ar fi dacă ea i-ar pipăi pielea bronzată cu degetele ? Cum ar fi dacă și-ar freca obrazul de pieptul lui sau i-ar atinge cu buzele locul unde i se zbătea pulsul, pentru a-l gusta ?

Alarmată de reacția ei bruscă de senzualitate. Lori răsuflă adânc și se dădu înapoi, în spațiul dintre pat și dulap. Înghiți în sec și mâinile i se încleștară de fustă.

– O orfană, deci ? murmură el, sprâncenele lui fine arcuindu-se zeflemitor. O orfană și mai târziu, o văduvă. Nu este de mirare că pari atât de pierdută ! Mi-au căzut ochii pe tine în Saint Maarten. Presupun că întotdeauna

ești în căutarea cuiva care să aibă grijă de tine ; sperând mereu că apare un individ care să vrea să-ți fie tătic, o ironiză el.

— Nu mai mult decât tine care ești în căutarea unei femei care să te dădăcească, să-ți strângă hainele, să-ți facă patul, să-ți pregătească mâncarea, replică ea furioasă... Sângele ei părea să-i fiarbă în vine și-și simți sânii grei sub țesătura bluzei... Ar fi trebuit să știu că n-o să fii cumsecade multă vreme, șuieră ea. Te rog, dă-te la o parte din drumul meu. Aș vrea să plec acum și să mă întorc la Tamarind.

Rick nu se mișcă. Lucirea ostilă îi dispăru din privirea care păru să se îmblânzească. El n-o mai privea acum din punctul de vedere profesional al artistului. Se uita la ea ca și cum ar fi avut un lucru în minte ; ca și cum ar fi dorit s-o atingă, s-o sărute, să-i ia trupul între mâinile lui puternice de artist și să-l modeleze după al lui, să-și lase amprenta peste el și în el.

— Te rog, șopti ea, șocată de propriile-i gânduri. Te rog, dă-te la o parte ca să pot pleca și merge la Tamarind. Doamna Alden s-o fi întrebând unde sunt. Mi-a dat liber în după-amiaza asta și seara aceasta, dar n-am spus nimănui unde mă duc. Ei... ei trebuie să fie îngrijorați din cauza mea.

— Mă îndoiesc, o repezi el. Și n-o să nimerești drumul pe întuneric printre câmpuri și tufișuri.

El păşi mai aproape de ea şi Lori adulmecă mirosurile aţâţătoare ale pielii lui arse de soare.

– Atunci o să mă duc pe drum, spuse ea simţind asprimea peretelui prin bluza subţire, atunci când se lipi de el în încercarea de a se îndepărta din nou de Rick.

– Sunt aproape şase mile de drum, replică el. Prea departe ca să mergi noaptea după cele prin câte ai trecut.

– Atunci, nu poţi să mă duci cu jeep-ul tău ? îngăimă ea.

– Aş putea, dar nu vreau, spuse el încet. Nu trebuie să pleci, iubito. Poţi să stai şi să te lungeşti pe acest pat pe care l-ai făcut atât de frumos şi să te culci cu mine după care o să te duc înapoi la Tamarind, la răsăritul soarelui. Sunt sigur că eşti în stare să te strecori în casă fără să te vadă cineva sau să afle că ai fost plecată în timpul nopţii.

– Nu.

Ea vorbea şovăielnic, contrazicându-l. Dar îl contrazicea cu greu, fiindcă era copleşită de dorinţa puternică de a-i simţi buzele lipite de ale el şi mâinile lui peste sâni.

– Nu, nu pot rămâne. Nu trebuie să rămân, mormăi ea.

– Ce este, Lori ? De ce ţi-e frică ? întrebă el încruntându-se ca şi cum ar fi fost nedumerit de cele spuse de ea... Precis nu ţi-e frică de asta ?

Fața lui coborî brusc spre a ei. Buzele lui le apăsară pe ale ei. Pentru moment ea rămase nemișcată, neștiind ce să facă. Apoi, ceva păru că se deschide în interiorul ei, ca petalele unei flori ce se desfac din învelișul protector când simt nevoia soarelui. Buzele ei tremurară și se desfăcură sub atingerea senzuală a gurii lui și ea se lipi de el cu ochii închiși.

Rick scoase o exclamație și brațele sale o înconjurară, apăsându-i trupul zvelt de al lui, puternic ca o stâncă. Ținând-o îmbrățișată, păși într-o parte și amândoi căzură pe pat și rămaseră lungiți acolo.

Ea simți ca și cum s-ar fi cufundat în adâncul unei mări, dar peste câteva minute nu-l mai păsă ce se întâmplă cu ea, în timp ce dorința pe care și-o oprimase atâta timp o cuprinse întunecându-i gândirea. Buzele ei se desfăcură cu lăcomie și-i întoarse sărutul cu pasiune, învățând de la el ce să facă. În cele din urmă, degetele ei îi descoperiră pielea și începură să se plimbe nerăbdătoare peste pieptul, gâtul și obrajii lui, aprinzându-se în final în păr.

Dar când îi simți mâna cu degete puternice și musculoase frământându-i picioarele, încet și mângâietor, strecurându-se pe sub fustă, ea se sperie, luptându-se să iasă din vârtejul adânc de pasiune în care se cufundase. Își dădu seama unde era și cu cine, ce făceau și unde i-ar fi putut conduce asta. Spaima îi strecură fiori de gheață în trup. Se îndepărtă de Rick,

se rostogoli în cealaltă parte a patului cu intenţia de a fugi spre scări şi-a. coborî, ca să scape nu numai de dorinţa lui, dar chiar şi de dorinţa, deşteptată în ea, de a-l atinge.

Tocmai încerca să se ridice ajutându-se cu mâinile, când braţul lui o înconjură şi o strânse de mijloc, mâna cuprinzându-i sânul. Ea pufni şi încercă să-i dea mâna la o parte.

— Lasă-mă să plec, şopti ea. Oh, te rog, lasă-mă să plec !

— Spune-mi de ce ţi-e frică, murmură el şi respiraţia lui caldă îi mângâie pielea delicată a gâtului, făcând-o să se înfioare de plăcere.

— Nu sunt înfricoşată, ripostă ea cât putu de ţeapănă.

— Ba da, eşti... mâna lui se strânse şi mai tare peste sân. Simt cum îţi bate inima mai tare. Ţi-e frică de ceva.

— Nu, nu mi-e frică. Eu... eu vreau să mă întorc la Tamarind. Te rog, lasă-mă să plec, te rog !

Rick îşi trase încet mâna şi imediat ea se ridică în picioare, întorcându-se cu faţa spre el. Tolănit pe pat, sprijinit într-o mână, el o privea pe sub sprâncenele încruntate.

— Am putea să ne distrăm împreună, tu şi cu mine, dacă ai rămâne în noaptea asta, spuse el încet. Am putea să ne cunoaştem mai bine.

— Nu pot să rămân cu tine. Nu-ţi dai seama ? Doamna Alden ar putea considera asta

ca un lucru abject din partea mea. Aş putea să-mi pierd slujba, argumentă ea.

– Să-ţi pierzi slujba ? exclamă el, sprâncenele ridicându-i-se ironic. Oh, vino-ţi în fire, Lori, suntem în cea de-a doua jumătate a secolului douăzeci şi amândoi suntem adulţi, iar dacă ne hotărâm să petrecem noaptea împreună este treaba noastră şi nu a celei care te-a angajat...

– Dar eu n-am hotărât să stau cu tine, îl întrerupse ea furioasă. Tu eşti cel care nu-ţi dai seama. Nu sunt genul de femeie care se culcă cu orice bărbat ce se întâmplă să fie în preajmă. Eu... eu nu sunt o fată cu care să petreci un timp ca... ca Tracy Alden, şi chiar acum mă voi întoarce la Tamarind.

Se îndepărtă în grabă de pat şi coborî scara în fugă, înainte de a-şi schimba părerea. Capul o durea şi picioarele îi tremurau, dar ea continuă să meargă spre uşa morii. O deschise brusc şi păşi în aerul cald al înmiresmatei nopţi tropicale.

Uşa se trânti în spatele ei. Cu ajutorul luminii ce se strecura prin fereastră, fu în stare să meargă de-a lungul cărării înguste, apoi pe drumul de coastă, dar când se întoarse pentru a o lua în direcţia Tamarindului, întunericul des o cuprinse, amintindu-i spaima pe care-o încercase în mica baracă. Doar lumina stelelor care sclipeau şi sunetul vântului ce foşnea printre frunzele palmierilor şi adierea lui pe

piele, doar sunetul oceanului ce fremăta nevăzut, o făcură să continue mersul și o împiedicară să se înspăimânte de umbrele tufișurilor. Se opri o dată și țipă scurt, acoperindu-și fața cu mâinile când ceva moale și mătăsos îi atinse obrazul – speră să fi fost un liliac.

Sub talpa subțire a sandalelor, suprafața drumului era rugoasă, iar pietricelele o înțepau. Părea un drum foarte, foarte lung până la locul în care acesta cotea spre a se îndrepta spre deal și când ajunse în acest punct, picioarele o dureau, capul îi pulsa și ea regreta că părăsise atmosfera relaxată din atelierul lui Rick.

Presupunând că nu s-ar fi înspăimântat când fusese întinsă pe pat cu el ? Presupunând că s-ar fi lăsat copleșită de pasiunea ce o cuprinsese și ar fi rămas cu el peste noapte, oare ar fi învățat de la el ce înseamnă extazul ? Ar fi simțit împlinirea sexuală cu el, un străin pe care-l cunoscuse abia de câteva ore ? Nu simțise așa ceva cu Mark, în noaptea nunții, deși îl cunoștea pe acesta de trei ani și îl iubea. Sau cel puțin credea că-l iubește...

Ce era dragostea ? Odată, pe când își analiza sentimentele pentru Mark, după ce se hotărâse să se mărite cu el, căutase cuvântul în dicționar ca să afle dacă era dragoste ceea ce-și imagina ea că simte pentru el. Conform dicționarului, dragostea era : Caldă afecțiune,

ataşament, a-ţi place o persoană sau un lucru. Cea de a doua definiţie descria dragostea ca fiind de asemenea şi pasiune sexuală, sau dorinţă între amanţi sau cupluri căsătorite.

Ea decisese că dacă-l plăcea pe Mark, trebuia să-l şi iubească şi trecuse prin ceremonia de căsătorie doar ca să descopere în noaptea nunţii că nu fusese cuprinsă de pasiune când el o sărutase şi mângâiase. Îşi amintea cât de rece şi lipsită de senzaţii se simţise, cât de tristă fiindcă nu fusese în stare să-i răspundă. El păruse să nu observe şi o posedase, urcându-se deasupra ei fără nici un fel de consideraţie pentru necesităţile şi sentimentele ei şi ea zăcuse trează tot restul nopţii, cu ochii uscaţi, privind în întuneric în timp ce Mark dormea, întrebându-se de ce s-a măritat cu el.

Dar în seara aceasta, în dormitorul lui din moara de zahăr, ea-i răspunsese lui Rick Greville cu mult înainte ca el s-o fi sărutat şi totuşi, el era un bărbat pe care abia îl cunoştea şi pe care nici nu-l plăcuse la început. De ce dorise ca el s-o sărute şi s-o atingă ? De ce dorise ea ca să-l sărute şi să-l atingă ? Ce se întâmplase ? O clipă se răţoiseră unul la celălalt, ca în următoarea clipă să fie unul în braţele celuilalt.

Poate că era vorba de căldura tropicală. Lori auzise că temperatura tropicală are un efect afrodisiac, făcându-i pe oameni să vrea să facă dragoste. Da, asta trebuia să fie. Nu putea să

fie altceva. Nu putea să fie dragoste. Nu era posibil să se fi îndrăgostit de un bărbat atât de neconvenţional şi cu o reputaţie aşa de proastă, cum părea să fie Rick Greville.

Dar îi plăcuse să fie ţinută în braţele lui, răspunsese imediat la căldura şi generozitatea sărutului lui şi-şi simţise trupul fremătând de dorinţă când el o atinsese...

În spate, auzi zgomotul unui motor. Un vehicul venea de-a lungul drumului. Probabil, Tracy se întorcea de la vreo petrecere nocturnă. Lori puse punct gândurilor sale erotice şi se trase la marginea drumului, pregătită pentru a face cu mâna pentru a fi luată. Farurile din faţă ale maşinii luminară drumul şi o orbiră. Totuşi, reuşi să distingă culoarea albă şi recunoscu vehiculul ca fiind jeep-ul lui Rick. Nu-şi mai ridică mâna şi aşteptă până când maşina se opri lângă ea.

El frână şi opri motorul.

— Urcă.

Vocea lui era aspră şi iritată.

— De unde o să ştiu că mă duci la Tamarind ? întrebă Lori cu ezitare.

— Nu, n-ai de unde. Trebuie doar să-ţi încerci norocul, replică Rick sec. Vino, urcă. Nu poţi umbla atâta drum. Şi nici eu nu te voi lăsa.

Lori nu mai stătu pe gânduri. Era prea obosită ca să-i refuze oferta, prea obosită să-i opună vreo rezistenţă, chiar dacă el o ducea înapoi la atelierul lui. Cu un oftat de supu-

nere, se urcă în jeep şi se aşează pe locul de lângă el, simţindu-se înduioşată... El fusese îngrijorat din cauza ei, de aceea o urmărise. Numai şi pentru asta şi ar fi putut să-l iubească, gândi ea.

– Încă nu-mi dau seama de ce ai dat înapoi când între noi lucrurile mergeau atât de bine, spuse Rick încet, întorcându-se spre ea şi sprijinindu-şi mâna pe spătarul scaunului fetei... El te-a... soţul tău... te-a speriat în noaptea nunţii ? Te-a rănit ? De asta te-ai retras şi ai fugit de mine ?

Şocată şi surprinsă că el îi ghicise gândul cel mai secret, Lori rămase pentru o clipă tăcută. Cum putea să ştie el atât de mult despre ea, când o cunoştea doar de puţină vreme ? Apoi, obişnuinţa anilor întregi o făcu să se închidă în sine, nevrând să i se destăinuiască.

– Nu discut probleme personale cu străinii, zise ea ţepoasă.

– Nu discuţi, sau nu vrei ? spuse el zeflemitor şi deoarece ea nu răspundea, continuă ironic... Bănuiesc că Tracy avea dreptate, când a spus că eşti o puritană. Nu vrei să pozezi pentru mine, nu vrei să te culci cu mine şi acum nu vrei să vorbeşti despre ceva ce s-a înrădăcinat în tine de atâta vreme încât te-a inhibat, reprimându-ţi instinctele naturale. Vrei să faci dragoste cu mine, dar nu vrei să te laşi mânată de dorinţă. De ce ?

– Nu, nu este treaba ta, replică ea epuizată.

– Nu mi te dai fiindcă nu suntem căsătoriți ? întrebă el tot zeflemitor. Ai poza pentru mine, ai merge în pat cu mine și mi-ai spune secretele tale dacă am fi căsătoriți ? În mintea ta, căsătoria face ca goliciunea, păcatul și împărtășirea secretelor să fie legale și deci acceptabile ?

– Presupun că da, spuse ea iritată.

Din nou sângele îi fierbea. Rick avea puterea să aprindă în ea emoții mai mult decât oricine altcineva. Putea s-o facă să devină mai enervată, mai confuză decât fusese vreodată.

– Atunci ar fi bine să ne căsătorim cât se poate de repede, spuse el ironic, fiindcă am de gând să te iau ca model și tovarășă de pat înainte de a se sfârși această lună.

– Oh, oprește-te, oprește-te ! țipă ea. Ești nebun !

Ar fi vrut să iasă din mașină, dar el o prinse cu putere de braț, degetele încleștându-i-se deasupra cotului. Efectul mâinii lui calde, peste pielea ei rece, avu darul să-i înmoaie rezistența și ea rămase în jeep.

– Și eu cred c-am înnebunit, o aprobă el cu o ușoară amărăciune în glas, fiindcă în mod sigur n-am venit după tine cu intenția de a-ți propune așa ceva. Căsătoria este ceva prea restrictiv pentru un artist creator ca mine.

– Dar de ce eu ? De ce să mă iei pe mine ? șopti ea, încercând să se îndepărteze de el, deoarece găsea că bătaia inimii acestui trup

ce o copleşea îi era de nesuportat şi o făcea să-şi dorească să-şi încolăcească braţele în jurul lui, ţinându-l strâns în timp ce el ar fi sărutat-o.

– Poate pentru că tu continui să spui „nu" şi eu n-am fost niciodată în stare să consider „nu" ca pe un răspuns... Îi dădu la o parte şuviţele de păr ce i se lipiseră de gât. Degetele lui se mişcau senzual pe pielea ei, trimiţându-i fiori în tot trupul... Vino şi trăieşte cu mine. Părăseşte Tamarindul şi stai cu mine pentru un timp, pozează pentru mine, vino să fii iubita mea. S-ar putea să fie cel mai bun lucru care ni s-ar putea întâmpla amândurora.

– Nu, nu! se revoltă ea frenetic, mult mai aproape de a ceda, decât fusese vreodată.

– Sst! Nu-mi spune mie acest cuvânt.

Degetele lui Rick îi apăsară buzele şi ea-i văzu figura întunecată cum coboară asupra el. Când vorbi din nou, ea-i simţi răsuflarea fierbinte pe buze.

– Acesta nu este sfârşitul, şopti el. Este doar începutul, iar într-o zi o să vii să-mi pozezi şi să trăieşti cu mine.

– Nu!

Cuvintele îi ieşiră cu un geamăt, înainte ca buzele să-i fie zdrobite cu un alt sărut senzual.

Amândoi răsuflau greu când sărutul se sfârşi şi se depărtau unul de celălalt cu greutate.

– Îţi schimbi părerea şi mergi cu mine la atelier, acum? întrebă Rick.

– Nu... acum, o durea să-l contrazică. Nu pot. Trebuie să mă întorc și s-o văd pe doamna Alden. Trebuie. Sunt datoare să-i spun unde am fost și de ce am întârziat.

– Și dacă ea o să te dea pe ușă afară ? O să vii atunci ?

– Nu știu, chiar nu știu. Oh, sunt atât de încurcată, mormăi ea. Sunt atât de obosită, că nu mai pot gândi. Te rog, du-mă la Tamarind, te rog !

Rick nu mai spuse nimic. Motorul zumzăia și el îl puse în mișcare. Încordată, Lori stătea țeapănă, așteptându-se ca el să întoarcă mașina și s-o ia pe unde venise, înapoi la atelierul lui de la moara de zahăr. Dar el nu făcu așa ceva. Urcă dealul, coti pe drumul îngust și pavat ce ducea spre Tamarind și se strecură printre porți pentru a opri în fața casei.

În interiorul casei ardea lumina, dar la fereastra din față era întuneric, iar becul de deasupra intrării era stins. Rick nu opri motorul și, după ce-l privi cu coada ochiului, Lori cobori.

– Mulțumesc pentru... pentru că m-ai luat și m-ai adus până aici, spuse ea, apoi adăugă cu hotărâre... La revedere.

– Nu la revedere, ci pe curând, replică el. Fiindcă o să ne mai vedem din nou unul cu celălalt. Vin mâine după tine.

– Nu ! strigă Lori, dar jeep-ul pornise, înconjură rondul de flori și se îndreptă spre drum, cotind scurt și dispărând.

Zgomotul motorului vibră în aer mult timp după ce mașina plecase, auzindu-se în depărtare, dinspre coastă. Lori stătea nemișcată în umbra copacilor ale căror frunze foșneau în vânt. Doar când nu mai auzi jeep-ul deloc, se întoarse și păși spre intrarea din față.

Spre ușurarea ei, ușa se deschise încet și fără zgomot atunci când apăsă pe clanță. Intră în casă și se întoarse pentru a închide ușa cât mai pe tăcute. Încuietoarea tocmai se închisese când ea se opri brusc, din cauza luminilor care se aprindeau. Făcând stânga-mprejur, se trezi față în față cu Tracy.

Cu părul ei blond strălucind în lumina electrică și trupul lung înfășurat într-un halat alb, Tracy arăta ca un înger, dar nu era nimic îngeresc în privirea grea și albastră pe care o azvârli către Lori.

– Doamne, unde ai fost ? Ce porcărie ! exclamă ea. Ce-ai făcut ? Te-ai tăvălit cu vreun tip în câmpurile de trestie, după cum arăți. Știi că este ora patru dimineața ?

– Îmi... îmi pare rău că am întârziat.

– Ai întârziat ? Vrei să spui că ai venit devreme ? o ironiză Tracy. Păstrează-ți scuzele pentru bunica Bernice. Aproape a făcut un atac de inimă ! Și-a făcut tot felul de griji fiindcă crede că nu trebuia să te fi adus aici și să-ți dea o slujbă. Spunea că nu ți-ar fi oferit această slujbă dacă ar fi știut că o să faci astfel de lucruri, dar avusese impresia că ești

o tânără drăguță și binecrescută... scoase un hohot de râs zeflemitor... Asta demonstrează cât de ușor se poate înșela asupra aparențelor o persoană ca ea, mai interesată de trecut decât de prezent, nu-i așa ? Ar fi mai bine să te duci în camera ei și să-i explici. N-o să adoarmă până când n-o să te vadă ca să te categorisească. Du-te

Lori se simțea năucă, în timp ce o urma pe Tracy, pe scări spre apartamentul lui Bernice. Se simțea vlăguită și murea de somn ; să doarmă și iar să doarmă, un timp îndelungat, iar la trezire să descopere că tot ceea ce i se întâmplase în după-amiaza aceasta, după ce părăsise Tamarindul, nu fusese decât un vis.

În dormitorul mobilat elegant, cu pat cu coloane și covor persan, Bernice era culcată, proptită de o pernă umflată, din mătase. Uitând de hainele ei mototolite și părul încâlcit, Lori se grăbi spre pat. Spre mirarea ei, Bernice arăta foarte fragilă, cu fața foarte albă și buzele ușor învinețite, dar expresia ochilor îi era plină de reproș.

— Uite-o, a sosit în cele din urmă, bunică Bernice, zise Tracy cu o voce cântată. Și ghici cine a adus-o acasă ? Rick Greville ! Ți-am spus că i-a cerut să pozeze pentru el, nu ? Bănuiesc că acolo a fost în tot acest timp, pozând goală în atelierul lui !

— N-am pozat pentru el, spuse Lori înfierbântată, întorcându-se spre Tracy. Și n-am fost în atelierul lui tot timpul.

– Atunci unde ai fost ? întrebă Bernice şi Lori se uită spre ea.

Trecuse multă vreme de când ea nu mai dăduse socoteală cuiva despre felul în care-şi petrecuse timpul liber şi acum simţi cum îi creşte nemulţumirea fiindcă trebuia să dea explicaţii celei care o angajase, în faţa unei Tracy ostile şi ironice.

– Este o poveste lungă, doamnă Alden, spuse ea încet. Şi mă simt obosită. Poate că o să vă pot spune dimineaţă.

– Vreau să-mi spui acum, insistă doamna Alden pusă pe ceartă. Chiar te-a adus acel bărbat Greville înapoi, aici ?

– Da, m-a adus, dar...

– Înseamnă că ai fost cu el până acum.

– Am fost cu el scurtă vreme, dar...

– Cred că ţi-am spus clar că noi nu ne amestecăm cu el, spuse Bernice ridicând tonul. Şi asta înseamnă că nu ne place ca angajaţii noştri să aibă de a face cu el. Ţi-a cerut aşa cum spune Tracy că ştie, să pozezi pentru el ?

– Da, a făcut-o, dar eu am refuzat. Şi n-am pozat pentru el, replică Lori.

Începuse să se enerveze.

– Ai mai făcut-o la aeroportul Saint Maarten, se băgă Tracy.

Lori se uită surprinsă spre femeia blondă ce se sprijinea acum de marginea patului.

– N-am pozat pentru el. El... el mi-a făcut doar o schiţă, fără ca eu să ştiu, explică Lori

cât putu de calmă. Dealtfel, de unde știi că el m-a desenat la Saint Maarten ? Ți-a spus ? Ai de a face cam mult cu el. L-ai invitat ieri chiar și acasă.

— Așa am făcut eu ?... Sprâncenele creionate ale lui Tracy se ridicară în sus și ea râse... Da, într-adevăr ! Îți place să întorci lucrurile în favoarea ta, nu-i așa ? Nu l-am invitat pe Rick. A venit neinvitat, căutându-te pe tine. L-am adus doar până la piscină, unde știam că te afli... Se aplecă spre Bernice... Sincer, bunică Bernice, nu l-aș fi invitat niciodată aici pe Rick, fiindcă știam cât v-a fost de nesuferit, dumitale și soțului dumitale. Nimeni n-a fost mai surprins decât mine când el m-a agățat întrebându-mă dacă o poate vedea pe Lori și spunând că ar vrea ca ea să-i pozeze fiindcă a descoperit că este un model perfect, atunci când i-a făcut o schiță la aeroportul Saint Maarten... Se uită din nou spre Lori cu ochi plini de ironie... Ar trebui să fii mai clară, Lori, spuse ea în batjocură. Te-am văzut sosind în jeepul lui acum cincisprezece minute. Cum de te-a adus înapoi dacă n-ai fost cu el ?

— Am... am fost cu el, dar un timp foarte scurt, așa cum am încercat să vă spun, spuse Lori vlăguită, întorcându-se spre Bernice... Vă rog, m-aș putea duce la culcare acum ? o să vă spun ce s-a întâmplat mâine... adică astăzi, mai târziu... după ce o să dorm puțin.

— Te-ai dus sau nu la atelierul lui Rick Greville în după-amiaza aceasta ? întrebă Bernice.

– Nu, nu m-am dus. M-am dus să mă plimb peste deal...

– Spre locul acela, sugeră Tracy.

– Da, dar nu ca să-l vizitez pe el. Voiam să văd ruinele celeilalte case. Știți că m-au fascinat din momentul în care am venit aici, continuă ea, întorcându-se rugătoare spre Bernice. Simt un fel de simpatie pentru fata lui Greville care și-a pierdut mirele în noaptea nunții, adăugă ea în șoaptă.

– Da, știu asta, spuse Bernice dând din cap. Ai fost la casă ?

– Da, dar a început să plouă și am intrat într-o baracă să mă adăpostesc și vântul a închis ușa, iar eu n-am mai putut ieși. Am... am stat prizonieră acolo vreme de nouă ore. Aș mai fi și acum acolo dacă n-ar fi venit Rick să deschidă ușa. Mă simțeam foarte slăbită, iar el m-a cărat în atelier și mi-a dat ceva să beau și să mănânc. Apoi m-a adus înapoi aici.

– Vai, vai, ce imaginație ! șuieră Tracy. Te afli pe o pistă greșită. Ar trebui să scrii pentru o revistă. Ai mai auzit vreodată o astfel de poveste, bunică Bernice ?... Tracy se uită răutăcioasă spre Lori... Cât timp ți-a trebuit pentru a o inventa ?

– N-am inventat-o. Spun adevărul ! strigă Lori. Doamnă Alden, dacă nu mă credeți, întrebați-l mâine pe Rick Greville.

– Sper că n-o să vină din nou aici ? se îngrijoră Bernice. Sper că nu. Nu vreau să-l întâlnesc sau să am de a face cu el.

– Şi cum am putea şti că el nu este în legătură cu tine ? întrebă Tracy. Poate că el te-a ajutat să-ţi inventezi povestea. La ce oră spui tu că te-a găsit în baracă ?

– Nu ştiu, replică Lori cu slăbiciune... Visul ei se transformase într-un coşmar, în care nimeni n-o credea ce spune... El zice că era aproape miezul nopţii, mormăi ea dându-şi la o parte părul de pe frunte... Începuse să transpire din cauza oboselii... Dar se pare că nu trebuie să vă mai povestesc, din moment ce sunteţi pregătită să nu mă credeţi, adăugă ea cu aciditate.

– Miezul nopţii ? exclamă Bernice. Şi acum este aproape cinci dimineaţa ! Ce-ai făcut în tot acest timp ? De ce nu te-ai întors imediat ?

– O întrebare foarte bună, se răţoi Tracy. De ce nu te-ai întors aici, Lori, imediat ce ai ieşit din baracă ?

– Am încercat să vă spun. Am fost foarte slăbită – nu era prea mult aer în baracă, nu puteam merge, eram deshidratată şi nemâncată. Rick a trebuit să mă care... Vorbea monoton, prea obosită ca să-i mai pese dacă ele o credeau sau nu... El a fost foarte cumsecade, adăugă ea.

– Deci te-a ţinut acolo patru ore şi tu i-ai pozat pentru amabilitatea lui, sugeră Tracy.

– Nu, n-am făcut-o.

– Atunci ce-ai făcut ? întrebă Bernice.

– Am stat un timp, replică Lori și întâlni privirea ironică și insinuantă a lui Tracy... Furioasă brusc, răbufni... Oh, știu ce vrei să sugerezi ! Încerci să lași să se înțeleagă că el și cu mine... că am făcut dragoste împreună, nu ? Ei bine, n-am făcut. El a sugerat să stau peste noapte, până când mi-aș fi revenit complet, dar eu am insistat să mă întorc, pentru că știam că dumneavoastră, doamnă Alden, ați putea fi îngrijorată.

– Rick Greville amabil ? Rick Greville comportându-se ca un cavaler în armură care salvează o doamnă în pericol ? o ironiză Tracy. Este de necrezut ! Nu crezi la fel, bunică Bernice, știind ceea ce știi despre el ?

– Doamnă Alden... începu Lori cu disperare.

– Destul ! strigă Bernice. Am auzit destul și trebuie să recunosc că povestea ta este de necrezut, Lori. M-ai dezamăgit foarte tare. Te credeam mai de soi.

– Și eu vă consideram mai altfel ! replică Lori, ajunsă la capătul răbdării. Și-mi pare rău că m-am obosit să vă spun adevărul. Dar de ce v-aș fi mințit ?

– Ca să pari fetița drăguță, bună și liniștită pe care Bernice credea că a angajat-o, o zeflemisi Tracy. De aceea. Ai mințit ca să-ți păstrezi slujba, bineînțeles.

– Dacă n-aș fi vrut să-mi păstrez slujba, n-aș fi venit până la ora micului dejun, replică

Lori. Aş fi stat cu Rick toată noaptea. Şi acum... acum aş dori s-o fi făcut !

– Cred c-ar fi mai bine să pleci, spuse Tracy cu răceală şi autoritate. O faci pe bunica Bernice să se simtă din nou rău.

– Da, te rog, pleacă, Lori. Te rog pleacă. Oh, dragă, abia pot să respir, gemu Bernice. Tracy, dă-mi te rog pilulele pe care mi le-a prescris doctorul. Sunt în dulapul de lângă noptieră, şi apă. Trebuie să le iau cu apă.

– Doamnă Alden, îmi pare rău... Lori păşi înainte, îngrijorată de rapida schimbare a femeii mai bătrâne, dar Tracy se interpuse între ea şi pat.

– Afară, mormăi Tracy printre dinţi. Ai făcut destul rău. Ieşi afară şi pleacă !

– Să plec ? exclamă Lori. Dar unde să mă duc ? Nu pot pleca până când doamna Alden nu mă concediază. Ea mi-a oferit slujba şi mi-a cerut să vin aici.

– Bine, bine, o repezi Tracy iritată. N-am vrut să spun că trebuie să părăseşti casa. Părăseşte camera şi du-te la culcare !

Tracy se repezi spre uşă şi-o deschise. După ce o privi neliniştită pe Bernice, care zăcea peste perne cu ochii închişi şi gura deschisă, chinuindu-se să respire, Lori părăsi şovăind camera. În spatele ei o auzi pe Tracy vorbindu-i lui Bernice, cu o voce schimbată şi îmblânzită, de nerecunoscut, îmbărbătând-o pe femeia mai în vârstă.

Ce mult se schimbaseră lucrurile în câteva minute, gândi Lori în timp ce se îndrepta spre camera ei. În loc ca Tracy s-o enerveze pe Bernice, ea o enervase şi, în loc ca ea, Lori, s-o îmbărbătéze pe femeia în vârstă, Tracy juca rolul unui înger salvator.

Ajunsă în cameră, Lori-şi dădu jos hainele şifonate şi se îmbrăcă cu cămaşa de noapte. După ce se spălă pe dinţi, se întoarse în dormitor, se lungi pe pat, îşi puse capul pe pernă şi închise ochii.

Îşi dori să nu se fi întors. Îşi dori să fi rămas cu Rick. Dacă ar fi stat cu el, acum ar fi dormit în braţele lui. Căldura lui ar fi reconfortat-o. Lacrimi de oboseală i se strecurară pe sub gene şi alunecară de-a lungul obrajilor. Ah, ce-şi mai dorea să fi rămas la el !

CAPITOLUL IV

Dimineața, sau ceea ce mai rămăsese din ea, strălucea albastră, și galbenă, și verde, cu nuanțe de portocaliu, roșu și purpuriu, în florile arborilor și tufișurilor. Umiditatea, care făcuse ziua precedentă atât de nesuferită, dispăruse și nici un nor nu se mai vedea deasupra muntelui Brimstone. Totul era clar și proaspăt ca și cum ar fi fost atunci pictat, iar briza sufla ușor.

În sufrageria de la Tamarind, cele două ferestre dinspre curtea interioară erau deschise ca de obicei. Lori stătea la masă mâncând felii de banană cu smântână și se uita în grădină. În jurul ei, micuțe păsări galbene își făceau de cap. Una mai vitează decât celelalte se opri pe marginea mesei ca să se uite la ea cu ochișori strălucitori, dar când Lori îi vorbi, păsărica zbură printr-una dintre ferestrele deschise.

Dormise greu și se trezise târziu, doar cu o jumătate de oră în urmă, la ora unsprezece. Ar mai fi dormit și acum dacă în cameră n-ar fi intrat Maureen cântând, ca să facă curăță-

nie. Femeia micuță cu piele brună fusese surprinsă s-o găsească pe Lori în pat și exclamase cu voce tare în timp ce-și rotea ochii :

– Doamne, ce faceți aici, doamnă Stevens ? Este aproape ora unsprezece. Nu lucrați astăzi ?

– Bineînțeles că da.

Lori se ridică în șezut și-și dori să nu fi lucrat. Își simțea capul greu și ar fi vrut să se culce din nou.

– Atunci ar fi bine să vă sculați ca să pot face curat, spuse Maureen cu hotărâre. Mă întorc peste câteva minute.

Lori se spălă și se îmbrăcă repede, după care merse glonț la bucătărie. Lily Carter o privi cu răceală și-i spuse că doamna Alden nu se simte bine și va sta astăzi în pat.

– Mă duc s-o văd, spuse Lori și se pregăti să părăsească bucătăria.

– Nu, nu trebuie, spuse Lily. A adormit și nu trebuie deranjată... Nici de dimineață și nici de doamna Tracy. Doctorul Little spune că doamna Alden are nevoie de liniște și odihnă și nu va avea parte de asta dacă o să te duci în camera ei.

– N-am știut că a venit doctorul, replică Lori. N-am știut că se simte așa de rău.

– Am găsit-o zăcând pe podeaua camerei, astăzi dimineață când m-am dus să-i duc ceaiul, îi zise Lily.

– Leșinase ? exclamă Lori.

– A avut o criză de inimă, o anunță Lily. Lesley m-a ajutat s-o pun în pat și a plecat după doctor. Ar fi trebuit să fie dusă la spital, dar toate paturile sunt pline la spitalul Williamstown, așa că doctorul a aranjat ca Sally Harris să vină aici și s-o îngrijească. Este foarte bine că domnul Clark vine astăzi. El știe ce să facă și cum să aranjeze lucrurile pentru dânsa.

– Vrei să spui că domnul Clark Alden ? întrebase Lori. Eu credeam că vine doar fiul lui.

– Toți vin, domnul Clark, soția lui, domnul Ken și câțiva prieteni. Întotdeauna vin în această perioadă a anului, în vacanță. Vrei micul dejun acum ?

– Da, te rog, replică Lori. Dar o să-mi iau singură, doar fructe și cafea.

– Servește-te singură, îi spuse Lily morocănoasă. Fiindcă eu sunt prea ocupată cu pregătirile pentru cei care sosesc astăzi. De acum și până când vor pleca, peste șase săptămâni, n-o să fie decât muncă și muncă pentru toți cei ca noi. Un stăpân de sclavi, ăsta este domnul Clark... Lily chicoti brusc... Ai auzit ce-am spus ? Oamenii noștri au fost sclavi, cu mult timp în urmă și aici eu încă sunt ca un sclav pentru oamenii albi !

– Dar acum ești plătită pentru ceea ce faci, îi sublinie Lori în timp ce-și tăia o banană în bucățele.

– Suntem plătiți, este adevărat, dar a munci pentru un patron ca domnul Clark Alden este tot un fel de sclavagism. Doar când lucrezi pentru tine ești cu adevărat liber, remarcă Lily.

Lori înghiți ultima bucățică de banană cu smântână și-și bău restul de cafea în timp ce-și plimba privirea gânditoare peste vegetația tropicală luxuriantă. Auzise cu mult timp în urmă, că Aldenii fuseseră considerați ca stăpâni de sclavi. Compania multimilionară în dolari este în întregime în mâinile fiilor lui Harvey Alden. Nimeni altcineva nu are vreun drept asupra ei, nici chiar nevestele Aldenilor. Au fost angajați numai nesindicaliști, ca să poată fi plătiți cu salarii cât mai mici. Condițiile de lucru sunt precare și dacă un angajat revendică ceva care nu corespunde cu interesele Aldenilor, acesta este dat afară, cu o caracterizare ce nu-i mai permite să se angajeze în altă parte...

Ochii lui Lori se măriră. Dacă o să pățească și ea așa ceva ? Dacă o s-o concedieze fiindcă întârziase noaptea trecută ? Oh, nu... doamna Alden nu putea să fie așa. Dar doamna Alden era bolnavă, avusese o criză de inimă. Sări în picioare și strângându-și farfuria și ceașca, se grăbi spre bucătărie, unde mirosea a pâine proaspăt coaptă și Lily tocmai scotea o tavă cu cornuri din cuptor. La masa cea mare, Johnson tăia carnea în bucăți, pregătind-o probabil pentru prânz.

— Este pe aici doamna Tracy ? o întrebă Lori pe Lily după ce-şi spălase farfuria şi ceaşca şi le ştergea.

— Nu. A plecat acum o jumătate de oră. S-a dus la aeroport să-l întâmpine pe şef şi pe soţia lui, replică Lily... Se uită la Lori... Ce-ai de gând să faci acum ? O să pleci ?

— Eu... nu ştiu. Nu pot pleca încă... N-am fost plătită pentru munca pe care am făcut-o.

— Atunci bănuiesc că ai face bine să aştepţi până la sosirea domnului Clark. O să te descurci dumneata cu el, dar nu mai este nevoie să stai aici, acum când doamna Alden este bolnavă. N-o să aibă nevoie să baţi la maşină pentru ea când va fi în spital. Ea nu se va mai ocupa de istorie, oricum, spuse Lily. Trebuie să-ţi cauţi altă slujbă. Şi-ţi spun de acuma că n-o să-ţi găseşti pe această insulă. Nu este destul de lucru pentru oamenii noştri, dar pentru unii ca dumneata... O să trebuiască să te întorci înapoi în propria-ţi ţară.

Neavând replică pentru cele spuse de Lily, Lori părăsi bucătăria şi merse în birou închizând uşa după ea. Se îndreptă drept spre măsuţa ei de lucru şi luă husa de pe maşina de scris. Dacă ar fi fost o dimineaţă obişnuită, ar fi bătut cam douăzeci de pagini de istorie până acum. Doamna Alden i-ar fi spus ce trebuie să facă... dar acum, nu mai ştia, până când nu va veni cineva care să-i spună că serviciile ei nu mai sunt necesare şi ea trebuie să se întoarcă în Canada.

Nu voia să se întoarcă în orașul ei de reședință. Nu era plecată de așa mult timp încât să simtă dorința reîntoarcerii. Dar cum să stea în Dorada dacă situația slujbelor era așa cum spusese Lily ?

Îți voi plăti dublu decât modelelor nude dacă vii să pozezi pentru mine. Ieri îi făcuse Rick această propunere și-i oferise o slujbă ? Lori simți cum pulsul i se ridică pe neașteptate. Era pentru prima dată de când se sculase că-și îndrepta gândurile spre Rick. Îi fusese frică să se gândească la el, fiindcă știa că i-ar fi acaparat gândurile. Ar fi fost ușor să-și petreacă timpul imaginându-și o idilă cu el, închipuindu-și cum ar fi să-i pozeze, să trăiască cu el și să fie iubita lui.

Să ai o aventură înflăcărată cu un playboy bronzat. Remarca lui Kathy Nolan se întorsese ca s-o chinuiască. Rick era într-adevăr bronzat dar era el un playboy ? Ea crezuse întotdeauna că un playboy este foarte bogat și nu are nici o ocupație, dar Rick nu părea bogat și nu putea fi fără ocupație, dacă se învârtea în lumea artelor, așa cum spusese Tracy. Lori nu știa prea multe lucruri despre artă,. dar realiza că dacă cineva voia să devină recunoscut ca artist, trebuia să muncească din greu și să se supună unei autodisciplîne severe.

Dar poate că în relațiile cu femeile el era un playboy, luând și părăsind, nedând nimic de la el, nefăcând excepții, și dacă ea ar fi făcut

ceea ce el i-ar fi cerut noaptea trecută, dacă ar fi pazat pentru el, ar fi trăit un timp cu el, ar fi devenit tovarășa lui de pat, s-ar fi putut ca în final să sufere din nou, fiindcă ar fi vrut mai mult decât ar fi fost el pregătit să-i dea. Lori ar fi dorit ca el s-o iubească în același mod în care l-ar fi iubit ea.

Nu, ar fi cu mult mai bine să evite vreo încurcătură cu el. Tracy era mai potrivită să aibă o legătură cu el și probabil și avusese. Tracy ar ști regulile jocului. Lori se încruntă în timp ce băga o foaie de hârtie în mașina de scris, amintindu-și cu nedumerire ostilitatea lui Tracy față de ea, în dormitorul lui Bernice, dis-de-dimineață. De ce Tracy se întorsese împotriva ei ?

Cu un oftat, desfăcu dosarul cu foi pe care Bernice scrisese cu mâna primul capitol din istoria ei și găsi locul unde rămăsese cu scrisul la mașină. Munca era singurul mijloc ca să nu se mai gândească la Rick, la Tracy, la Bernice și la viitorul ei nesigur. Citi rândurile unei pagini și peste câteva clipe, degetele ei alergau pe claviatură, bătând ceea ce citise.

Lucră cu sârg timp de aproape o oră și jumătate, apoi se opri să citească ceea ce bătuse. Vag, era conștientă de oameni care se mișcau în casă, de voci care se strigau și altele care răspundeau. Se uită la ceas și fu surprinsă să constate că era aproape unu și treizeci. Presupuse că a pierdut masa de prânz.

Johnson nu reușise ca de obicei să-i spună că este gata. Dar probabil că el și cu Lily uitaseră că ea este aici. Cu sosirea lui Clark Alden, soția și oaspeții lor, erau prea ocupați ca să-și amintească de angajata doamnei Alden. Buzele lui Lori se strâmbară într-un surâs. N-ar fi fost pentru prima dată în viața ei când ceilalți ar fi uitat-o. Liniștită și nu prea îndrăzneață, era obișnuită să fie ignorată și neglijată

Ușa din spatele ei se deschise brusc și ea se răsuci pe scaun. Un bărbat cu părul cărunt, de înălțime mijlocie, intră și închise ușa, uitându-se la ea cu niște ochi mici și negri plasați într-o față pătrățoasă.

– Doamna Stevens ? întrebă el.

– Da, răspunse Lori.

– Eu sunt Clark Alden, anunță el și traversă încăperea spre ea, cu mâna în buzunarul jachetei crem de la costumul lui de vară... Cred c-ai venit aici să lucrezi pentru mama mea vitregă, Bernice Alden.

– Da. Sunt aici de aproape două săptămâni.

Lori se ridică în picioare. Se simțea mai bine dacă stătea în picioare, fiindcă el nu era cu mult mai înalt decât ea și nu-i plăcea felul în care ochii lui mici o priveau. Nu-i plăceau nici buzele lui strânse.

– O ajut să scrie istoria Doradei...

– Ai ajutat-o, până în acest moment, o întrerupse el cu răceală. De acum încolo n-o s-o mai ajuți, fiindcă n-o să mai scrie nici un fel

de istorie a Doradei sau a altei insule. Sunt pe cale de a aranja să fie trimisă în Florida, într-un spital, unde va urma un tratament intensiv, pentru câteva săptămâni.

– Oh, îmi pare rău. Nu știam că este atât de bolnavă, exclamă Lori. Nu știam că a suferit de crize de inimă.

– Ea știa și la fel și noi, spuse el brusc, mergând spre fereastră și apoi întorcându-se. De fapt, soția mea și cu mine am făcut tot ce am putut să încercăm s-o convingem să nu se obosească scriind. De asemenea, am încercat s-o convingem să nu angajeze pe nimeni ca s-o ajute... Se întoarse și se încruntă la ea... I-am cerut în mod deosebit să nu aducă pe nimeni aici. Aceasta este casa noastră și nu vrem străini aici. Dar ea n-a ținut cont de dorințele noastre, sau a uitat... Dădu din umeri și-și țuguie buzele... Observasem de la o vreme că a devenit senilă... O privi pătrunzător și țipă... Înțelegi despre ce vorbesc ? ! Uneori ea nu este în toate mințile.

– Înțeleg despre ce vorbiți, dar eu nu cred că doamna Alden a început să devină senilă, i-o reteză Lori, incapabilă să-și mai ascundă neplăcerea pe care o simțea față de el... Și mintea ei este foarte limpede. Știa ce face când mi-a cerut să vin aici să lucrez și...

– Chiar așa crezi ? o întrebă el ironic. Eu nu cred. Dacă ar fi știut ce face, n-ar fi cerut niciodată unei persoane care provoacă necazuri să vină și să lucreze aici.

– Eu nu fac nimănui necazuri ! izbucni Lori. Ce necaz am cauzat eu ?

– Se pare că ai fost motivul neliniştii lui Bernice, înhăităndu-te cu unul dintre cei mai lipsiţi de onoare vecini ai noştri... un artist numit Greville. Ai stat la el peste noapte.

– N-am stat ! exclamă Lori.

– Deci negi c-ai fost la atelierul lui, de la miezul nopţii şi până aproape la patru dimineaţa ?

– Nu, nu fac asta – nu pot, fiindcă am fost acolo. Dar există o explicaţie.

– Oh, sigur că există o explicaţie, o repezi el. Am auzit-o şi eu – o bazaconie ! Tracy a avut dreptate când a spus că sună ca o poveste pe care ai citit-o în vreo revistă.

– Dacă nu credeţi, de ce nu-l întrebaţi pe domnul Greville despre asta ? întrebă Lori.

– Destul, m-am săturat ! strigă el. Mi-ai răspuns destul şi trebuie să te informez că în Compania Alden, nu permitem un astfel de comportament angajaţilor noştri. Din acest moment eşti concediată. Du-te şi fă-ţi bagajele şi o să-l trimit pe Lesley Carter să te ducă cu maşina la cel mai apropiat hotel.

– Nu plec până când nu sunt plătită, replică Lori. Doamna Alden nu m-a plătit. Nu mă puteţi concedia fără a-mi plăti munca.

– Ai dreptate, spuse el scoţând un portofel din buzunar. Cât zici că ţi-ar fi plătit ?

– Două sute cincizeci pe săptămână, plus întreţinerea.

— Prea mult, zise el posomorât, extrăgând câteva bancnote americane din portofel. Cât ai stat aici ?

— O săptămână şi patru zile.

— Aici sunt două sute cincizeci de dolari americani... Îi întinse banii şi ea îi luă... Acum, ia-ţi lucrurile din camera pe care ai ocupat-o şi de care avem nevoie pentru musafirii noştri. O să-i spun lui Carter să fie în faţa intrării peste cincisprezece minute.

Întorcându-se pe călcâie, el păşi spre uşă şi o deschise, indicându-i cu o mişcare a mâinii să părăsească încăperea. Încet, Lori se îndreptă spre uşă.

— Nora dumneavoastră se înşală, domnule Alden, zise ea. Nu mi-am petrecut nici o noapte cu domnul Greville...

— Doamnă Stevens, indiferent ce-ai făcut sau nu în săptămâna şi cele patru zile care au trecut, nu mă interesează pe mine, o întrerupse el cu asprime. Vreau să dispari din această casă în cincisprezece minute. Nu eşti binevenită aici. Este clar ?

— Dar ce se întâmplă cu istoria doamnei Alden ? Ce să fac cu paginile de la primul capitol, pe care le-am bătut la maşină ?

— O să aibă cineva grijă de asta. Acum, adio, doamnă Stevens.

O privire spre faţa lui dură de buldog, cu ochii mici şi buzele strânse, şi Lori văzu că nu este cazul să se mai contrazică cu el. Dacă nu pleca de bunăvoie, el o va da afară cu forţa.

– Adio, domnule Alden, spuse ea cu cât de multă demnitate putea și cu capul sus, spatele drept, trecu pe lângă el și ieși din cameră.

Dormitorul pe care-l ocupase fusese curățat, iar dulapul și sertarele fuseseră golite de lucrurile ei ce se aflau acum în vârful patului. Cele două geamantane care-i aparțineau erau deschise pe podea așteptând să fie umplute, puse acolo probabil de Maureen, care primise ordine precise să pregătească încăperea pentru următorul ocupant.

Forțându-se să se stăpânească, Lori puse dolarii în portofel și începu să-și facă bagajele. În mai puțin de cincisprezece minute, era afară în fața intrării, cu valizele la picioare. Automobilul albastru apăru după colțul casei și se opri în fața ei. Cu o față impasibilă, Lesley ieși și luă valizele pe care le puse în portbagaj. Lori deschise portiera și se așeză pe locul de lângă șofer.

Deși regreta că trebuie să părăsească această casă frumoasă, ea nu se uită în urmă în timp ce mașina trecea prin poartă, dar nu se putu abține să-și păstreze gândurile pentru ea.

– Îmi pare rău că doamna Alden este bolnavă, interveni ea, întorcându-se către Lesley.

– Și mie, doamnă, zise Lesley. Dânsa este o cucoană de treabă... Se uită la ea cu coada ochiului. Vă pare rău că plecați de la Tamarind ?

– Nu chiar. N-aș putea să stau aici acum, când domnul Alden este aici. Eu... eu n-aș lucra pentru el, replică ea cu o tresărire.

– Ce-o să faceți acum, doamnă Stevens ? fu următoarea lui întrebare, oprind mașina la capătul drumului principal. Vă întoarceți înapoi în Canada ?

– Așa presupun. Ai putea să-mi spui unde pot face o rezervare pentru avionul de la Saint Maarten ?

– Puteți face asta de la hotel, răspunse el îndreptându-și mașina spre drumul ce cotea spre stânga. Domnul Alden a zis să vă duc la hotelul lui Denny. Este bine pentru dumneavoastră ?

– Da, murmură ea. Cât de des vine avionul la Saint Maarten ?

– O dată pe zi, dimineața.

– Știi cumva dacă pot zbura de la Saint Maarten până la insula principală a arhipelagului ?

– Trebuie să așteptați să ajungeți la Saint Maarten ca să faceți asta, replică el.

Lori nu mai spuse nimic și începu să privească vegetația deasă ce mărginea drumul, nevăzând de fapt nimic, ci cântărindu-și situația în minte. Era fără slujbă, pe o insulă unde nu se găseau servicii și avea două sute cincizeci de dolari. Doamna Alden îi cumpărase doar un bilet de venire în Dorada, așa că ea trebuia să-și plătească drumul de întoarcere spre Canada. Zborul din orașul ei până la insulă, trecând prin Montreal și Miami, costase aproape cinci sute de dolari, deci pentru a se întoarce avea ne-

voie de cel puțin încă două sute de dolari. Și mai trebuia să plătească și o noapte la hotel în Dorada și poate încă o noapte de hotel la Saint Maarten. Nu, n-avea suficienți bani ca să zboare atâta drum.

– Ai fost vreodată în Canada, Lesley ? întrebă ea.

– Da, am fost. Am fost odată în orașul Windsor din Ontario. Lucram la Detroit, pe vremea aceea, la linia de asamblare a Companiei Ford, replică el, surprinzând-o. Dar nu mi-a plăcut acolo, așa că am strâns bani și m-am întors în Dorada... Zâmbi scurt... Nu-mi plac iernile și nu înțeleg cum se descurcă oamenii din Canada cu atâta zăpadă și gheață.

– Și cum ai ajuns la Detroit de aici ? întrebă Lori. Cu avionul ?

Treceau pe lângă ruinele vechii case Greville acum și, pe dealul din spatele ei, moara de zahăr a lui Rick strălucea roz-maroniu lângă vegetația verde. Și dacă o să te dea pe ușă afară, ce-ai să faci ? O să vii la mine, atunci ? Cuvintele lui Rick îi răsunau în minte, tentând-o să-i ceară lui Lesley s-o ducă la moară și s-o lase acolo, în loc de a o duce la hotel.

– Nu, doamnă... Vocea gravă a lui Lesley îi întrerupse gândurile... Nu-mi puteam permite să zbor atâta drum până la Detroit, așa că am mers cu Ogarul Cenușiu de la Miami... O privi din nou cu coada ochiului... Dacă aveți probleme cu banii, așa am ajuns eu spre Canada

– cu autobuzul, de la Miami, adăugă el, ghicind care era problema ei și sfătuind-o părinteşte, așa cum și-ar fi sfătuit fiul sau fiica.

– Mulțumesc, replică Lori.

Autobuzul – bineînțeles ! De ce nu-și amintise că putea parcurge tot drumul din Florida și până în orașul ei cu autobuzul ; va traversa statele din est, schimbându-l la New York sau Boston ? Tot ceea ce trebuia să facă era să zboare până la Miami și-și putea permite asta. Situația nu mai era atât de gravă. Putea să se ducă acasă dacă voia.

Dacă voia. Dar oare voia ? Casa cea ruinată era foarte aproape. Atunci, o să vii la mine ? Vino, fii iubita mea. Tentația de a se duce la Rick pentru a-i spune că fusese dată afară de la Tamarind era foarte puternică acum. Dorința de a-l vedea îi pulsa în vine. Era de necrezut, și niciodată nu mai cunoscuse ceva asemănător înainte. Voia să-l vadă, să-l atingă, să-l simtă, să-i audă vocea când blândă, când ironică, ori dându-i ordine. Îl voia mai mult decât voise pe cineva vreodată. Își încleștă mâinile pe genunchi. deschise buzele, le linse, gata să vorbească. Capătul drumului... ruinele negre dispărură și mașina cobora deja dealul spre plaja lui Denny.

Lori se cufundă din nou în scaun. Transpirația îi aluneca pe obraji și inima îi bătea de-i spărgea urechile. Căută un șervețel, își șterse fața, uitându-se cu coada ochiului la Lesley, întrebându-se dacă el observase cât era de su-

rescitată. Încă nu-i venea să creadă că i se întâmplase ei, că putea să fie întoarsă pe dos doar gândindu-se la Rick. Ce se întâmplă cu ea ? Ce-i făcuse el ?

Drumul era acum drept şi prin fereastra maşinii putea vedea valurile care se sfărâmau de plaja străjuită de palmieri. În spatele spumei albe a valurilor, se vedea scânteind oceanul albastru sub cerul senin. În faţa ei, prin parbriz putea vedea hotelul zugrăvit în alb şi albastru, printre palmieri. Peste cinci minute maşina încetini şi părăsi drumul pentru a intra pe o alee pietruită. Lesley opri vehiculul la locul de parcare din spatele hotelului, sub umbra unor copaci.

– Ocoliţi clădirea până în faţă, urcaţi treptele şi eu o să aduc valizele, doamnă Stevens, spuse el.

Ea făcu aşa cum îi zisese el, mergând pe o potecă cu dale sub umbra verde a palmierilor. Partea din faţă a hotelului, cu o verandă mare, avea vedere la plajă şi valurile care fremătau. Pe verandă stăteau la mese câţiva bărbaţi, cei mai mulţi dintre ei bând. Uşa dublă ce ducea în clădire era deschisă şi ea intră într-un ho' întunecat şi răcoros. Se îndreptă spre recepţie auzindu-l pe Lesley târşâindu-şi paşii în urma ei.

– Sunaţi din clopoţelul de acolo, o sfătui el, şi va veni cineva. Acum trebuie să vă părăsesc, doamnă, am câteva curse de făcut prin Williamstown, pentru Lily.

— Mulțumesc pentru tot ajutorul dat, zise Lori strângându-i mâna. Îmi pare bine că te-am cunoscut pe dumneata și pe Lily, pe Maureen și pe Johnson.

— Și noi suntem bucuroși că v-am cunoscut, doamnă, replică el cu căldură scuturându-i mâna. Aveți grijă acum. Fiți atentă cum umblați.

El ieși și Lori se întoarse spre biroul recepției. Clopoțelul la care se referise Lesley era un clopoțel de argint, de modă veche. Clinchetul lui era drăgălaș și cristalin iar Lori, închipuindu-și că nu este auzită, îl scutură cu mai multă putere.

— Bine, bine, vin, vin ! răsună o voce de bărbat care părea familiară.

Se întoarse și-l văzu pe Sylvester, micul om de culoare cu care vorbise la Saint Maarten, intrând dinspre verandă. Acesta căra o tavă plină cu pahare goale. El veni până la biroul recepției, puse jos tava și apoi se instală în spatele lui.

— Ce-aș putea face pentru dumneavoastră, doamnă ? întrebă el cu un zâmbet prietenesc, ce părea să-i împartă fața în două, dar apoi, recunoscând-o, holbă ochii... la te uită, este micuța doamnă care era la aeroport ! exclamă el. Vă mai amintiți de mine ? Sylvester ?

— Da, sigur că da. Eu... vreau să aflu dacă aveți o cameră liberă pentru la noapte. O cameră cu un pat.

— Sigur că avem, don'șoră... Surâsul îi dis-

părul și fața i se încruntă... Dar credeam că stați la Tamarind.

– Am stat, răspunse ea un pic cam țepoasă. Dar am plecat de acolo. Vreau să zbor spre Saint Maarten mâine de dimineață, adăugă ea luând registrul de evidență pe care el îl împinsese către ea și apucând tocul de scris. Mi s-a spus că pot face o rezervare de aici.

– Așa este, puteți face. Sau pot să fac eu în locul dumneavoastră. Sunteți sigură că vreți să plecați mâine ?

– Nu-mi pot permite să stau mai mult timp.

– Dar de ce plecați, don'șoară ? insistă el. Nu vă place Dorada ?

– Îmi place... dar nu mai am slujbă, așa că trebuie să plec.

– Deci, nu mai lucrați pentru doamna Alden ?

Se pare că el știa tot ceea ce făcuse ea.

– Nu. Am fost concediată astăzi dimineață.

– Atunci este foarte rău, don'șoară. Foarte rău, murmură el gânditor, uitându-se în jos spre foaia pe care o completase ea.

Se întoarse și luă niște chei dintr-un raft aflat în spatele lui.

– O să vă dau o cameră cu fața spre mare, zise el. Nu vă deranjează zgomotul valurilor ?

– Nu cred. Se poate înota de la plaja asta ?

– Nu chiar – doar dacă sunteți o bună înotătoare. Dar avem un bazin în partea de sud a hotelului și este soare toată ziua. Ați putea să înotați acolo. Acum, haideți cu mine la etaj.

– Dar ce facem cu rezervarea pentru zborul

de mâine la Saint Maarten ? întrebă ea urmându-l, în timp ce el îi urca geamantanul pe scări.

– O s-o fac eu pentru dumneavoastră, imediat după ce vă voi arăta camera. Telefonul nu funcționează întotdeauna pentru străini, spuse el cu unul din zâmbetele lui șmecherești... Începem să servim cina la șase și treizeci... sau așa ar trebui. Depinde de bucătăreasă. Uneori ea cam întârzie. Și în seara aceasta Trio Brimstone vine să ne cânte muzică de dans. Vă doresc petrecere plăcută la hotelul lui Denny.

Camera de la etaj era lungă și îngustă și avea propria ei baie. Era răcoroasă din cauza brizei care intra prin geamul deschis. Nu era atât de confortabilă sau luxoasă ca cea pe care o ocupa la Tamarind, dar era ordonată și curată și era tot ce-i trebuia pentru o noapte.

Imediat ce Sylvester plecă, Lori deschise unul din geamantane și-și scoase costumul de baie. Toată perioada cât stătuse la Dorada, nu înotase în mare și nu putea să se întoarcă în Canada fără să fi înotat în valuri. Își trase repede costumul de baie, îmbrăcă o rochie de plajă, își puse papucii și o luă în jos pe scări.

În hol, Sylvester stătea în spatele barului amestecând băuturile.

– Vă duceți la piscină, don'șoară ? o strigă el.

– Nu, la plajă.

– Fiți atentă la valuri. Curentul este înșelător astăzi din cauza vântului și nu vrem să avem grija vieții cuiva.

– O să am grijă, promise ea. Sunt o bună înotătoare. Mi-ai rezervat un loc la avionul pentru Saint Maarten ?

– Sigur că da. Decolează la ora șapte dimineața. Vreți să vă fac rost de un taxi pentru ora șase treizeci ?

– Da, te rog – mulțumesc, spuse Lori.

În afara hotelului, soarele încă bătea pe plajă, dar umbrele palmierilor se alungiseră, înaintând către apă. Mareea era încă în toi, dar pe cale de a se retrage, hotărî Lori. Un timp, merse pe nisip ascultând zgomotul valurilor, bucurându-se că se află aici, având timpul și libertatea să facă tot ce-i place.

Niciodată nu se mai simțise atât de liberă, gândi ea, niciodată nu făcuse ceea ce-i plăcuse. Toată viața ei trebuise să facă numai pe placul altora ; al celor care aveau grijă de ea la orfelinat ; al părinților adoptivi și când lucrase pentru el, al lui Mark, iar mai recent, al șefului de la muzeu și apoi al lui Bernice Alden.

Dacă ar fi avut mai mulți bani, ar fi putut sta la hotel mai mult, bucurându-se de o vacanță, acel soi de vacanță pe care n-o avusese niciodată, înotând, bronzându-se la soarele puternic, vizitând alte locuri ale insulei, poate chiar și mergând la iahting cu una din acele ambarcațiuni de împrumut pe care le văzuse la Williamstown.

Plaja era lungă, de aproape două mile, estimă ea, și era goală. Când ajunse într-un loc

adăpostit de vânt şi de valuri de o peninsulă stâncoasă, îşi scoase rochia de plajă şi papucii şi alergă în apă, băgându-se în primul val înspumat care venea spre ea.

Apa cea sărată îi gâdila pielea dându-i o senzaţie de prospeţime. Pentru câteva clipe se trezi în lumea verde, luminată de soare a oceanului şi apoi pluti la suprafaţă, în apa comparativ calmă dintre două valuri. Când cel de-al doilea val veni spre ea, ridicându-se ca un zid de apă acoperit cu spumă, ea se azvârli din nou în el lăsându-se să cadă pe spate, şi purtată apoi spre ţărm.

Se jucă la fel ca un delfin, intrând şi ieşind la suprafaţa apei, neobservând că puterea vântului se înteţise şi că valurile se spărgeau de ţărm din ce în ce mai dese. Apoi, pe când plutea pe creasta unui val, alt val mai mare veni ameninţător spre ea, acoperind-o înainte ca ea să fi avut timp să respire, şi lovind-o cu toată puterea de nişte stânci ascunse înainte de a o ridica şi a o purta înainte. Orbită de apa care o lovea, asurzită de zgomot, Lori se lupta să-şi recapete echilibrul, dând din mâini cu disperare, dar valurile o împingeau ca pe o păpuşă fără viaţă. Capul îi vâjâia, pieptul o durea în încercarea de a inspira aer, fiindcă ştia că, dacă nu respiră, ar putea leşina şi s-ar îneca.

★

★ ★

— Ce nebunie să faci un astfel de lucru! spuse o voce ironică ce-i era familiară.

Deschise ochii și văzu o față bronzată deasupra ei, un păr albit de soare, umed, atârnând peste o frunte puternică, ochi de culoarea mării privind-o îngrijorat. Rick îngenunchease pe nisip și era aplecat peste ea.

— Ce s-a întâmplat ? șopti ea slăbită.

Simți o dorință puternică să-l atingă. Nu era sigură că el era cu adevărat acolo și că ea nu era pradă unei halucinații ciudate pe care o încearcă unii oameni după ce au fost serios răniți într-un accident, așa cum citise într-o carte. Poate că-și imagina că el era aplecat asupra trupului ei înecat pe jumătate, după ce fusese azvârlit de valuri la țărm. Ridică o mână. I se părea că aceasta plutește spre Rick. Îi atinse brațul. Sub pelicula rece de apă, pielea se simțea mătăsoasă și caldă.

Îi plăcea cum îi simțea pielea și ar fi dorit s-o simtă și mai mult. Își ridică cealaltă mână ca să-i mângâie și umărul celălalt. Mâna ei alunecă de-a lungul gâtului, degetele apăsându-i ceafa. Tânjea ca el să-și aplece fața și s-o sărute, așa cum făcuse în noaptea precedentă.

Ochii lui străluceau ca un foc verde și sălbatic, buzele i se destăcură și mâinile lui îi apucară fața cuprinzând-o, în timp ce el se lăsa

să cadă pe nisip lângă ea, lipindu-și trupul gol de al ei. Se sărutară puternic, înlănțuindu-se strâns pe nisipul umed, trup lângă trup, cu mâini care alunecau mângâietor peste contururi.

Părăsindu-i gura, buzele lui întârziară pe gâtul ei, pe curba umerilor și rotunjimea sânilor, dezgoliți pe jumătate de tăietura adâncă a decolteului ud de apa mării și îi simțea gustul pe limbă. Dorința de a se lipi mai tare de el o copleși, arzându-i măruntaiele.

— Nu, nu aici, nu acum, murmură el cu o voce joasă lângă obrazul ei și începu să se îndepărteze de ea.

— Nu, nu — te rog nu te îndepărta, te rog, stai cu mine, suspină ea, încercuindu-l cu mâinile ca el să nu se poată mișca. Te rog, stai — vreau să fiu cu tine. Nu vreau să mor. Nu vreau să mor. Nu te îndepărta !

— Nu plec nicăieri și tu n-o să mori, replică el cu un hohot mic de râs, apucând-o de încheieturile mâinilor pentru a o împinge, în timp ce el se ridică în genunchi... Trebuie să recunosc că au fost câteva momente când am crezut că am sosit prea târziu. Noroc că Sylvester mi-a spus unde te aflu. Ai fost prinsă de curent și băgată la fund. M-am scufundat și am reușit să te trag de păr. Te-am tras până la mal și ți-am făcut respirație gură la gură. A mers și ești încă în viață, slavă Domnului. Nu te-ai înecat și eu nu plec, mă duc doar să mă

îmbrac şi apoi o să ne întoarcem la hotel. Hai, ridică-te !

Pragmatismul lui rece o făcu să-şi vină în fire, pasiunea violentă părăsind-o brusc. Lori se ridică în fund, dar imediat i se făcu greaţă, apa sărată pe care o înghiţise venindu-i pe gât.

– Oh, cred că am să dau la raţe ! se văicări ea, apucându-se cu mâinile de cap şi fiindu-i ruşine să dea dovadă de slăbiciune în faţa lui.

– Poţi să faci asta fără ajutorul meu, sper, spuse el sec. Dă-i drumul, vomită. O să mă întorc cu spatele la tine.

Ea nu observă unde se duce el, fiindcă era ocupată să scoată apa din ea. După un timp, senzaţia oribilă o părăsi şi ea se opri tremurând uitându-se la mare, surprinsă de înserarea care cădea atât de brusc şi de apa care reflecta roşul sângeriu al soarelui care apunea. Valurile nu mai erau albe în vârf, ci colorate în roz, strălucind în mii de diamante.

Rochia de plajă îi căzu pe umeri. Mâini puternice o apucară de braţe şi o ridicară în picioare. Năucă, se întorse spre Rick şi-şi ascunse faţa la pieptul lui, unde se simţea în siguranţă. El o cuprinse cu mâinile. Lângă obraz, bumbacul cămăşii era mai moale decât fusese pielea lui şi ea-i putea auzi bătăile inimii. Era la fel ca în noaptea aceea când el o găsise în baracă. Dar nu era aşa, fiindcă acum ea ştia

că el putea să-i stârnească pasiunea, dorința fierbinte și niciodată nu va căuta confortul brațelor lui fără să vrea să facă dragoste cu el.

Brusc, ea se îndepărtă de el, nevrând ca el să-și dea seama de ceea ce simte.

– Acum sunt bine, mulțumesc.

Ea vorbea cât putea de clar și calm, neprivindu-l în timp ce-și trăgea rochia de plajă pe trup și-și înnoda cordonul.

– Ești sigură? întrebă el.

– Sunt sigură.

Îl privi cu coada ochiului și observă pentru prima oară, că era îmbrăcat altfel. Blugii uzați dispăruseră. În pantalonii albi și cămașa verde de bumbac, mulată pe pieptul musculos, era un străin elegant. Doar părul zburlit lipindu-se ud de frunte și ceafă și strălucirea ochilor lui verzi îi erau familiare.

– Ești elegant, remarcă ea.

Sprâncenele lui se ridicară a ironie și el se uită în jos, spre propria îmbrăcăminte.

– Asta, fiindcă speram să te scot să mâncăm împreună în seara aceasta, replică el degajat. Am fost la Tamarind să te văd, dar bucătăreasa mi-a spus că ai plecat și ai venit la Denny. Deci, am venit aici și Sylvester mi-a spus îngrijorat că le-ai dus să faci baie în valuri... Se încruntă și buzele i se subțiară... De ce naiba te-ai dus în valuri singură? o întrebă el cu asprime. Nu ți-a spus Sylvester că este periculos?

– Da, mi-a spus. Dar am crezut că o să mă descurc şi am vrut atât de mult ca la întoarcerea în Canada să pot spune că am înotat de pe o plajă frumoasă a unei insule tropicale... replică ea.

– Te întorci ? exclamă Rick, încruntându-se şi mai tare. Când ?

– Trebuie să plec mâine. Plec cu avionul de dimineaţă la Saint Maarten – Sylvester mi-a rezervat un loc. În noaptea asta voi sta aici, la hotel.

El continuă să se încrunte la ea şi apoi, mormăind o înjurătură, o apucă de braţ, îndreptându-se împreună spre hotel.

Întunericul cuprinsese cerul senin şi marea. Valurile fremătau şi palmierii foşneau. Deasupra sclipeau stelele, iar în faţa lor se vedeau luminile de la hotel. Aerul nopţii era călduţ şi înmiresmat.

Un decor minunat pentru o poveste de dragoste, gândi Lori. Mergeau în tăcere şi ea ştiu că nu va uita niciodată mâna lui Rick care aluneca de-a lungul braţului ei pentru a-i prinde degetele... şoldul lui lângă al ei, în timp ce mergeau apropiaţi unul de celălalt... moliciunea de mătase a nisipului sub picioarele ei goale.

CAPITOLUL V

Oamenii stăteau pe veranda hotelului, umbre negre în jurul măsuțelor pe care clipeau lumânări. Se ciocneau pahare, murmurau voci, cineva râdea. Când Lori și Rick urcară treptele, vocile tăcură și ea văzu câteva capete care se întoarseră. Cineva strigă :

— Hei, Rick ! Băiete, te miști repede ! Fata n-a sosit decât de câteva ore și tu ai și pus mâna pe ea !

Remarca fu urmată de câteva râsete bărbătești sugestive. Jignită, cu obrajii în flăcări, Lori încercă să-și tragă mâna din a lui Rick, dar mâna acestuia se încleștă și el păși înainte, nebăgând în seamă comentariile și o împinse prin ușa de la intrarea în hol.

Locul era sărăcăcios luminat, iar micul bar din colț era populat cu oaspeții hotelului care luau un cocktail înainte de cină. Sylvester era în spatele barului, ajutat de doi tineri negri să prepare băuturile, dar își făcu timp să vină și s-o întrebe pe Lori dacă n-a pățit nimic. Ea-l asigură că totul este în regulă.

– Aproape s-a înecat, spuse Rick încordat. Ai făcut un lucru bun că m-ai trimis s-o caut.

Sylvester își învârti ochii lui mari în cap, plescăi din limbă și reuși să pară sever.

– Nu v-am avertizat eu, don'șoară, să nu vă duceți să înotați singură ? se plânse el. Valurile acelea sunt foarte primejdioase. Presupunând că v-ați fi înecat, ar fi fost rău pentru mine, rău pentru hotel, rău pentru Dorada. Să nu mai faceți așa ceva.

– N-o să mai fac, promise Lori. N-o să mai fac, fiindcă n-o să mai fiu aici mâine.

– Și n-o să stea nici noaptea aceasta aici, spuse Rick scurt. Știi ce înseamnă asta, Sylvester ?

– Bănuiesc că da, replică Sylvester dând din umeri... Bine, doar știți mai bine. Ne vedem mai târziu. Noape bună, domnișoară.

El se duse în spatele barului și Lori se întoarse spre Rick.

– Ce înseamnă asta ? întrebă ea. De ce i-ai spus că n-o să stau peste noapte aici ?

– Pentru că nu vei sta aici, de aceea, replică el.

– Nu văd de ce n-aș sta, spuse ea ridicându-și obrazul.

– Uită-te în jurul tău. Uită-te la oamenii din jurul tău și amintește-ți că nu există încuietori la camere, spuse el sec. Acum, spune-mi dacă vrei să stai la noapte aici.

Uimită, se uită la bar, la oamenii care stăteau acolo sau pe scaunele cele înalte. Câțiva dintre ei o priveau, aproape sorbind-o din ochi și în timp ce privea, unul dintre ei începu să se îndrepte către ea. Luând-o din nou de braț, Rick o îndepărtă, grăbind-o să urce scările.

– Nu este un loc pentru o femeie ca tine să rămână aici singură, spuse el cu o voce joasă. Și Sylvester știe la fel de bine ca și mine.

– Dar... dar unde am să stau la noapte? Trebuie să stau undeva, șopti ea.

– O să stabilim asta după ce o să cinăm, replică el. Acum du-te și schimbă-te în ceva potrivit cu masa la un restaurant bun din Williamstown... O măsură din cap până în picioare și zâmbi ușor... Trebuie să te îmbraci elegant – n-am de gând să te scot în lume cu părul arătându-ți ca o coadă de șobolan! Și când te schimbi, fă-ți și bagajele. Care este numărul camerei tale?

– Douăzeci și trei.

– O să vin să te iau în douăzeci de minute. Să fii gata.

Lori se uită în spatele ei, spre bar și apoi se uită la fața aspră și bronzată de soare din fața ei.

– Dacă locul acesta este... așa cum spui, atunci de ce vii aici? întrebă ea.

– O bună întrebare, făcu el cu un zâmbet șăgalnic. Vin să beau un pahar, să vorbesc cu Sylvester, să observ lumea. Ai putea să-i spui

cârciuma mea locală... Zâmbetul dispăru și fața-i deveni dură... Dar n-aș lăsa nici o femeie de care-mi pasă să stea aici și n-am de gând să te las pe tine să rămâi. Ai de gând să faci ce ți-am cerut? Ai de gând să te schimbi, să-ți faci bagajele și să vii cu mine?

– Da, șopti ea. O să vin cu tine.

Întorcându-se pe călcâie, începu să urce scările.

În mica ei cameră, se asigură că-și împachetase toate lucrurile, își agăță pe cuier o rochie potrivită pentru un restaurant, intră în baie și făcu un duș. Atât temperatura apei, cât și presiunea acesteia erau nesatisfăcătoare, dar reuși în cele din urmă să-și înlăture sarea din păr și de pe piele. Înfășurându-se cu un prosop, își uscă părul și cu ajutorul unei perii și-l aranjă în onduleuri în timp ce se usca.

Rochia ei era o chestie destul de simplă – o țesătură din amestec de bumbac și poliester, câteva flori și frunze pe un fond verde. Corsajul era decoltat și mulat peste sâni, susținut cu două bretelițe de umeri. Talia era prinsă într-un cordon, iar fusta cădea amplă până sub genunchi. Încălță niște sandale cu tocuri înalte și-și puse un șal alb pe umeri.

Dar când se uită în oglinda așezată pe un dulăpior, își aduse aminte de cele întâmplate pe plajă între ea și Rick. Mâna începu să-i tremure când se ruja și trebui să-și șteargă cu un șervețel pata pe care și-o făcuse pe obraz. Cu ochii mari, începu să-și privească imaginea.

Ce se întâmplase cu ea când își revenise după ce fusese cât pe ce să se înece ? Atingându-l și mângâindu-l așa cum o făcuse, îl atâtase, invitându-l mai mult sau mai puțin s-o sărute și arătându-i, prin felul în care-i răspunsese la sărut, că ar fi dorit mai mult de la el decât atât. Și atunci când el reușise să-și regăsească controlul, ea se agățase fără rușine de el și-l implorase să n-o părăsească.

Cu un geamăt, își acoperi fața cu mâinile. Ce credea el oare despre ea ? Probabil că râdea de ea, mai ales dacă-și amintea felul în care ea se comportase noaptea trecută când refuzase să se culce cu el și refuzase să rămână și să locuiască cu el. Își retrase încet mâinile de pe față și se privi din nou, ca și când s-ar fi așteptat să găsească un răspuns la întrebările ei.

N-arăta altfel ca de obicei. Sau arăta ? Se apropie și mai mult de oglindă și văzu că ochii ei căprui au o strălucire în ei. Obrajii aveau o strălucire de piersică, iar buzele arătau mai pline, rotunjindu-se generos ca și când ar fi fost gata să zâmbească. Arăta diferit. Arăta ca și cum ar fi fost atinsă de dorință și ar fi găsit asta pe gustul ei.

Brusc, o apucă o stare de excitare. Apucă rujul și de data aceasta, mâna nu-i tremură când își făcu buzele. Venise prea târziu, realizarea a ceea ce i se întâmplase ? Aceasta era, la urma-urmei, ultima ei noapte în Dorada.

ultima dată când va fi cu Rick. Ce va face oare ? Dacă el i-ar cere din nou să stea și să trăiască cu el, ar fi de acord, fără să-i pese de consecințe ?

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Îndepărtându-se de oglindă, se grăbi să deschidă ușa. Rick se afla acolo.

– Gata ? o întrebă el.

– Nu chiar. N-am terminat încă de împachetat. Te rog, intră, spuse ea.

El intră și închise ușa. O măsură cu privirea.

– Ce transformare, remarcă el sardonic. Vrei să te ajut la împachetat ?

– Nu, mă pot descurca și singură, mulțumesc.

Peste câteva minute stăteau unul lângă altul în jeep. Rick se îndepărtă în viteză de hotel, părăsind coasta ca să conducă de-a lungul unui drum îngust ce șerpuia printre niște sătulețe împrăștiate pe muntele vulcanic. El nu vorbea și Lori era mulțumită de această tăcere, savurând fiecare clipă singură cu el în întunericul cald, hotărâtă să facă tot ce-i place, în această ultimă noapte la Dorada.

În cele din urmă, drumul începu să coboare spre cealaltă creastă. Apărură luminile orașului Williamstown și în curând, jeepul mergea pe strada principală, pe lângă vechile case de lemn, relicve ale arhitecturii elegante a secolului optsprezece, unele mai coșcovite, cu vopseaua scorojită și ferestre fără rame, altele nou

restaurate, strălucind în lumina becurilor, cu ferestre luminate puternic. Trecură pe lângă piața veche, întunecată și tăcută în noapte, pe lângă chei și intrară în partea vestică, mai modernă a orașului.

Rick parcă jeep-ul într-o alee îngustă aflată între două construcții și ei merseră pe jos înspre țărm. Spre deosebire de valurile zgomotoase și vântul de pe cealaltă parte a insulei, golful era calm, apa aproape neagră. Lângă țărm erau luminile de veghe ale câtorva iahturi ancorate, care se reflectau în apă și alături de ele umbra unui vas de croazieră.

De pe plajă, niște trepte de lemn duceau spre veranda din spate a unei case vechi. Mesele erau aranjate cu frumoase fețe de masă, argintărie și cristaluri. În sfeșnice ardeau lumânări ce învăluiau într-o lumină aurie fețele celor ce mâncau.

Proprietarul restaurantului era un bărbat scund și solid cu un păr încărunțit prematur, un ten măsliniu și un zâmbet ce-i arăta dinții de reclamă. Îl salută pe Rick cu căldură, strângându-i mâna și vorbind englezește cu un pronunțat accent străin. Îi conduse la o masă aflată într-un colț de unde ei puteau vedea strălucirea mării și cerul înstelat, le prezentă meniul și-i întrebă dacă vor să bea ceva. Lori răspunse că ar vrea un vin alb, așa că Rick comandă o sticlă și proprietarul localului plecă.

— Luigi este din Genova, Italia, și este un mare specialist, îi spuse Rick. A venit aici a-

nul trecut şi a deschis un restaurant. Sper că-ţi place mâncarea italienească.

– Îmi plac unele feluri, replică ea deschizând lista de bucate. Cum de a venit el în Dorada ? Credeam că doar localnicii pot lucra aici.

– Presupun c-a venit aici, la fel ca şi alţii din generaţia mea, împins de nevoia de a părăsi o ţară suprapopulată şi a trebuit să-şi găsească un loc unde să supravieţuiască, făcând ceva la care este priceput. Poţi găsi mulţi europeni şi americani care lucrează pe insulă, încercând să-şi facă o situaţie. Străinii lucrează de obicei aici, când fac ceva la care localnicii nu se pricep. Luigi s-a dovedit a fi un bucătar de elită, pe gustul turiştilor, şi de când Dorada încearcă să se dezvolte ca un loc pentru vacanţă, oricine poate face acest loc mai atractiv este binevenit. Nevasta lui Luigi este englezoaică. Este cam de aceeaşi vârstă cu tine.

– De unde ştii ? glumi ea. Nu ştii câţi ani am.

– Aş spune că ai douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei. Greşesc ?

– Ai dreptate, spuse ea strâmbându-se uşor. Împlinesc douăzeci şi trei de ani luna viitoare.

– Pe ce dată ?

– Pe zece.

– Deci eşti Berbec. Eu sunt Săgetător.

– Decembrie ? întrebă ea.

– Şapte decembrie.

– Şi ?

– Şi ce ? o privi el surprins de deasupra listei de bucate.

– Câţi ani ai ?

– Are vreo importanţă ?

– Eu ţi-am spus câţi ani am. Ar fi corect să-mi spui şi tu mie vârsta ta.

– Cred că am treizeci şi şase, replică el absent.

– Oh, Rick ! nu se putu ea abţine să nu râdă, fără să-şi dea seama cât de tare îi lumina râsul faţa, făcând-o să-i strălucească ochii şi buzele să se desfacă, dezvelindu-i dinţii frumoşi... Crezi ? În mod sigur că ştii !

– Nu sunt sigur de anul în care m-am născut, replică el zâmbindu-i. De fapt, cred că vârsta nu contează. Important este ceea ce simţi pentru o persoană, nu vârsta ei şi sper ca tu să nu ţii cont de vârsta mea.

Înainte ca ea să-i dea un răspuns convenabil, se apropie un tânăr chelner, cu o faţă brună, arătând ca lustruită. Acesta îi arătă o sticlă de vin lui Rick, care aprobă. Vinul fu turnat în paharul lui Rick, el îl gustă şi dădu din cap afirmativ. Fu umplut şi paharul lui Lori, iar sticla fu plasată într-o frapieră de argint ce se afla pe o măsuţă mică, la stânga lor. Chelnerul luă comanda şi plecă.

Lori sorbi puţin vin. Era rece, sec şi înviorător. Începuse să-şi revină după starea pe care o avusese după ce Rick o salvase de la înec

și conversația cu el, ușor glumeață despre vârsta și zilele lor de naștere, îi întărise încrederea în ceea ce privea persoana lui. Credea la fel ca și ea că vârsta nu este importantă, ci sentimentele care te animă.

– Ești diferită.

El vorbise brusc și ea se uită la el. Cu mâinile sprijinite pe masă ținând între degete paharul cu vin, el o privea cu o așa-numită expresie profesională.

– Diferită ? repetă ea, uitându-se în jos și observându-și pielea mătăsoasă ce se vedea din corsajul rochiei... Poate fiindcă sunt îmbrăcată cu o rochie, sugeră ea timid.

– Nu mă gândeam la felul în care arăți acum, mă gândeam la cum arăți în realitate, murmură Rick. Ești diferită față de celelalte dăți când am fost împreună. La Saint Maarten erai încordată și în defensivă, protejându-te de orice intruziune din afară. La Tamarind erai nervoasă, nevrând să-ți superi patroana, inhibată de remarcile lui Tracy. Și noaptea trecută... El făcu o pauză și-și privi paharul cu vin... Noaptea trecută erai înspăimântată de gândul de a face dragoste cu mine.

Ea-și coborî genele și privi în jos, evitându-i privirea scrutătoare.

– Îți petreci timpul privind oamenii și încercând să ghicești ce se petrece în mințile lor ? întrebă ea evaziv.

– Îmi petrec timpul observându-i pe oameni, ca parte a muncii mele de artist, replică el

rece. Şi nici nu ghicesc că eşti diferită faţă de felul în care ai fost în celelalte dăţi. Tu eşti diferită. În ciuda faptului că ai fost concediată, că în această după-amiază erai cât pe ce să te îneci, eşti mai relaxată... O privi din nou scrutător, cu ochii îngustaţi... Pari aproape fericită, remarcă el.

Pentru că sunt cu tine. Răspunsul îi veni în cap pe negândite, şocând-o. Imediat, ea înlătură acest gând. Mai bău un pic de vin şi puse paharul jos.

— Este deoarece sunt liberă pentru o vreme, explică ea grăbită, neîndrăznind să-l privească. Dar aş dori să nu fi fost gata să mă înec. Îmi place să înot în valuri. Acum, n-o să mai am niciodată curajul să fac aşa ceva.

— Tot aşa, n-o să mai faci dragoste cu nici un bărbat din cauza celor întâmplate în noaptea nunţii ? spuse Rick sugestiv, luând sticla din frapieră şi umplând din nou paharele. O greşeală nu trebuie să se mai repete ? Asta-i deviza ta, Lori ? Aşa ai de gând să-ţi petreci restul zilelor, fără a fi iubită şi fără a iubi, doar fiindcă bărbatul pe care l-ai ales ca soţ n-a corespuns aşteptărilor tale în pat ?

— De unde ştii că n-a corespuns ?... Cuvintele îi ieşiră înainte de a realiza ceea ce avea de gând să spună. Înghiţi restul vorbelor şi-l privi, iar el zâmbi şmecherește spre ea... Ţi-am spus noaptea trecută că nu vreau să

vorbesc despre asta, continuă ea cu încăpățânare, iar zâmbetul lui se transformă în râs.

– Cum îl chema ? întrebă el.

– Mark.

– Și cu ce se ocupa ?

– Era contabil la firma de contabili unde lucram ca secretară-recepționeră.

– Și pariez că era la fel de formalist ca și tine, o ironiză el și scutură din cap. Nu era tipul pentru tine, iubita mea, adăugă el cu obrăznicie. Ai nevoie de un bărbat care să te aţâţe.

– Ca tine, presupun, replică ea înțepată.

– Ca mine, o aprobă el pe același ton. Deci ești fericită că ești liberă pentru o vreme. Liberă de ce ?

– De a lucra pentru cineva, spuse ea.

Chelnerul se întoarse cu un coșuleț cu pâine italienească, o farfurie cu unt și salată de andive pe care o comandaseră amândoi. Puse totul pe masă și se îndepărtă.

Câteva clipe, mâncară în tăcere. Dinspre niște microfoane ascunse se auzea o muzică plăcută. La celelalte mese oamenii vorbeau și râdeau. Aerul mirosea a apă de mare. Lumânarea lumina fața lui Rick, conferindu-i un aspect de statuie de bronz, în care se detașau nasul puternic, pomeții și maxilarele. Ochii îi erau ascunși de genele dese, în timp ce el era concentrat asupra feliei de pâine pe care și-o ungea cu unt.

El putea s-o privească și să știe cu precizie ce era în capul ei, fiindcă era un fin observator și poate și fiindcă era mai în vârstă și mai experimentat, pe când Lori putea mult și bine să se uite la el fără să afle vreodată ce gândește și ce simte el. Își schimba tot timpul părerea despre Rick, pe măsură ce era tot mai atrasă de el.

Se uită brusc spre ea, cu gura încreștită într-o grimasă ironică.

— Acum tu mă studiezi, o zeflemisi el și ea-și coborî în grabă privirea peste picioare... Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat la Tamarind și de ce ai fost concediată astăzi? A fost fiindcă ai lipsit cea mai mare parte a nopții?

— Parțial, replică ea, ușurată că n-o mai întreba de ce-l privise... Tracy mă aștepta când m-am întors. A văzut jeep-ul și a știut că m-ai adus acasă.

— Și? Sprâncenele lui se ridicară. Expresia ochilor lui era pătrunzătoare... Cum a reacționat ea?

— N-a fost prea amabilă și a insistat să mă duc direct la doamna Alden și să-i spun unde am fost și de ce am întârziat. Mi-a spus că Bernice se îngrijorase din cauza mea, având aproape o criză de inimă.

— Avusese?

— Nu, dar era în pat, bineînțeles, și nu arăta prea bine. A trebuit să-i spun cum am

rămas încuiată în baracă, în fața lui Tracy, și aceasta s-a distrat pe socoteala mea spunând că inventez povești. Ea i-a spus doamnei Alden că tu mi-ai cerut să-ți pozez și a sugerat că asta aș fi făcut toată după-amiaza și că mai târziu... tu ai fi.... vreau să spun că a zis c-am fi făcut dragoste amândoi până când m-ai adus înapoi la Tamarind.

– Doamna Alden a crezut-o pe Tracy sau pe tine ?

– Părea confuză și prea obosită ca să spună ceva. Nu mai putea să respire și Tracy mi-a ordonat să ies din cameră. Apoi, de dimineață când m-am sculat, mi s-a spus că doamna Alden a avut un atac sever de inimă și nu mi s-a permis s-o văd.

– Și atunci, cine te-a concediat ? Tracy ?

– Nu. Clark Alden.

– El este la Tamarind ?... Rick se încruntă la ea... Când a sosit ?

– Cu avionul de dimineață. A venit și soția lui cu el și au adus și câțiva oaspeți. Mi-a comunicat că nu mai este nevoie de mine, deoarece a aranjat ca Bernice să fie dusă cu avionul la un spital din Florida. Mi-a spus de asemenea că el nu vrusese ca eu să fiu angajată. A zis că este senilă și n-a știut ce face când mi-a cerut să vin la Dorada să lucrez pentru ea... vocea lui Lori tremură un pic, lăsând să i se vadă sentimentele pe care le purta lui Bernice Alden... Dar nu este senilă, insistă

ea, aplecându-se spre el, peste masă. Este sclipitor de deșteaptă și este o adevărată doamnă, dar mi-e teamă că Clark Alden este pe cale de a se folosi de atacul ei de inimă ca s-o ducă într-un azil, unde va fi uitată și se va stinge...

Vocea i se frânse din cauza emoției și începu să-și caute o batistă în geantă. Peste masă, Rick o observa cu un zâmbet jumătate ironic, jumătate tandru.

— Ai inima prea bună, nu-i așa ? spuse el încet. Te-a plătit Clark ?

— Mi-a dat două sute cincizeci de dolari americani. Mi-a spus că doar atâta are ca bani peșin și nu vrea să-mi dea un cec.

— Porcul ! mormăi el. Asta-i tot ce ți-a dat ?

— Da, dar cred că este suficient ca să ajung acasă. O să zbor la Miami de la Saint Maarten. De acolo o să merg cu autobuzul de cursă lungă până acasă.

— Nu dacă o să te ajut eu, o anunță Rick cu o voce tare și rece. O să stai în Dorada până când o să fac cel puțin cincizeci de desene după tine în diferite poziții și poate chiar și câteva tablouri în ulei.

Chelnerul apăru din nou, așa că Lori își înghiți cuvintele cu care voia să-l pună la punct. Acesta luă farfuriile lor goale și puse în fața lor „specialitatea casei" — pește la grătar servit cu pesto, un sos tare făcut din usturoi, ardei iute, ulei de măsline, busuioc și

brânză de capră, o specialitate genoveză, după cele spuse de Rick. Fu adusă o altă sticlă de vin alb care le fu turnat în pahare, după care chelnerul îi părăsi. Pentru câteva momente, mâncară şi băură în tăcere.

– A venit şi Ken Alden împreună cu tatăl său ? întrebă Rick.

– Aşa cred. Nu l-am văzut. N-am văzut pe nici unul dintre ei, cu excepţia lui Clark. Tracy îi povestise despre..., despre noaptea trecută. Părea să fi crezut tot ce-i spusese ea şi era foarte neplăcut impresionat. L-ai cunoscut vreodată ?

– O dată, imediat ce m-am mutat în moară. A venit acolo şi mi-a ordonat să mă mut, spuse Rick scurt. M-a acuzat că sunt un vagabond şi n-am dreptul să locuiesc acolo

– Ce i-ai spus ?

– I-am spus s-o lase baltă... din nou îi apăru zâmbetul maliţios... A plecat cam precipitat şi am auzit mai târziu că s-a dus la oficialităţile locale din Williamstown să le spună că n-am nici un drept asupra domeniului Greville şi că sunt un impostor... Râse încet, iar ochii îi sclipiră veseli... Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra când i s-a spus că moara de zahăr şi pământul din jur este al meu, prin moştenire... Faţa lui se înăspri... Eu n-am timp să-i exploatez pe alţii, aşa cum face el.

– Şi totuşi, strămoşii tăi care obişnuiau să trăiască la Tamarind aveau sclavi, îi reaminti ea.

— Robert Greville a fost unul dintre primii stăpâni de plantații care și-a eliberat sclavii, îi replică el. Și vreau să spun că nu-mi plac industriașii milionari din zilele noastre care plătesc salarii mici angajaților pentru a nu-și diminua profitul. De fapt, cu cât voi avea mai puțin de a face cu Aldenii, cu atât mai bine, adăugă el. Nu sunt genul meu de oameni.

— Dar păreai foarte prietenos cu Tracy.

El îi azvârli o privire cinică și-și țuguie buzele.

— Ai înțeles greșit, îi explică el cu răceală. Tracy este... sau mai degrabă încearcă să fie... prietenoasă cu mine. Nu este decât o târfă și acum este speriată de moarte fiindcă bărbatusău a aflat despre comportarea ei în insulă și are de gând să divorțeze de ea. Cineva trebuie să-i fi spus acestuia că ea a avut o aventură cu mine... Ochii cei verzi erau ca niște bucățele de gheață... Presupun că fosta dumitale patroană, doamna Bernice Alden. Am dreptate cumva? A spus vreodată ceva despre Tracy și mine?

— Da, admise Lori cu greutate... Își lăsă furculița pe farfurie, gândindu-se la schimbarea atitudinii lui Tracy și a doamnei Alden față de ea, noaptea trecută... Doamna Alden mi-a spus din prima zi în care am venit că Tracy s-a atașat de tine, adăugă ea. Te numea „un artist cu reputație proastă".

Pe fața lui apăru un zâmbet ironic, apoi expresia deveni mai aspră ca oricând.

– Atașat este un mod politicos de a categorisi faptul, spuse el încordat. Am avut dificultăți ca să mă debarasez de ea. Se ținea scai de mine.

– Deci, înțeleg că tu și cu ea n-ați fost încurcați ?

– Nu, n-am fost încurcați, repetă el sec. Când am de gând să mă încurc cu o femeie, îmi place să fiu eu acela care insistă... Se aplecă peste masă spre ea și privirea i se îmblânzi când îi scrută fața... Și dealtfel, femeia trebuie să mă atragă într-o oarecare măsură, murmură el. N-am găsit la Tracy nimic atrăgător. Este o cățea nerușinată.

– Îmi pare rău pentru ea, spuse Lori. Este cu adevărat nefericită că s-a măritat cu Ken Alden.

– Este singura vinovată pentru acest lucru. S-a măritat cu el doar pentru bani. Acesta este motivul pentru care Tracy nu vrea să-i dea ocazia să divorțeze și încearcă să-și acopere comportarea acum, când el este aici.

– La început, ea a fost drăguță și prietenoasă cu mine, continuă Lori, încercând să-și limpezească gândurile în legătură cu Tracy. De asta nu înțeleg de ce s-a întors împotriva mea noaptea trecută, de ce m-a vorbit de rău în fața doamnei Alden și de ce i-a spus socrului ei că... că am petrecut noaptea cu tine. Crezi că... ?

Se întrerupse şi se uită la el. Rick îi întoarse privirea cu o strâmbătură a gurii şi o privire sardonică, apoi o aprobă dând din cap.

— Îi convenea. Te folosea drept paravan, conchise el... Se uită spre paharul care era aproape gol şi grimasa i se adânci... Presupun că era cam geloasă pe tine, fiindcă ştia că fuseseşi cu mine la moară, un loc unde ea nu fusese invitată niciodată. Pătrunseseşi acolo unde ei îi era interzis, plus de asta îţi cerusem să-mi pozezi, lucru pe care ea îl urmărea de câteva săptămâni... Se uită din nou la ea... Vorbind din punctul meu de vedere, îmi pare bine că a asociat numele meu cu al tău, ca să-i distragă atenţia soţului ei de la mine. N-am chef să fiu citat ca martor la un proces de divorţ, dar regret că asta te-a rănit şi te-a făcut să-ţi pierzi slujba... Bău restul de vin şi puse paharul la loc pe masă... Trebuie să te întorci în Canada chiar acum ? întrebă el.

— Unde altundeva aş putea să mă duc ?

— Ai putea rămâne aici.

— Dar n-am suficient de mulţi bani ca să rămân aici mai multă vreme şi tot ceea ce ştiu să fac este munca de secretariat ; sunt sigură că sunt destule persoane localnice care ştiu să facă acest lucru, deci n-am nici o şansă.

— Ai putea lucra pentru mine. Ţi-am oferit o slujbă pe care nici o persoană localnică din Dorada n-o poate face, replică el. Oferta este încă valabilă. De fapt, de asta venisem în după-

amiaza aceasta la Tamarind, voiam să te invit la masă. Intenționam să exercit presiuni ca să te conving să pozezi pentru mine. Încă sper să te conving.

– Dar nici nu știu să pozez.

– O să înveți în curând, începând de mâine dimineață.

– Dar eu plec mâine la Saint Maarten, argumentă ea slab.

– Nu, nu pleci. Când te-ai schimbat la hotel, am anulat rezervarea la avion pe care ți-o făcuse Sylvester.

– Oh... Furculița îi căzu în farfurie... N-aveai dreptul să faci asta, spuse ea pe un ton ridicat, ceea ce-i făcu pe oamenii de la celelalte mese să-și întoarcă fețele. Aplecându-se spre el, adăugă în șoaptă : N-aveai nici un drept să-mi organizezi viața, nici unul.

– Cred că am, răspunse el cu severitate, în timp ce-și mai turna în pahar... Îmi datorezi viața. De două ori te-am salvat, o dată de sufocare lentă într-o baracă întunecată...

– N-ai fi știut că sunt acolo dacă nu ți-ar fi spus băieții, îl întrerupse ea furioasă. Dacă datorez viața cuiva, ei sunt aceia.

– Și te-am salvat de la înec astăzi după-amiază, continuă Rick.

– Dar n-ai fi știut că am fost prinsă de curent dacă Sylvester nu ți-ar fi spus că înot în valuri și...

– Și de atunci, mă tot întreb cum da-ai reușit să supraviețuiești atât de mult timp fără

a mă avea în preajma ta, ca să te salvez din acțiunile tale nebunești, termină el tachinând-o.

– M-am descurcat foarte bine, replică Lori ridicându-și obrazul cu mândrie.

– Te-ai descurcat, admit, dar nu prea bine, remarcă el sec. Și acum îmi datorezi viața și am de gând să ți-o organizez, în locul tău... Se aplecă spre ea și vorbi autoritar... O să mai stai aici un timp și o să-mi pozezi. N-ai nevoie să stai decât dimineața, să zicem de la ora nouă până la prânz și restul timpului vei fi liberă să faci ce dorești. Gândește-te ca la o vacanță plătită.

– Pentru cât timp ? cedă ea, tentată de cele spuse de el.

– Atâta vreme cât o să-mi ia să fac destule desene după tine.

– Dar eu... S-ar putea să nu fiu bună... ca model, vreau să zic, protestă ea.

– Încă te îngrijorează moralitatea de a-mi poza goală ? întrebă el.

– Presupun că da, mormăi ea.

– Dar nu este nimic imoral în asta, o certă el. Femei și bărbați pozează tot timpul, goi, pentru studenți și artiști profesioniști. A desena trupul omenesc după un model viu face parte din pregătirea artiștilor, ceva ce ei trebuie să facă dacă vor să obțină îndemânare și să aprecieze forma. Nu este nimic imoral, ci doar atunci când artistul sau modelul sunt imorali din firea lor. Ești o imorală ?

– Bineînțeles că nu sunt ! sări ea indignată.

– Atunci presupui că eu sunt.

– Nu, nu fac asta.

– Ba asta faci. Presupui că profit de fiecare model feminin care-mi pozează... El râse brusc, atrăgând atenția celor din jurul lor... Doamne, dacă aș fi procedat așa, n-aș mai fi fost atât de sănătos astăzi, adăugă el. Cine crezi că sunt eu ? Superman ?

– N-am vrut să spun asta... c-ai fi imoral, ripostă ea tulburată, în șoaptă. Cum poți să spui așa ceva ? Sper să nu crezi ceea ce vorbești.

– Ești foarte drăguță când te înfurii, cu obrajii împurpurați și ochii scânteietori. Ar trebui să te supăr mai des. Rezultatul este foarte atrăgător, o luă el în râs. Dar totuși, chiar dacă ai intenționat sau nu să presupui, ai crezut că nu voi fi în stare să mă abțin să pun mâna pe tine când vei fi goală, o insultă el cu viclenie. Deci, am de gând să-ți demonstrez în următoarele zile că interesul meu pentru trupul tău este pur artistic. Vreau să-l desenez pentru că vreau să-l sculptez după un proiect pe care-l am în minte.

– Dar noaptea trecută ai spus... ai spus că vrei să te culci cu mine, spuse ea aruncând o privire furișă spre celelalte mese. Oh, n-am putea vorbi despre acest lucru în altă parte ? șopti ea.

– Am putea, dar n-am mâncat încă desertul. Noaptea trecută, trebuie să recunosc că

lucrurile mi-au scăpat din mână... Rick zâmbi enigmatic... Trebuie să descopăr de ce ți-e frică de mine... O privi brusc, fără să mai zâmbească, cu o expresie serioasă, aproape tristă... Și-am descoperit... Făcu o pauză și adăugă... Vino și pozează pentru mine, Lori, și-ți dau cuvântul meu că nu se va întâmpla nimic fizic între noi, până când n-o s-o dorim amândoi, de comun acord. Și când o să termin de desenat o să ai mai mulți dolari decât acum și o să fii liberă să pleci unde vrei.

Lori mai bău un pic de vin. Acesta îi circulă prin vine și o făcu să se simtă mai relaxată. Uitându-se la Rick, îl văzu așa cum îl văzuse mai înainte, prin lumina aurie, transformat dintr-un aventurier dur, marcat de experiența vieții, într-un zeu cu pielea aurie și ochi verzi, care o salvase de două ori și-i stârnise dorința cu sărutările și mângâierile lui. O rugase încă o dată să rămână cu el și acum n-o mai putea opri nimic. Era liberă să facă tot ceea ce dorea ; liberă să-l iubească, dacă voia.

Deveni conștientă de faptul că chelnerul se întorsese și debarasa masa. El îi întrebă ce doresc ca desert. Lori alese căpșuni cu frișcă, iar Rick comandă doar cafea. După plecarea chelnerului, se priviră unul pe celălalt.

— Ai să rămâi, nu-i așa ? murmură Rick. Vrei să rămâi.

Ghicise cu precizie, ca întotdeauna, ce simțea ea. Lori voia să mai stea un timp pe a-

ceastă insulă tropicală. Gândul de a se întoarce acasă, cu străzi cenușii și vânt rece, n-o atrăgea în mod deosebit. Își închipui ce-ar însemna să caute altă slujbă, să dea interviuri unor bărbați sau femei cu fețe lipsite de expresie și aspre. Se gândi la Kathy și cum va râde aceasta de ea, pentru că fusese o curcă plouată și fugise din fața unei aventuri cu un playboy bronzat. Încă nu voia să se întoarcă acasă, dar ezita, temându-se că dacă ar sta ar putea să sufere din cauza lui Rick.

– N-aș putea să stau întâi, doar de încercare ? adăugă ea cu precauție.

– Ce înseamnă asta ?

– Să presupunem că aș ședea cu tine și ți-aș poza vreme de două zile, mâine și poimâine și dacă o să găsești că nu sunt bună... ca model, vreau să zic... îmi vei spune și eu o să plec, să mă întorc acasă. Și dacă eu o să descopăr că nu-mi place să pozez pentru tine, că mă simt stânjenită, o să-ți spun, și tu trebuie să-mi promiți că mă vei lăsa să plec. Cred că aprobi un astfel de aranjament.

Rick o privi cu ochi aspri când se încruntă.

– Ca cele mai multe femei, poți să aranjezi totul așa cum îți convine, nu-i așa ? șuieră el. Două zile, când eu am nevoie de cel puțin două săptămâni !... Luă paharul și-și bău restul vinului. Bine, spuse el morocănos, punându-și jos paharul și uitându-se la el. Rămân două zile de încercare. Două zile de încercare. Două

zile înseamnă mai mult decât nimic, şi eu sunt de acord fiindcă trebuie să fac acele desene după tine şi noi o să stabilim situaţia poimâine. Se sculă în picioare... Am văzut pe cineva intrând, cu care nu m-am văzut de multă vreme şi vreau să schimb câteva cuvinte cu el.

Trecu cu paşi mari printre mese şi ieşi pe veranda unde se aflau şi mai multe mese. Lori îl privea plecând şi se simţea stingherită. Lui nu-i plăcuse sugestia ei şi ea se mira de ce. Dar trebuise să-şi manifeste într-un fel oarecare independenţa faţă de el. Nu voia să-l lase să creadă că-i oferă viaţa ei pe tavă, doar fiindcă o salvase de două ori.

— Bună, sunt Joan Bianco, se auzi o voce melodioasă vorbind în engleză şi Lori se uită în sus ca să vadă o femeie micuţă cu pielea blondă, bronzată.

Aceasta avea un păr şaten lung, legat la spate cu o panglică şi ducea o tavă pe care se aflau căpşuni cu frişcă şi o ceaşcă de cafea. Puse tava jos, luă căpşunile şi le aşeză în faţa lui Lori, după care se aşeză şi ea pe scaunul gol al lui Rick.

— Luigi mi-a spus că Rick şi-a adus o prietenă din Canada la cină şi m-am hotărât să servesc eu desertul, ca să te pot cunoaşte. L-am întâlnit pe Rick în drumul lui spre cealaltă încăpere. Părea supărat de ceva... ochii lui Joan sticliră de curiozitate. Nu ştii de ce?

– Cred că este vorba despre ceva ce i-am spus, replică Lori precaută. Eu sunt Lori Stevens.

– Îmi pare bine să te cunosc, Lori, spuse Joan zâmbindu-i. Ce i-ai spus lui Rick ?

– I-am spus că sunt de acord să-i pozez ca model doar după o probă de două zile. Vezi, eu n-am mai pozat niciodată înainte şi, ei bine, nu sunt sigură că o să-mi placă ceea ce voi avea de făcut, sau dacă voi fi bună la asta. Credeam că o să-i facă plăcere să audă că voi încerca, şi nu să se supere, adăugă ea gânditoare.

– Şi eu aş fi crezut la fel de la o vreme. Ştiu că este în căutarea unui model, şi dacă Luigi m-ar lăsa, m-aş oferi să-i pozez, dar sunt sigură că soţul meu n-ar fi de acord, spuse Joan. Sunt obişnuită să pozez de pe vremea când eram studentă la un colegiu de artă din Anglia, şi mai câştigam astfel un ban. Este o muncă îngrozitoare, să ştii, şi este foarte plictisitor să stai nemişcată ore întregi.

– Eşti artistă ?

– Profesoară de artă. L-am întâlnit pe Luigi când am fost în Italia, într-un tur despre artă, pe care-l făceam cu şcoala unde predam. Şi acum sunt o soţie şi mamă fericită. De când eşti aici, Lori ?

– De aproape două săptămâni.

Lori începu să mănânce căpşunile. Fructele dulci-acrişoare se zdrobeau de cerul gurii, cre-

ându-i o senzație delicioasă. Frișca era la fel de bună.

— Ai venit în vacanță ? întrebă Joan.

— Nu. Am venit să lucrez pentru Bernice Alden, la Tamarind, dar astăzi ea s-a îmbolnăvit grav și eu am fost concediată.

— Vai, ce rușine ! spuse Joan consolând-o. Dar Rick a venit în ajutorul tău, continuă ea cu ușurință, și ți-a oferit o slujbă. Așa este el, întotdeauna îi ajută pe oameni. Nu știu ce ne-am fi făcut Luigi și cu mine fără el, atunci când am venit, anul trecut. Totul a mers anapoda. Trebuia să deschidem restaurantul la începutul lui decembrie și nimic nu era gata. Mobila italiană, parchetul pentru dușumea, tablourile pentru pereți, pe care aranjasem să fie trimise din Genova n-au mai sosit niciodată... Joan își întrerupse povestirea pentru a izbucni în râs... Am descoperit mai târziu că fuseseră expediate în Africa ! Nici acum n-au ajuns.

— Și ce-ai făcut ? întrebă Lori.

— Eu ? exclamă Joan ridicându-și sprâncenele a mirare. N-am putut face nimic, eram așa... mimă un balon în dreptul pântecului... Eram în luna a noua de sarcină, mișcându-mă ca o rață și nefiind de folos nimănui. Dacă n-ar fi fost Rick, cred că Luigi s-ar fi întors direct la Genova. Dar Rick l-a calmat și și-a petrecut o săptămână întreagă ca să picteze zi și noapte scene italienești pe pereții holului, barului și în interiorul încăperilor, ca să cre-

eze o atmosferă adecvată. L-a convins pe meșterul local să lucreze peste program ca să aranjeze bucătăria și a găsit niște tineri care să fie angajați ca chelneri și picoli. Și ca și cum n-ar fi fost suficient, când copilul a început să dea semne că vrea să se nască, m-a dus la spital și a stat acolo până când s-a născut... Joan râse din nou și-și scutură capul... Luigi era prea ocupat ca să-și facă datoria de soț și tată!

– Restaurantul s-a deschis la timp?

– Nu chiar. Am întârziat cu câteva zile... Joan se uită peste umăr spre intrarea celeilalte camere... Se pare că Rick nu este grăbit să se întoarcă, nu-i așa? Spune-mi, unde și cum l-ai întâlnit?

Lori îi povesti despre întâlnirea de la Saint Maarten și apoi despre aceea de la Dorada, lăsând la o parte salvarea ei de la sufocare și insec și menționând deloc numele lui Tracy.

– Îți doresc ca perioada de încercare ca model să fie plină de succes, în așa fel încât să stai un pic mai mult în Dorada, zise Joan. Nu lua prea mult în seamă schimbările de dispoziție ale lui Rick. La urma-urmei, el este un artist și încă unul foarte bun, așa că este îndreptățit să fie mai temperamental... Își roti ochii într-un mod caraghios... Toți sunt la fel, cu moralul ridicat pe moment, ca apoi să coboare brusc... Se uită din nou spre Lori... N-ai cum să-l cunoști pe Rick, fiindcă abia îl știi.

— Îl cunosc foarte puțin, recunoscu Lori.

— I-a fost foarte greu în viață. I-a povestit lui Luigi că rămăsese foarte sărac după moartea tatălui său, așa că a trebuit să facă tot felul de munci dificile ca să-și poată plăti lecțiile de sculptură. A studiat în Mexic cu Pablo Casado, vreme de câțiva ani, și s-a căsătorit cu unica fiică a acestuia.

— Într-adevăr ? spuse Lori inexpresiv. De unde știi ?

— Am citit un articol despre arta americană, pe care l-am găsit într-o revistă, cumpărată de la un anticariat de aici de pe insulă. Articolul fusese scris după expoziția lui Rick în Statele Unite, acum câțiva ani. Unde ai să stai, în perioada cât vei poza pentru el ?

— Mi-a spus ceva despre posibilitatea de a sta la moara de zahăr, mormăi Lori. Dar nu sunt sigură. Poate o să găsesc alt loc să stau.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, spuse Joan, ridicându-se în picioare... Rick se îndreptă spre masa lor. Ea se întoarse spre el și spuse... N-ai vrea să bei un păhărel la cafea, Rick ? În casă ?

— Nu, mulțumesc, răspunse el... Se uită de la Joan la Lori și se încruntă... Sper că v-ați distrat bine, bârfind, spuse el întorcându-se spre Joan.

— Doar m-am recomandat lui Lori și am informat-o cu câteva chestii, ripostă Joan zâmbindu-i.

– Îi poți spune chelnerului să aducă nota de plată, spuse Rick scurt. Este timpul să plecăm.

– Imediat, spuse Ioan și-i făcu cu ochiul lui Lori. Nu uita, telefonează-mi și treci să mă vezi, ori de câte ori vii în Williamstown.

Ea se îndepărtă. Chelnerul cel tânăr apăru cu nota, Rick plăti și-i dădu un bacșiș. Coborâră treptele spre plajă, mergând în tăcere spre jeep.

– Cred că nu este bine să locuiesc la moară, când voi poza pentru tine, spuse Lori înțepată, rupând tăcerea, în timp ce jeep-ul trecea prin centrul orașului cu strada centrală străjuită de palmieri... Mi-ar place să stau în alt loc.

– Unde ?

– Trebuie să existe alte hoteluri mai bune decât al lui Denny.

– Sunt, multe dintre ele, vechi case ale plantațiilor care au fost transformate în hoteluri elegante pentru cei foarte bogați, spuse el cu răceală. O cameră la acestea costă cu mult mai mult decât îți poți permite tu. Dealtfel, nu vreau să-mi pierd timpul prețios luându-te și aducându-te la atelier și apoi înapoi. Ce nu ți se pare în regulă să stai cu mine la moară ?

– Lumea o să creadă că noi... că noi trăim împreună, mormăi ea.

Rick înjură cu necaz în timp ce-și îndrepta mașina spre drumul de coastă.

– Încă te mai îngrijorează aparențele ? șuieră el. Ei bine, pe mine nu. Lasă-i pe oameni

să gândească ce vor... Făcu o pauză, apoi vorbi mai încet, aproape mângâietor... Nu fi îngrijorată. O să stai în dormitor și eu o să dorm pe canapeaua de la parter... Vocea îi deveni aspră... Dar te previn – vreau să te scoli dimineața devreme. De când m-ai anunțat că există posibilitatea să hotărăști că nu-ți place să pozezi și să pleci după două zile, am de gând să profit din plin – patru ore, în loc de trei, dimineața și poate două ore în timpul serii.

Din nou tăcere – toată bucuria pe care o simțise, aproape de fericire, se dusese din cauza celor spuse de către Joan. Nu mai savura apropierea lui Rick în întunericul catifelat. Acum, între ei doi, se instalase o barieră invizibilă. Dacă ea ar fi fost o altfel de persoană, mai puțin rezervată, ar fi încercat să treacă bariera spunându-i că știe de faptul că este însurat și să-l întrebe de ce nevasta lui nu este cu el în Dorada.

Dar nu-și putea permite să vorbească cu el. Putea doar să se îndepărteze de el, simțind în același timp o răceală din partea lui, care începuse în momentul când ea îi propusese o perioadă de încercare. Era ca și cum, primind un refuz din partea ei, nu mai considera necesar s-o convingă. Recunoscu cu șovăială că-i lipseau interesul și atenția lui.

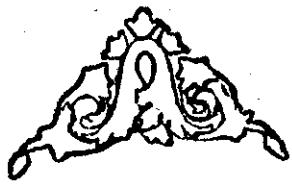

CAPITOLUL VI

Lori își îndoi talpa piciorului drept, experimental. Stătea lungită pe o saltea de cauciuc, acoperită cu o bucată de țesătură verde și multe pernuțe. Salteaua era așezată pe o platformă de lemn nerindeluit. De o parte a platformei se afla un cadru metalic la care fuseseră atașate două becuri puternice ce puteau fi mișcate mai sus sau mai jos, împrăștiind lumină în toate direcțiile. Lumina becurilor strălucea peste trupul ei, reliefându-i curbele și adâncițurile cu umbre subtile. Stătea cu o mână rezemată de o pernă rotundă și capul și-l ținea sprijinit în mâna cealaltă. Picioarele îi erau ușor îndoite, unul în fața celuilalt. În fața ei, pe un pled mai mic se afla o carte deschisă pe care se presupunea că ea o citește. Era aproape ora prânzului, în cea de a doua zi în care poza pentru Rick, iar interiorul atelierului din moara de zahăr era întunecat artificial, de obloanele care închiseseră ferestrele. Atmosfera devenise sufocantă și sudoarea începuse să apară pe pielea descoperită a lui Lori. Spera să sune cro-

numerul pe care Rick îl fixase și cele douăzeci de minute – cele mai lungi din câte trebuia să stea fără să se miște – să se termine. Atunci, ea va putea să se ridice și să se plimbe, scăpând de crampa îngrozitoare care-i chinuia piciorul drept.

Nu-l vedea pe Rick fiindcă acesta era în spatele ei, cu cămașa dată jos din cauza căldurii din atelier, îmbrăcat doar cu șorțul din blugi uzați. Picioarele îi erau goale, iar părul ciufulit prins cu o bandă ce-i înconjura capul. Fața lui bronzată avea o expresie concentrată, iar ochii verzi o studiau intens înainte de a pune culorile pe șevalet.

★

★ ★

Ieri, în prima zi de încercare, era cât pe ce să renunțe la promisiunea pe care o făcuse de a poza pentru el. Rick o sculase de dimineață, aducându-i micul dejun pe o tavă : cereale, fructe proaspete și o cană de ceai tare și-i spusese să coboare în atelier, îmbrăcată doar cu un halat, imediat după ce va mânca și se va spăla. Îi dăduse aceste ordine brusc și se îndepărtase. Tulburată încă de răceala lui, Lori mâncase și apoi se îndreptase spre atelier, cu șovăială, acolo unde el aranjase lămpile în jurul podiumului.

– Am de gând să-mi petrec dimineața făcând schițe după tine, în diferite poziții, spu-

sese el. Acum vreau să te comporți cât mai natural posibil. Gândește-te la saltea ca la un pat, dacă vrei, mișcă-te ca și cum te-ai scula dimineața, întinzându-te, așezându-te, dându-te jos din pat, mergând către dulap și luând un articol de îmbrăcăminte. Folosește-ți imaginația. Acum, urcă-te pe podium și dă-ți jos halatul.

Cu mâinile prinse de cordonul halatului, îl observa cum stă cocoțat pe un scaun înalt, lângă șevalet. Pe acesta era pusă o planșetă de lemn peste care erau așezate mai multe foi de hârtie de desen. El o privi.

– Hai – mișcă-te ! îi ordonă el ascuțit. Du-te pe podium și dezbracă-te !

– Nu... nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot, murmură ea gândindu-se să se grăbească spre scara în spirală.

El înjurase foarte urât și sărise de pe scaun, drept în fața ei.

– Mi-ai promis să stai două zile ! țipase el la ea. Și ai s-o faci. Acum, întoarce-te cu spatele la mine, pretinde că nu sunt aici, suie podiumul și scoate halatul.

Lori stătu nemișcată câteva clipe, privindu-l cu sfidare, gândindu-se s-o ia la fugă spre scară.

– Nu fă asta, Lori, șoptise el printre buzele strânse... Nu trebuie decât să întind mâna ca să te prind și dacă te ating, știi bine ce va urma. Nu-mi pune răbdarea la încercare. S-ar

putea să ai apoi motive să mă urăşti şi să refuzi să pozezi pentru mine.

Încă privindu-l, ea se dădu câţiva paşi înapoi. Întorcându-se el se îndreptă spre şevalet. Cu coada ochiului, Lori îl văzuse cum se cocoţase din nou pe scaun. Se aplecase în faţă pentru a aranja ceva şi faţa îi era ascunsă de planşeta de desen. În acea clipă, ea ar fi putut fugi spre scări. Ar fi fost tentată să facă asta, pentru a-i simţi braţele înconjurând-o, strângându-se în jurul ei şi lipind-o de el ; dorind ca el s-o domine, s-o forţeze să facă ceea ce voia el ; dorindu-şi să-i pună răbdarea la încercare.

Dar ea n-o zbughise spre scări. În loc de asta, se întoarse şi merse încet spre podium, ştiind că el n-o urmăreşte. În timp ce urca pe platformă, se uitase peste umăr spre el, dar nu-l văzuse fiindcă el era ascuns de planşetă. Încet, foarte încet, îşi desfăcuse cordonul de la halat şi şi-l dăduse la o parte, lăsându-l să alunece de-a lungul corpului ca să-i cadă apoi la picioare.

Rămăsese ca pietrificată de propria ei îndrăzneală de a apare goală în faţa unui bărbat pe care-l cunoscuse de atât de puţină vreme, aşteptând ca el să spună ceva. Îşi strânsese braţele, apoi le lăsase în jos, dându-le uşor în spate, ţinea un picior în faţa celuilalt şi capul uşor dat pe spate, orbită de lumina puternică a lămpilor. Ştia că aşa stătuse,

fiindcă mai târziu văzuse schița lui Rick, făcută atunci când ea înghețase în acea poziție.

El nu făcuse nici un comentariu și ea se mișcase după capul ei, făcând ceea ce-i sugerase el, mimând acțiunile pe care le făcea în fiecare dimineață când se trezea și, în cursul acestor acțiuni de reproducere a mișcărilor, își uitase rușinea, pentru o clipă. Singurul sunet era zgomotul hârtiei când el fixa o coală nouă ca să înceapă o altă schiță.

Soneria ceasului o speriase și ea tresări

— Bine, odihnește-te. Pune-ți halatul pe tine... El vorbise încordat... Mă duc să aduc ceva de băut. Ce-ai prefera ? Bere sau limonadă ?

Ea alesese limonada și, după ce-și puse halatul pe ea, coborâse de pe estradă și se dusese la șevalet să vadă schițele.

La început, ceea ce văzuse displăcuse ochiului ei neexperimentat. I se păreau niște mâzgăleli. Dar pe măsură ce avansase prin fila de desen, imaginile începuseră să prindă contur și descoperise o schiță a ei, mai finisată, prezentând-o imediat după ce-și dăduse jos halatul.

Rick venise lângă ea și-i oferise un pahar cu limonadă în care erau bucățele de gheață.

— Te recunoști ? o întrebase el.

— În aceasta, da, răspunsese ea, uitându-se timidă spre el. Dar celelalte sunt neinteligibile.

— Mulțumesc, răspunsese el sec și ridicase topul de hârtii ca să-i arate schița de dedesubt.

Te miști prea repede, îi explicase el, și aceasta te reprezintă stând, sau mai precis, mișcarea de a te așeza... Întoarse o altă filă... Aceasta reprezintă cum te întinzi.

Arătându-i fiecare schiță, îi explica ceea ce reprezintă.

– Acestea sunt ceea ce se cheamă schițe pentru gesturi. Încerc să pun pe hârtie înțelesul acestora, fără să fiu preocupat de formă. Un gest este ceva personal și eu fac cât mai multe schițe ale acestora până când o să știu cum te miști, fără să fie nevoie să te văd. Încerc să te cunosc prin ele... așa încât atunci când mă voi folosi de silueta ta în sculptura pe care intenționez s-o fac, să te am în minte și în buricele degetelor. Înțelegi ?

– Încerc, replicase ea.

– Pentru restul dimineții nu vreau să te miști prea mult. Vreau să stai în fiecare poziție pe care ți-o voi sugera, cel puțin zece minute. Mâine o să fac mai multe desene de detaliu, și tu o să-mi pozezi cam câte douăzeci de minute, odihnindu-te de fiecare dată.

După aceasta, Lori se simțise cumva, mai relaxată, și după ce terminase de pozat, mâncaseră împreună. Apoi Rick îi spusese să plece și să facă ce dorește fiindcă voia să lucreze la altceva.

– Întoarce-te pe la cinci, când o să mâncăm ceva și apoi o să-mi pozezi din nou, o oră-două, când se va mai răcori.

Nu ştiuse ce să facă cu timpul liber din acea după-amiază. Îşi dorise să se ducă undeva să înoate, gândindu-se să se ducă la plaja cea mai apropiată, până când îşi amintise că în acea parte a insulei sunt valuri...

★

★ ★

Crampele de la picior o apucară din nou şi ea nu se putu abţine să nu ţipe. Se întoarse pe o parte şi sări în sus, frecându-şi piciorul şi auzind înjurăturile lui Rick.

— Îmi pare rău, n-am să pot sta în această poziţie mai mult, spuse ea. Mă doare piciorul.

— Bine, ridică-te în picioare şi umblă, spuse el scurt, fără s-o privească, cu atenţia fixată asupra a ceea ce desena. O să ne oprim aici şi o să continuăm diseară. Vrei să faci ceva de mâncare ?

Era pentru prima dată când el îi sugera să pregătească masa şi ei îi făcu plăcere faptul că avea ceva de făcut. În bucătăria ce fusese compartimentată din restul încăperii, ea pregăti sandvişuri cu peşte şi salată, pahare cu ceai rece şi un vas cu fructe proaspete. Le puse pe toate pe o tavă şi le aduse în atelier. Obloanele fuseseră date la o parte de la ferestrele ce erau larg deschise. Lumina soarelui pătrundea în camera cea mare.

– Ce vrei să faci în după-amiaza asta ? o întrebă Rick.

– Mi-ar place să înot. Este un astfel de loc prin apropiere ?

– Numai la piscina de la hotelul lui Denny. Sau la Tamarind, răspunse el. Cel mai bun loc de înotat este într-un golf aflat la capătul sudic al insulei Andora.

– Cum aș putea ajunge acolo ?

– Numai cu barca... Se uită la ea posomorât. Bănuiesc c-aș putea să-mi iau liber în această după-amiază și am putea închiria o ambarcațiune de la flota din Williamstown.

– Dar eu nu știu să navighez, mărturisi ea.

– Eu știu. Ți-ar place să mergi ?

– Da, da, aș... te rog. Dacă nu-i prea mare deranjul... și nu costă prea mult, spuse ea politicoasă.

– Nu-i nici un deranj și nu costă nimic... făcu o pauză și gura i se rotunji într-un surâs enigmatic... s-ar putea să merite banii.

*
* *

Ambarcațiunea avea aproape treizeci de metri lungime, locuri de dormit pentru patru persoane, o barcă micuță și un motor auxiliar. Se îndepărtară de docuri și de golf, îndreptându-se spre înălțimile înverzite ce reprezentau insula Andora. Rick îi arătă cum să țină cîr-

ma şi o lăsă la proră în timp ce el înălţa pânzele. Întorcându-se la proră, trase de odgoane până când acestea încetară să mai fâlfâie. Vântul umflă cele două pânze, ambarcaţiunea se aplecă uşor pe o parte şi zbură pe luciul apei. Rick opri motorul şi preluă cârma.

— Vântul suflă în pânze, aşa că n-o să trebuiască să schimbăm direcţia, îi explică el. O să ajungem acolo cam peste o oră şi jumătate.

Lori se aşeză mai comod pe locul ei, sprijinindu-se cu spatele de cabină. Apa clipocea sub ambarcaţiune, iar vântul o legăna. Peste strălucirea albastră a apei se vedea Dorada, un amestec de verde şi violet, perfect conturată pe cerul albastru, cu vârfurile munţilor ei uşor acoperiţi într-o ceaţă verzuie ; o insulă misterioasă şi romantică, un loc unde-ţi puteai imagina că visurile pot deveni realitate.

Aceasta va fi un alt lucru pe care şi-l va reaminti, când se va întoarce în Canada, gândi ea. Se uită cu coada ochiului la Rick. Stând pe locul celălalt de la proră, el conducea ambarcaţiunea, cu o mână pe cârmă şi urmărind pânzele cu capul dat pe spate. La ochi avea ochelari închişi la culoare, iar părul lui strălucea în soare ca aurul. Privindu-l, simţi cum o cuprinde un val de emoţii. Ar fi vrut să se apropie de el, să-şi pună capul pe umărul lui, să-l ia de mijloc cu braţul şi să-i şoptească : Aş vrea să rămân cu tine pentru totdeauna.

Se uită brusc în altă parte – spre insula învăluită în ceață și-și mușcă buza inferioară. Chiar din clipele de pe plaja lui Denny, când se agățase de el, se luptase cu fiorii de dorință, la fel ca și acum, iar în timpul acestor două zile, când pozase pentru el, aceștia deveniseră din ce în ce mai puternici. Și acum, zilele de încercare aproape se sfârșiseră. Mâine trebuia să plece.

Se uită din nou la el pe furiș. Era imposibil pentru ea să ghicească ce gândește sau ce simte el... ca de obicei. Își amintea el oare că cele două zile de încercare se terminau în seara aceasta ? Considerase că ea este un model satisfăcător ? El nu făcuse nici un comentariu, dar ea știa că nu fusese în stare să stea nemișcată atâta timp cât dorise el, în această dimineață. Țipase la ea de mai multe ori și ea-i răspunsese țipând, iar într-una din dăți, fugise de pe podium după ce-și pusese halatul și se oprise în dormitor, unde stătuse până când apăruse Rick, spunându-i cu o voce glacială să coboare în atelier și să pozeze iarăși.

Această zi și jumătate care trecuse, în loc să-i apropie unul de celălalt, așa cum ea își dădu seama că sperase, părea să-i fi îndepărtat. Chiar și acum, pe ambarcațiune, între ei doi exista o tensiune ; tensiune care nu se va micșora până când nu vor hotărî dacă ea voia să mai stea să pozeze pentru el și dacă el dorea acest lucru.

Golful de la capătul sudic al micuței insule

Andora avea o deschidere largă, protejată de vânt şi de valuri de cealaltă parte, mai mare, a insulei. O plajă mică se întindea de-a lungul ţărmului, străjuită de o pădure verde ce acoperea cele două deluşoare. Nici o altă ambarcaţiune nu era ancorată acolo şi nu se vedeau urme de case prin frunzişul verde. Locul era complet gol, cu excepţia a doi pelicani care pescuiau într-un colţ al golfului, unde apa albastră reflecta verdele copacilor.

Rick ancoră ambarcaţiunea lângă ţărm, coborî în cabină şi apăru îmbrăcat cu chiloţi de baie şi ducând aparatele de respirat pe sub apă. Lori îşi dădu jos şortul şi bluza pe care o purta, rămânând în costum de baie şi ascultă explicaţiile lui de folosire a aparatelor. În curând, amândoi înotau în apa incredibil de limpede, folosind labele de înotat şi respirând prin tuburi în timp ce priveau peştii ce înotau pe fundul acoperit cu nisip alb.

După o vreme, înotară spre ţărm şi se plimbară prin pădurea unde se jucau maimuţe şi cârâiau papagali. Întorcându-se pe plajă, se aşezară la umbra unui palmier. Imediat, între ei se reinstală încordarea. Erau prea aproape fizic, ca să se simtă liniştiţi, gândi Lori, în timp ce se stăpânea împotriva dorinţei de a întinde mâna şi a-i atinge braţul, bronzat şi acoperit cu păr auriu, pe care ea-l zărea printre genele lăsate în jos ; sau să-i atingă picioarele... se uită brusc în altă parte, respira-

ția oprindu-i-se în piept și se îndepărtă ușor sperând ca el să nu fi observat. Dar el observă.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă el abrupt.

– Nimic.

Lori încerca să pară degajată în timp ce stătea pe nisipul cald, cu fața în jos, proptită de brațele încrucișate. În acest fel, putea să nu-l privească, dar era conștientă de prezența lui.

– Nu minți ! o repezi el și ea-l auzi mișcându-se.

El stătea lângă ea, întins pe spate. Brațul lui se lovi de ea, atunci când el și-l ridică pentru a și-l pune sub cap ; ea tresări fără să se poată stăpâni.

– Nu te simți bine când pozezi, nu-i așa ? o întrebă el. Încă crezi că faci ceva ce nu se cade. Ești toată încordată când faci asta. De aceea ai cârcei așa de des.

Urmă o tăcere, fiindcă Lori nu știa ce să spună. Cum ar fi putut să-i spună că era încordată fiindcă îi era teamă, nu de el, ci de propriile ei senzații când erau alături.

– Desenele pe care le-ai făcut sunt satisfăcătoare ? murmură ea după un timp.

– Nu, nu sunt. Sunt foarte dezamăgitoare. Speram.... se întrerupse și apoi adăugă cu un soi de neputință... Cred c-am sperat prea mult, am așteptat prea mult, ca de obicei.

Vocea îi era plină de amărăciune.

Lori își ridică fața și se uită la el. În jocul de lumină și umbră dintre soare și copacul ce-i

adăpostea, figura lui era posomorâtă. Colțurile buzelor îi erau lăsate în jos și ochii îi erau închiși.

– Aș vrea să știu de ce m-ai ales pe mine ca să pozez pentru tine ? șopti ea.

El își deschise ochii și-i aruncă o privire piezișă.

– Pentru că ești așa cum mi-am imaginat-o eu pe Emily Greville c-ar fi fost, spuse el.

– Adică femeia care s-a aruncat pe fereastră după ce soțul ei fusese omorât într-un duel ? exclamă ea.

– După ce soțul și amantul fuseseră omorâți, spuse el încet. Povestea m-a fascinat de când am auzit-o. Vreau să redau totul în sculptură.

– N-ar fi mai ușor s-o redai în pictură sau desene ?

– Nu pentru mine. O văd ca pe o serie de scene sculptate. Eu sunt o persoană foarte fizică și vreau să mă exprim prin sculptură. Îmi place energia primitivă și brutalitatea lemnului și măreția blocului de piatră. Le iubesc și vreau să-mi impun voința asupra lor. Nu sunt suprafețe ca pânza sau hârtia pe care se lucrează cu vopseluri sau cărbune. Ele sunt materiale cu care pot eu crea... Lori trebuie să fi avut o expresie foarte nedumerită, fiindcă el izbucni în râs... Nu vorbesc pe înțelesul tău, iubito ? întrebă el.

Mângâierea aceasta întâmplătoare o lovi unde o durea. Își lăsă capul în jos pe brațe, ascunzându-și fața.

– Nu-mi spune așa, zise ea.

– Ce ?

– Nu-mi spune „iubito".

– De ce nu ?

– Pentru că... oh, pentru că eu nu sunt iubita ta.

– Ba ești. Te iubesc.

Vocea lui era ușor glumeață.

– Sigur că mă iubești, replică ea, ridicându-și capul pentru a-l privi. Mă iubești ca și când ai iubi o bucată de lemn sau de granit, și ți-ar place să-ți impui voința ta asupra mea.

– Ai dreptate că da... El o aproba în zeflemea și ea ar fi vrut să-l lovească... Când te-am văzut la Saint Maarten, arătând pierdută și stingherită, așa cum mi-am imaginat-o pe Emily c-ar fi arătat după ce-i pierduse pe cei doi bărbați, trebuia să te schițez. Apoi, când am auzit că experiența ta fusese similară cu a ei, pierzându-ți soțul imediat după ce te-ai măritat, am vrut să pozezi pentru mine, să fii Emily.

Dar eu nu sunt Emily ! *striga o voce în interiorul ei.* Eu sunt o femeie adevărată, în carne și oase și mi-am revenit după pierderea soțului meu. Am scăpat în cele din urmă, de această obsesie. Nu mă mai simt rănită de cele făcute de el și vreau să fiu iubită, vreau ca tu

să mă iubești, nu așa cum iubești o bucată de granit, nu așa cum iubești statia lui Emily Greville, ci...

— *Unde o să sculptezi ? întrebă ea în grabă, rușinându-se de propriile ei gânduri.*

În cele două zile cât stătuse la atelierul lui, nu văzuse nici un fel de sculpturi, doar uleiuri și desene și câteva statuete de lemn.

— *În Mexic. Am acces la piatra pe care vreau s-o folosesc.*

— *Și când o să fii în Mexic, o să... o să stai cu nevasta ta ? se forță ea să spună într-o șoaptă răgușită.*

Rick rămase câteva secunde nemișcat ca o stâncă. Apoi deschise ochii și o privi.

— *N-am nici o nevastă, ripostă el.*

Lori se ridică în șezut, își încrucișă picioarele sub ea și-l privi dezaprobator.

— *Acum, tu minți, îl acuză ea.*

El se săltă în fund, dintr-o mișcare. Această acțiune îl apropiase foarte mult de ea. Ochii cei verzi priviră într-ai ei.

— *Nu, nu mint, replică el. N-am nevastă. Cine ți-a spus că am ?*

— *Joan Bianco mi-a spus seara trecută că te-ai căsătorit cu fiica profesorului tău, Pablo Casado, acum câțiva ani.*

— *Ha !... Râsul lui era lipsit de veselie... Deci am fost. Dar de unde știe Joan asta ?*

— *Mi-a spus că a citit într-o revistă americană de artă.*

– Ah, da, îmi amintesc. A fost un articol scris despre mine, după prima mea expoziție la New York. Dar asta a fost înainte de a veni în Dorada, în urmă cu opt ani... Privi spre mare și gura i se strâmbă într-o grimasă... Soția mea a murit înainte ca eu să vin aici.

– Oh ! Îmi pare rău... O ușurare ciudată îi micșoră încordarea care o cuprinsese... A avut un accident ?

Privirea lui se întoarse spre ea. Grimasa îi deveni mai accentuată, mai sardonică.

– Bănuiesc că vrei să-ți spun întreaga poveste, nu-i așa ? spuse el, expresia feței îmblânzindu-i-se când îi studie fața... N-o să fii fericită până când n-am s-o fac. Te-a supărat asta din momentul când Joan ți-a spus, așa-i ? De aceea erai atât de încordată... Fața lui se aspri din nou... Drace, de ce a trebuit ca ea să dea peste o astfel de informație ? Vorbește prea mult.

– Dar eu o plac, spuse Lori înălțându-și obrazul și el îi zâmbi... El ridică o mână ca pentru a o mângâia, dar apoi se răzgândi, lăsă mâna să-i cadă și își îndepărtă privirea în direcția mării...

– Cum o chema pe soția ta ? întrebă ea cu o voce ușor tremurată din cauza dezamăgirii că el n-o mângâiase.

– Stella, spuse el scurt. Și ea era artistă. Am întâlnit-o în urmă cu unsprezece ani, când am fost să studiez cu Casado... Ne-am atașat unul

de celălalt... Făcu o pauză, se încruntă mai tare și scoase un oftat ușor. Dar ea voia să se mărite și deci ne-am căsătorit, adăugă el pe un ton lipsit de expresie, luând o mână de nisip și lăsând-o să se scurgă printre degete.

– N-ai vrut să te căsătorești ?

O privi peste umăr cu o expresie cinică.

– Nu, n-am vrut. Dar Stella era foarte frumoasă și foarte insistentă, așa că ne-am căsătorit... Dădu din umeri și se uită în altă parte... Un an mai târziu a cerut divorțul, continuă el cu o voce crispată. Am acceptat, fiindcă mi-era clar că făcusem o greșeală căsătorindu-mă. Am părăsit Mexicul și am plecat în Italia, să studiez cu Manzini. Când m-am întors în Mexic s-o văd pe Stella ca să divorțăm, mi s-a spus că este în spital fiind pe moarte din cauza unui cancer.

– Ce îngrozitor ! oftă Lori. Ce-ai făcut ?

– Am locuit lângă spital și am vizitat-o în fiecare zi, până când a murit, spuse el posomorât. După aceea, sora ei mi-a povestit că Stella ceruse divorțul fiindcă știa că este bolnavă incurabil... Făcu o pauză... Scurta tăcere era încărcată de emoție. Când continuă, vocea lui era foarte joasă, aproape de neauzit... Ea nu vrusese ca eu să știu, fiindcă ghicise c-aș rămâne cu ea, chiar dacă consideram căsătoria noastră foarte restrictivă. Își dăduse seama că relațiile dintre noi doi ar fi fost un obstacol între mine și artă, așa că hotărâse să mă elibereze.

Urmă o altă tăcere. Apa clipocea molcom lângă țărm, păsărelele ciripeau în pădurea din spatele lor.

– Trebuie să fi fost o persoană foarte bună, deloc egoistă, spuse Lori în cele din urmă.

– A fost prea bună pentru un individ egoist și ambițios ca mine, mormăi el.

– Și trebuie să te fi iubit foarte mult ca să te lase să pleci, adăugă ea.

O privi din nou peste umăr, cu cinism și se ridică în picioare.

– Așa bănuiesc, conchise el sec. Mă duc să mă scufund din nou, să văd dacă pot pescui ceva pentru cina noastră. Vii?

Lori își scutură capul și-l văzu cum pășește spre marginea plajei. Simțea nevoia să fie câteva clipe singură, ca să se gândească la cele spuse de el. Rick își puse labele de înotat și intră în apă, apoi își potrivi masca și tubul de respirat și alunecă sub apă.

Umbrele copacilor începeau să se lungească și să se înnegrească, iar Dorada dispăruse aproape în amurgul timpuriu. În golf, apa era calmă, mătăsoasă și aurie acolo unde mai cădea soarele – o pată bleumarin în umbra insulei. Ambarcațiunea era nemișcată, imaginea ei în apă fiind atât de perfectă încât ai fi crezut că sunt două bărci, una deasupra și alta dedesubt.

Ieșind din umbra palmierului, Lori se întinse din nou peste nisipul cald și închise ochii. Lui

Rick nu-i plăcuse să-i povestească despre căsătoria lui cu Stella Casado și ea putea înțelege de ce. Imaginea pe care o prezentase despre sine nu era prea grozavă. Poate că el o avertizase asupra lui, prevenind-o să nu încerce să-l prindă într-o legătură posesivă. Dar chiar și așa, era bucuroasă că el îi spusese, pentru că acum știa că el n-are o nevastă secretă pe undeva prin Mexic și s-ar simți mult mai în largul ei în prezența lui, dacă i-ar cere să rămână și să pozeze pentru el. Se încruntă. Asta s-ar întâmpla dacă el dorea ca ea să rămână. Poate că el hotărâse că ea nu este bună ca model.

Razele soarelui îi încălzeau obrazul și piciorul drept. Unicul zgomot era clipocitul lin al apei. Ochii i se închiseră și gândurile îi deveniră din ce în ce mai încețoșate, până când ea fu cuprinsă de toropeala somnului.

Se trezi brusc, clipind din ochi, dându-și seama că pielea i se răcise și apa îi ajunsese la picioare. Se ridică repede în șezut. Soarele apunea și apa strălucea în roz și auriu. Mareea înainta încet și tăcut, urmând să ajungă în curând la stâncile din spatele fetei. Se ridică și-și scutură nisipul de pe picioare. Era singură pe plajă.

Nu se vedea nici urmă de Rick pe nicăieri, și ea se întrebă dacă el nu se întorsese la barcă, după pescuit. Punându-și înotătoarele și masca, se aruncă în apă, îndreptându-se spre

ambarcație. Reuși să se urce pe punte și-și scoase masca de înotat sub apă. Nu veni nimeni s-o întâmpine din cabină.

Rick nu era pe vas. Stând la proră, Lori supraveghea suprafața apei, căutând bulele de aer făcute de un tub de respirat sau mișcarea apei datorată unui înotător. Dar jocul de lumini și umbre făcea dificil de observat vreo mișcare.

Unde era Rick ? Ar fi trebuit să-l întrebe în ce parte a golfului intenționase el să pescuiască. Sau el ar fi trebuit să-i spună. Repede, își puse din nou labele și masca și sări în apă. Înotă împrejurul golfului, străpungând cu privirea fundul apei, până când se făcu prea întuneric ca să se mai vadă ceva. Ieși la suprafață și se sprijini de o stâncă pentru a-și trage respirația.

Soarele apusese și apa era argintie. Cerul pe care se plimbau nori albaștri întunecați, colorați în rozaliu de ultimele raze de soare devenise gri pal. La mare distanță, se zărea Dorada într-o ceață purpurie : la poalele munților se aprinseseră luminile orașului Williamstown.

Un animal scheună în pădure și ea se sperie. Lori se desprinse de stâncă și privi plină de teamă în jurul ei, simțind un nod în stomac, din cauza fricii.

Unde era Rick ? Mai pescuia oare ? Nu, nu era posibil, fiindcă nu se mai vedea nimic sub apă. Era undeva pe țărm ? De ce nu venea către ea ? De ce n-o striga ?

Menținându-se la suprafața apei, își făcu mâinile pâlnie și-i strigă numele de câteva ori, apoi tăcu ca să asculte. Strigă din nou. Nici un răspuns, doar zgomotul vântului printre frunze, țipetele maimuțelor și ale păsărilor, gâlgâitul apei printre stânci.

Vasul începea să se confunde rapid cu întunericul ce acoperea cerul și marea. Dacă nu înota imediat spre el, n-o să mai fie în stare să-l găsească. Dar unde era Rick ? Precis nu se înecase ? Nu înghițise cumva apă în loc de aer, atunci când se scufundase ? Oh, Doamne, nu ! Panica o cuprinse în întregime, ca o boală : îi venea să plângă, să-și ia capul în mâini și să plângă. El nu putea să se fi înecat. El nu trebuia să se fi înecat. N-ar putea suporta gândul de a-l pierde acum, când tocmai descoperise că-l iubește și-l dorește, acum când nu mai exista nimic care s-o oprească de a-l iubi și a-l dori.

Răsuflă adânc, își puse labele, dar nu-și fixă masca și tubul de respirat, ci doar le agăță de gât, pentru a fi liberă să înoate. Când despică apa cu brațele, aceasta era fosforescentă. Înotă puternic spre vas.

Puntea era goală. Din cabină nu se vedea nici o lumină. Totul era liniștit în afară de zgomotul apei. Rick nu era acolo. Lori își scoase labele și le azvârli, privind sălbatic în jur, la apa cea insensibilă, pământul întunecat și stelele care clipeau ironic pe cer.

– Rick, oh, Rick, unde ești ? Unde ești ? suspină ea, lăsându-se să cadă pe punte, lăsându-se copleșită de panică... Oh, te rog, să nu te înec ! strigă ea fără nici un pic de logică. N-aș suporta ca să te fi înecat ! Te rog, întoarce-te la barcă ! Te rog, te rog, întoarce-te acum !

Dar dacă nu se mai întorcea ? Dacă n-o să-l mai găsească niciodată ? Cum ar putea să se întoarcă la Williamstown să ceară ajutor în căutarea lui ? Ștergându-și lacrimile cu degetele, se așeză încercând să-și înlăture panica și să-și reamintească ce făcuse el ca să pornească motorul. Trebuia să facă ceva cu butonul aflat la panoul din cabină. Dacă-și amintea corect, panoul era la stânga scării.

Bâjbâi prin întuneric și coborî treptele. Găsi panoul cu degetele. Apăsă pe buton, sperând că va face lumină în cabină. În spatele ei, Rick zise sec :

– Încearcă butonul din dreapta.

Scoase o exclamație și se întoarse, pentru a se trezi lângă trupul lui musculos, brațele ei goale lovindu-se de pieptul lui gol. Era o prezență caldă și vie, pielea îi mirosea a sare și a altceva mai misterios și bărbătesc.

– De ce nu m-ai anunțat că ești aici ? întrebă ea ascuțit, încercând să-l privească prin întuneric.

– M-am gândit că o să sfârșești prin a veni aici după o vreme și a mă găsi, spuse el încet.

Furia i se transformă în ușurare. El fusese aici tot timpul, când ea se frământase pe punte, strigându-l să se întoarcă.

— Drace, ai fost aici tot timpul și eu am crezut că te-ai înecat ! Oh, oh...

Nu se mai putu stăpâni. Ridicându-și pumnii, începu să dea în pieptul lui. Rick o prinse de încheieturi, îi duse mâinile la spate și o trase spre el. Capul ei se lăsă pe spate, trupul arcuindu-i-se într-o invitație involuntară, sânii îi zvâcniră și se întăriră.

— Credeai ce spuneai ? șopti el, când ziceai că n-ai suporta ca eu să mă înec ?

— Oh, da, credeam. Cred, gemu ea, cuprinsă de dorință.

— Deci îți pasă ce se întâmplă cu mine ?

— Îmi pasă. Îmi pasă foarte mult, oftă ea.

El îi lăsă încheieturile mâinilor și o cuprinse cu brațele. Buzele lui le găsiră pe ale ei prin întuneric, și ei se sărutară cu lăcomie, cu căldură și dăruire de sine, bucurându-se de a fi unul lângă altul. Mâinile ei îi mângâiau spatele, iubind senzația pe care i-o dădea pielea lui udă de la înot. Buzele lui alunecară de-a lungul obrazului spre tâmplă, ochi și apoi înapoi spre gura ei. Mâinile lui o mângâiau și o pipăiau, apoi îi dădură jos costumul de baie ud, și ea se trezi lipită de el, cu trupul mulat după al lui.

— Nu pot sta atât de aproape de tine, fără să te doresc, șopti el.

– Nici eu nu pot sta atât de aproape fără să te doresc, replică ea ruşinată, mişcându-şi buzele pe gâtul lui.

– Deci este un sentiment reciproc.

– Este reciproc.

– Şi atunci ce mai aşteptăm ? spuse el cu o notă de triumf în glas şi, ridicând-o, o purtă în partea principală a cabinei şi o puse jos pe locul de dormit, care fusese aranjat pentru două persoane.

– Nu-ţi mai e frică ? zise el strângând-o la piept. Nu mai eşti înfricoşată de ceea ce vom face ?

– Acum vreau s-o fac. Arată-mi cum, şopti ea.

Încet, cu tandreţe, mâinile lui îi mângâiară fiecare părticică a ei, şi acolo unde fuseseră mâinile, urmau buzele. Lori îi răspunse uitând de timiditate, copleşită şi înlăturându-şi orice alte gânduri. Stârnită de propria-i pasiune, fetei nu-i mai păsă dacă era noapte sau zi, cald sau frig, atâta timp cât îl simţea aproape şi mai aproape, până când se uniră amândoi într-o explozie de bucurie.

Mai târziu, se trezi din delicioasa letargie din cauza degetelor lui care-i mângâiau bărbia. Deschise ochii la lumina palidă a unei lămpi cu petrol. Stătea goală sub un cearşaf subţire, pe care Rick îl azvârlise peste ea, iar el se aşezase pe marginea culcuşului, îmbrăcat în şort şi cămaşă, părul lui formând un halou în lumi-

na lămpii, iar fața rămânându-i enigmatică în umbră.

– Ai vrea să mănânci ceva ? întrebă el și ea-și dădu seama de mirosul de pește preparat, care umplea aerul din cabină.

– Deci ai prins ?

– Sigur că da. Ți-e foame ?

– Mor !

Ea-i evita privirea. După cele întâmplate atât de recent între ei, după totalul abandon din ultima oră, îi era și mai rușine de el. Trezise în ea o senzualitate care-o înfricoșase. Și totuși, el nu se comporta altfel.

– Cât este ceasul ? întrebă ea.

– Aproape ora nouă.

– O să stăm aici toată noaptea ?

– O să ne întoarcem în port imediat după ce mâncăm.

– Pe întuneric ? exclamă ea. Cum o să vezi ?

– Am ochi de pisică, sau n-ai observat ? râse el, ciufulindu-i părul ca unui copil. O să ne descurcăm. Stelele o să lumineze calea și am promis să ne întoarcem înaintea miezului nopții. Dacă nu, o să trebuiască să mai plătesc chiria pe o zi... Se ridică în picioare... Șortul și cămașa ta sunt pe punte, adăugă el ducându-se în spatele cabinei să se uite la peștele care se frigea pe plită.

Lori se strecură din așternut și se duse să se îmbrace. Când se întoarse în cabină, patul fusese strâns, cearșaful dispăruse, iar masa era pusă.

Se așezară unul lângă altul să mănânce. Peștele avea carnea albă, foarte gustoasă.

– Unde l-ai găsit ? întrebă Lori.

– Într-un loc mai adânc, în partea de nord a insulei.

– Nu erai pe vas atunci când am venit prima dată, așa că m-am întors înotând în golf să te caut.

– Știu, răspunse el.

– M-ai văzut ? De ce nu m-ai strigat ?

– Tocmai observasem peștele și trebuia să mă cufund după el. Când am ajuns la barcă tu plecaseși, așa c-am înotat spre țărm, dar nu mai erai acolo. Am bănuit că o să te întorci, mai devreme sau mai târziu, așa că am venit la vas ca să mă odihnesc puțin. M-am trezit auzindu-te cum te văicărești... Ibricul de pe plită începuse să fluiere... Se ridică în picioare... Vrei puțină cafea ?

– Da, te rog, murmură ea.

Îi era ciudă pe el, care dormise fără grijă în timp ce ea îl căutase cu disperare. El se întoarse cu două cești de cafea, le puse pe masă și se așeză lângă ea.

– Cele două zile de încercare sunt aproape pe sfârșite, spuse el în felul lui abrupt. Vrei să iei avionul de dimineață pentru Saint Maarten ?

– Vrei... vrei ca să-l iau ? întrebă ea mișcată... Nimic nu se schimbase, la urma-urmei. Culmea pasiunii pe care o împărtășiseră amândoi, nu-i schimbase sentimentele... Ai spus că n-ai

fost satisfăcut de desenele pe care le-ai făcut după mine şi cred că este, poate, vina mea, fiindcă nu sunt un model prea bun, adăugă ea în şoaptă.

– Este vina ta că nu sunt bune, spuse Rick încăpăţânat şi ea se întoarse să-l privească, supărată că el n-o contrazicea... El se hlizi fără pic de ruşine la ea... Ai fost groaznică în această dimineaţă, încordată la maximum şi am primit tot felul de vibraţii neplăcute din partea ta. Puteam să-ţi simt neîncrederea... Se aplecă spre ea, îi puse mâna pe picioare şi începu să i le frământe... Dar acum ştiu de ce erai aşa, spuse el blând, deci sper ca acum, când ai aflat că n-am nici o nevastă în Mexic, să te simţi mai relaxată... Degetele lui îi înconjurară genunchiul şi el se apropie şi mai tare... şi apoi, făcând dragoste aşa cum am făcut, cred că a avut o valoare terapeutică. Nu mă mai urăşti, adăugă el cu viclenie.

– De aceea ai făcut dragoste cu mine ? întrebă ea furioasă.

– Poate, o ironiză el, apoi îi prinse mâna care voia să-l pălmuiască. Nu din cauza asta... Am făcut dragoste fiindcă nu ne-am putut stăpâni, fiindcă ne-am îndrăgostit unul de celălalt şi dacă o să rămâi să-mi pozezi mai multtă vreme, o să facem dragoste din nou. Îţi asumi acest risc ? Ai de gând să rămâi ?

– Cât timp ? şopti ea, atrasă ca vrăjită de văpăile verzi de dorinţă ce dansau în ochii lui şi de propria-i pasiune ce-i înflăcăra trupul.

— Două săptămâni ? sugeră el pe un ton întrebător, cu buzele lui aproape de ale ei și mâna mișcându-i-se în sus pe șold și apoi cuprinzându-i sânul.

— Rămân, aprobă ea cu răsuflarea întretăiată, supunându-se încă o dată dorinței sălbatice care o chinuia.

CAPITOLUL VII

In mica sală de aşteptare a aeroportului din Saint Maarten, aerul era fierbinte şi umed. Transpiraţia începuse să lucească pe feţele multora dintre turiştii ce aşteptau acolo. Afară, soarele strălucea pe pistă şi aripile avioanelor. Cei câţiva norişori se plimbau agale pe cer.

Lori stătea într-un colţ, aşteptând să fie chemată să se îmbarce în avionul de Miami. Se uită la oamenii care stăteau lângă ea. O tânără se ţinea de mână cu un tânăr. Păreau foarte absorbiţi unul de celălalt. Din când în când, tânăra îşi retrăgea mâna dintr-a lui şi-şi privea inelarul pe care strălucea un inel cu diamant. Precis, se aflau în luna de miere.

Privirea lui Lori se îndreptă asupra bărbatului de culoare care stătea lângă tânăra pereche. Ochii lui de culoarea alunei erau visători şi el mormăia o melodie, bătând ritmul cu piciorul. Avea o cămaşă viu colorată şi pantaloni roz. Nu semăna deloc cu Sylvester, dar privirea fetei trecu plină de speranţă peste el şi se opri. Nici un bărbat cu voce răguşită, piele bronzată şi păr albit de soare şi blugi uzaţi nu

stătea acolo. Doar o negresă grăsuță cu o rochie cu flori și un turban colorat în jurul capului, dădea unui prunc să sugă.

Dar de ce spera să-l vadă pe Rick când știa că acesta plecase ? Când abia de o jumătate de oră o părăsise, cu un sărut pe obraz și o fluturare neglijentă din mână, ieșind din sala de așteptare pentru a se urca în avionul de Mexic ? El plecase în Mexic și ea nu-i știa nici măcar adresa atelierului de acolo, fiindcă uitase să-i ceară adresa și el nu se obosise să i-o spună.

Fu anunțat zborul spre Miami și ea se alătură celorlalți pasageri care așteptau acest anunț. La Miami, după o scurtă așteptare, se îmbarcă pentru Montreal, mișcându-se automat în direcția indicată ocupându-și locul, apoi stând fără să vorbească, aproape nevăzând în jur – o femeie slăbuță și liniștită care părea calmă și sigură de ea până când o priveai în ochi și-i vedeai frământarea în adâncul ochilor căprui.

Era târziu, aproape unsprezece și treizeci seara, când, în cele din urmă, ieși din avionul cu care zburase de la Montreal până în orașul ei natal. Grăbindu-se prin aerul înghețat și simțind câțiva fulgi de zăpadă pe față, auzi o vcce :

– Lori ! Ce bine-mi pare că te văd.

Era Kathy, îmbrăcată gros, cu pantaloni, canadiană vătuită și cizme.

– Se spunea că avionul n-o să poată aterizeze... din cauza timpului. Ziceau că o să se oprească la Halifax şi o să vă aducă aici cu autobuzul. Ce vreme a fost aici de când ai plecat ! A căzut atâta zăpadă... nici nu ştii ce-ai pierdut. Oh, uite-o pe Sheila Pratt. Se întoarce dintr-o călătorie din Bahamas. Hei, Sheila ! Ce faci ? Vrei să te ducem în oraş cu maşina ?

Lori se aşeză pe locul din spate al maşinii japoneze a lui Kathy, bucuroasă s-o lase pe Sheila Pratt să stea lângă aceasta. Drumul era alunecos şi pe marginea lui se aflau mormane de zăpadă, împinse acolo de pluguri. În faţă, la distanţă, pe dealurile ce se înălţau de-a lungul portului, sclipeau luminile oraşului. Ajunsese din nou acasă, numai că niciodată nu se va mai simţi ca înainte, fiindcă singura persoană pe care şi-ar fi dorit-o să fie cu ea, nu va locui niciodată aici.

Apartamentul era la fel, dar de ce-ar fi fost altfel ? La urma-urmei, nu lipsise decât o lună.

– N-am fost surprinsă să aflu că eşti pe drumul de întoarcere, când m-ai sunat astăzi din Miami, spuse Kathy în timp ce încuia uşa şi îşi desfăcea canadiana. Am citit despre moartea lui Bernice Alden în ziar.

– A murit ? tresări Lori, întorcându-se brusc spre prietena ei.

– N-ai ştiut ? exclamă Kathy înălţându-şi sprâncenele. Dar... se întrerupse şi se încruntă.

– Eu... eu ştiam că era bolnavă, dar n-am crezut că va muri, spuse Lori în grabă. A... a

fost dusă la un spital din Florida în urmă cu două săptămâni și n-am mai auzit nimic despre ea.

– Cum asta ?

Complet nedumerită, Kathy își dădu jos canadiana și se rezemă de speteaza unui scaun, apoi, așezându-se în același scaun, își trase cizmele.

– N-am mai văzut pe nimeni de la Tamarind de vreo două săptămâni, mormăi Lori, dezbrăcându-și jacheta... După ce ea a fost dusă, am fost concediată de către Clark Alden.

– Ai fost ? ochii lui Kathy se măriră. Atunci ce-ai făcut două săptămâni ?

Lori se lăsă să cadă pe canapea și-și dădu la o parte părul, vlăguită. Năuceala care o făcuse să nu simtă durerea ce-o apucase atunci când Rick o părăsise în acea dimineață, începuse să nu-și mai facă efectul. Ar fi vrut să se ascundă undeva, să se trântească în pat și să-și tragă cuvertura peste cap, plângându-și tot focul inimii.

– Am lucrat pentru un artist... un sculptor, spuse ea, cu o voce surprinzător de calmă. Am pozat pentru el în timp ce a făcut câteva desene după mine.

– Goală ? exclamă Kathy, ochii ei mărindu-se și mai mult. Tu ?

– Da, eu, râse Lori neputându-se abține văzând fața uimită a prietenei sale.

– Doamne ! se minună Kathy. Mare minune !... Se aplecă spre ea, avidă de a afla informații noi... Cum era el ? Tânăr ?

– Între treizeci și patruzeci de ani.

– Chipeș ?

– Într-un fel. Era înalt, bronzat.

– Un playboy ? făcu Kathy cu ochiul.

– Nu chiar.

– Și tu ai... el a...

– Am avut o legătură, da, spuse Lori ridicându-se în picioare. Mă duc să mă culc, anunță ea îndreptându-se spre dormitorul ei. Care este situația cu slujbele, Kathy ? Cred că mâine trebuie să încep să caut.

– Aceeași ca și atunci când ai plecat. Doar n-ai lipsit atâta vreme.

– Mi se pare că au trecut luni de zile, oftă Lori.

– Încă nu ți s-a ocupat locul de la muzeu. Trebuie să încerci acolo mai întâi... Kathy se scărpină în cap, cu o privire întrebătoare... De ce a vrut el să-i pozezi ? A făcut tablouri după tine ?

– A făcut schițe și câteva desene complete și două picturi de asemenea, având de gând să facă sculpturi, folosindu-se de acestea ca ghid. A plecat în Mexic ca să sculpteze.

– Oh ! Exclamă Kathy. Tablourile sau sculpturile vor fi vreodată expuse ?

– Nu sunt sigură. El n-a spus nimic... Lori își înăbuși un căscat... Ne vedem mâine. Noapte bună.

În pat, ea stătu trează privind lumina palidă a becului din stradă, ce se furișa pe geamurile la care nu fuseseră trase draperiile, și se gândi la Rick. Noaptea trecută dormise împreună cu Rick, în dormitorul circular de deasupra atelierului lui din moara de zahăr. În fiecare noapte de când fuseseră în golful insulei Andora, dormeau împreună – uneori făcând dragoste, alteori doar dormind. În fiecare dimineață pozase pentru el, complet în largul ei, mulțumită să fie acolo cu el. Și fiecare după-amiază și-o petrecuse singură, în timp ce el era ocupat cu alte treburi artistice sau pleca cu jeep-ul undeva, fără să-i ceară vreodată să-l însoțească.

Știuse tot timpul că totul va avea un sfârșit, când el va face suficient de multe desene după ea și totuși, sperase până în momentul plecării la aeroporul Saint Maarten, în acea dimineață, că el ar putea să-i ceară să meargă cu el în Mexic ; un vis romantic, prostesc, fiindcă nu exista nici un motiv ca el să-i spună să-l însoțească. Nu-și făcuseră nici o promisiune unul altuia, nici un angajament, în perioada celor două săptămâni.

Dragostea lor fusese liberă – liber dată și liber primită. Ea stătuse și-i pozase fiindcă îl iubise, și el ceruse să stea și să trăiască cu el vreme de două săptămâni fiindcă o iubise. Dar acum se terminase. Se întoarse pe o parte și-și închise ochii împăienjeniți de lacrimi. Nu vor

fi regrete, își jură ea cu hotărâre. A pierde timpul cu regrete însemna să distrugă momentele pe care le trăise cu Rick.

★
★ ★

Ziua următoare merse la muzeu și i se dădu înapoi vechiul serviciu pe care-l avusese, șeful părând ușurat că o vede din nou. La sfârșitul săptămânii, intrase din nou în vechea rutină, dar dacă rutina era aceeași, ea, Lori, nu mai era la fel. Aventura ei în Dorada o scosese din carapacea în care se ascunsese după moartea lui Mark, forțând-o să iasă afară și să nu se mai întoarcă niciodată.

Fără să mai fie reținută, sigură pe ea ca femeia care-și înțelesese feminitatea, nu mai stătea acasă în fiecare seară. În timp ce primăvara trecea, făcând loc verii, ea ieși cu prietenii ei, se alătură lor, învăță să joace tenis, luă parte la cursele de iahting de pe râu, întâlni oameni, își făcu prieteni, și la vremea când frunzele începură să se îngălbenească, începu să se întâlnească cu Terry Johnson pe care-l cunoscuse la firma de contabilitate unde lucrase pentru Mark.

Terry nu era ca Mark, din câte își dădu repede seama Kathy. Brunet, cu trăsături regulate, era punctual și atent, politicos, dar rezervat,

poate un pic cam rece. La Crăciun îi propuse lui Lori să se căsătorească cu el.

Propunerea lui o uimi peste măsură şi o făcu să-şi dea seama pe ce drum apucase. Răspunsul ei fu rapid, fără să se gândească prea mult şi ea ştiu că acesta fusese în mintea ei, chiar de când îl cunoscuse pe Terry.

– Nu. Nu, mulţumesc, spuse ea. Nu vreau să mă mărit din nou, nu încă. Nu mă mai cere din nou.

El era supărat şi i-o arătă, având îndrăzneala să-i spună că nu ştie ce vrea. O ceru din nou de nevastă, plictisind-o de moarte pe Lori.

– Ţi-am dat răspunsul şi n-am de gând să mă răzgândesc, replică ea. Nu vreau să mă mărit cu tine.

– De ce nu ? Am un serviciu bun, pot să cumpăr imediat o casă, deci nu se pune problema să locuim într-un apartament meschin. Ai putea să te laşi de slujbă, fiindcă oricum, aş dori să stai acasă.

– Şi să fiu acolo când te întorci de la serviciu, cu masa gata şi cămăşile spălate şi apretate pentru ziua următoare, adăugă ea cu ironie. Nu, mulţumesc. N-aş putea trăi cu tine, Terry, îmi pare rău, dar n-aş putea.

– O să rămâi o văduvă pentru toată viaţa ? şuieră el, ofensat în mod evident. Vrei să trăieşti singură, fără nici un bărbat ?

– Da, răspunse ea calm. Dacă nu pot trăi cu bărbatul pe care îl iubesc, atunci, vreau să trăiesc singură. La revedere.

Fusese sfârşitul prieteniei lor şi de atunci, ea avu grijă să nu-şi mai dea întâlniri cu nici un bărbat. Trecu Crăciunul şi veni Anul Nou, aducând iarna adevărată cu el. Îşi cumpără schiuri şi descoperi pistele pentru schi, împreună cu Kathy. Intră într-un club feminin care practica jocuri de iarnă. Merse la Universitatea serală şi învăţă bazele desenului, încercând să facă schiţe în cărbune, după o tânără care poza goală pentru clasă.

Şi în fiecare zi, în fiecare noapte, se gândea la Rick, dorindu-şi să-i aibă adresa pentru a-i scrie, dorindu-şi să primească scrisori de la el, întrebându-se dacă va mai auzi vreodată de el sau dacă se vor mai întâlni cândva.

Doar dacă ea s-ar întoarce la Dorada. Ideea i se infiltra încet, încet în minte şi prindea rădăcini, în timp ce ianuarie trecea şi venea luna februarie, când fiecare se gândea la o săptămână de vacanţă în sud, unde vremea să fie mai caldă, să te poţi relaxa, să-ţi reîncarci bateriile pentru a putea supravieţui restului iernii.

Descoperi de la prietena lui Kathy, Cindy, care lucra la o agenţie de turism, c-ar putea să petreacă o săptămână de vacanţă la Dorada, cu o excursie organizată. Ar putea să stea şase zile şi nopţi într-unul din acele hoteluri particulare despre care-i vorbise Rick şi, toc-

mai o convingea pe Kathy să vină cu ea, când sosi invitația.

Era unica scrisoare care venise cu poșta în acea zi și zăcea pe măsuța din camera de zi a apartamentului, acolo unde o pusese Kathy care ajunsese acasă cu câteva minute înaintea lui Lori.

– Pentru tine, spusese Kathy, arătând spre scrisoare. De la Washington D.C.

– Trebuie să fie o reclamă la ceva, spuse Lori, încercând să-și ascundă dezamăgirea fiindcă nu era din Mexic sau Dorada.

Apucă plicul crem. Numele ei era bătut la mașină, și Stevens fusese scris incorect cu „ph" în loc de „v". În colțul din partea stângă a plicului era adresa oficiului de expediere din Washington.

Îl desfăcu. Înăuntru se afla un cartonaș. Îl scoase și-l privi. Inima începu să-i bată mai tare, obrajii i se înroșiră, sângele i se înfierbântă în vine.

– Ce este ? întrebă Kathy, observând schimbarea de pe fața ei... Traversă camera și se apropie de Lori pentru a citi cu voce tare cuvintele scrise pe cartonaș... „Sunteți invitată la deschiderea expoziției de desene, tablouri și sculptură – imagini din Dorada – de Patrick Greville, la Galeria Broughton, Washington D.C., în data de 1 martie. Va fi o recepție la care va fi prezent și artistul. Această invitație este pentru două persoane"... Kathy răsuflă

adânc, apoi izbcni excitată... Este de la el, nu-i așa ? Artistul pentru care ai pozat ? Lori, întoarce invitația. Este ceva scris pe dos.

Lori întoarse invitația cu mâini tremurânde și se uită la scrisul de mână.

— Lori, citi ea, sper că o să vii acolo pe întâi martie. Vino s-o vezi pe Emily. Toată dragostea mea, Rick.

— Bineînțeles că o să te duci, răsuflă Kathy entuziasmată.

— Nu... nu sunt sigură.

— Merg cu tine. În invitație se spune că este pentru două persoane.

— Dar...

— Vino, hai s-o căutăm pe Cindy acum, spuse Kathy, punându-și canadiana pe ea. O să mergem la Washington în loc de Dorada.

— Dar nu sunt sigură, ripostă Lori slab, uitându-se încă la scrisul lui Rick.

El n-o uitase și-i trimitea toată dragostea lui. Voia ca ea să vină la expoziția lui, și totuși șovăia în mod ciudat să vadă cum făcuse el din ea Emily Greville.

— Cineva m-ar putea recunoaște, mormăi ea, și ar fi jenant.

— De ce ? ripostă Kathy. Cui îi pasă ? Oh, hai, Lori ! Agenția de voiaj este deschisă vinerea seara. Cindy ne poate spune care-i calea cea mai bună de a ajunge la Washington și dacă este posibil, să beneficiem de o reducere la hotel pentru week-end.

Ziua de deschidre a expoziției era într-o duminică, așa că ele zburară cu avionul spre Washington prin Boston, instalându-se, sâmbătă, în hotelul de lângă aeroport. După ce se instalară în camere, hotărâră să renunțe la cina de la hotel și, în loc de asta, să meargă să se plimbe, fiindcă cineva îi spusese lui Kathy că Washingtonul este mult mai frumos noaptea.

Două elegante construcții luminate străluceau printre crengile goale, reflectându-se în apele râului Potomac, amândouă clasice, cu coloane grecești ; monumentul lui Jefferson, totul numai grație și armonie. Coloanele lui fiind luminate din spate. Între ele, un deget din piatră, și el luminat, era îndreptat spre cerul înstelat, părând să străpungă memorialul lui Washington, neclintit și comandând.

Stelele se reflectau în oglinzile reflectoare ce se aflau de-a lungul unui drum larg numit hall și în capătul dealurilor se vedea clădirea Capitoliului, ce părea să plutească deasupra întregului oraș, ca un palat fermecat. La poalele dealurilor, în oraș, trecură pe lângă Casa Albă cu mai multe coloane luminate, mai multă grație și armonie, iar de-a lungul străzilor din Georgetown pe lângă casa construită din cărămidă, magazine și vile enorme. Era un district unde, după cele spuse de șoferul ghid, locuiau bogații și celebritățile.

Întorcându-se la hotel, mâncară sandvișuri la barul hotelului, și merseră la culcare. Lori nu

putea dormi. Continuă să se gândească la Rick, întrebându-se unde stă el în noaptea aceea. Orele trecură încet, în minte i se perindau imagini confuze — camerele circulare ale morii de zahăr din Dorada, plajele străjuite de palmieri și marea albastră, florile viu colorate ale grădinii din Tamarind, munții conici — toate amestecate cu impresiile recente lăsate de arhitectura rece a capitalei americane.

În dimineața următoare, se sculară târziu, luară o gustare la hotel și apoi luară un taxi până la galerie. Aceasta era într-o veche clădire restaurată, din intersecția lui Pennsylvania Avenue cu una dintre numeroasele străzi perpendiculare pe strada principală, iar taximetristul le spuse că un artist trebuia să fie bun cu adevărat, ca să fie expus acolo.

Pe stradă erau parcate multe automobile și, când urcară treptele, Lori simți cum o apucă vechea timiditate. Intră în holul de la intrare cu jenă, ascunzându-se după Kathy.

— Mă întreb unde o să găsim sculpturile făcute după tine, spuse Kathy, cercetând catalogul pe care-l avea în mână.

— Sst! șopti Lori, uitându-se la oamenii din jurul ei care stăteau în hol cu pahare de vin în mână, vorbind tare între ei.

— Nimeni nu ne aude în vacarmul ăsta, spuse Kathy... Se uită prin catalog... Se spune că sunt trei sculpturi reprezentând silueta unei femei în cea de a doua galerie... Privi spre în-

trarea de la jumătatea holului... Pe acolo. Hai, vino !

Camera cu tavan înalt era lungă şi lată. Pereţii erau zugrăviţi în gri, iar lemnăria albă. Era luminată prin nişte ferestre mari de la celălalt capăt. Plină de oameni, bărbaţi în costume şi femei în rochii de iarnă sau taioare, era populată şi de mulţi oameni de artă, care erau uşor de recunoscut după părul lung, bărbi şi blugii excentrici. La capătul camerei se afla un grup privind la trei femei sculptate în mărime naturală, dintr-o piatră fină de culoarea aurului palid. Lori şi Kathy se alăturară grupului şi începură şi ele să se uite la frumoasele forme sculptate cu gambe rotunde, şolduri zvelte şi sâni înălţaţi obraznic.

Spre uşurarea lui Lori, pe faţa statuilor nu se vedeau clar trăsăturile. Acestea erau reprezentate vag, putând să fie orice femeie din lume. Ochiul era atras spre corpurile statuilor care exprimau o emoţie deosebită.

Lori răsfoi catalogul şi găsi pagina şi descrierea corectă. Tot ceea ce era expus purta denumirea Emily.

Lori se uită din nou spre siluete. Una părea să exprime o speranţă calmă. Una se afla în stare de extaz, cu trupul arcuit pe spate şi braţele atârnând într-o atitudine de abandon. Una era destinsă, cu umerii căzuţi. Ea se recunoscu în fiecare dintre ele.

— Trebuie să fi cunoscut modelul în mod intim, de a fost în stare să prindă expresia unor

emoții atât de intense. Nici o femeie nu-și arată sufletul în public, spuse o femeie din spatele lui Lori.

— Mă întreb cine este, spuse o voce bărbătească.

— Este cea mai bună lucrare a lui — cu adevărat mare ! spuse o altă voce bărbătească. Prin simplitatea ei, aduce cu Casado.

— Pot aprecia influența lui Manzini în erotismul celei de a doua siluete. N-a studiat cu amândoi ?

— Nu sunt de acord cu nici unul dintre voi. Este vorba de Greville pur și simplu, spuse o femeie. S-a afirmat ca un adevărat sculptor și voi scrie asta în coloanele ziarului meu. A fost foarte inspirat când a creat aceste statui.

— Inspirat de cine ? spuse unul dintre bărbați cu un chicotit ușor. De către model ? Nu-mi aduc aminte s-o fi întâlnit pe această femeie. Un trup ca acesta m-ar fi inspirat și pe mine.

— El n-ar spune cine este. L-am întrebat eu, spuse altă voce. Nu-l condamn. Ea este o femeiușcă nostimă.

Lori se întoarse orbește, cu obrajii împurpurați, trecu printre oamenii din spatele ei și se grăbi să traverseze camera spre ieșire. Kathy strigă după ea :

— Hei, Lori, Lori, unde te duci ? !

— Da, unde te duci, Lori ? întrebă o voce ușor ironică, în timp ce ea se lovea de cineva.

Se uită în sus, văzu ochii verzi în fața bronzată, figura cu trăsături puternice râzând spre ea, văzu părul blond albit de soare, nu atât de zburlit ca de obicei. Cineva îl convinsese să-și pună o cravată la cămașa bleumarin, dar nodul fusese ușor desfăcut, ca și cum n-ar fi suportat constrângerea. Purta o jachetă de tweed și pantaloni gri închis. Arăta aproape respectabil, dar nu întrutotul.

– Ai venit, în cele din urmă. Mi-a fost atât de teamă că n-o să vii, murmură el. Unde stai, și pentru cât timp?

– Noi stăm la hotelul de lângă aeroport.

Nu se putea abține de a-l privi și se pare că și el încerca același sentiment.

– Noi?... Se încruntă și o repezi cu gelozie... Cu cine mai ești?

– Eu și cu Kathy... Se întoarse spre Kathy care ajunsese în spatele ei... Kathy, ți-l prezint pe Rick Greville. Kathy și cu mine stăm în același apartament, adăugă ea din nou spre Rick. Și plecăm mâine seară.

– Fă-ți bagajele și adu-le la hotelul unde locuiesc eu, spuse Rick după ce dădu mâna cu Kathy. O să stai cu mine la noapte.

– Nu, spuse Lori cu hotărâre. Nu pot.

El o apucă de mână și o scutura tare în timp ce-i zâmbea și-i spunea încet:

– Ba da, poți.

– Dar ce să fac cu Kathy? N-o pot lăsa singură la hotel. Dacă n-ar fi fost ea, eu n-aș

fi venit niciodată. Dacă n-ar fi fost ea, n-aș fi ajuns niciodată în Dorada, băiguț Lori, conștientă că erau priviți de oamenii care îl recunoscuseră probabil pe Rick, ca fiind creatorul operelor din expoziție.

– Și Kathy poate să se mute... zâmbi spre tăcuta Kathy, care devenise surprinzător de liniștită... Se pare că-ți datorez ceva, Kathy, zise el. Nu te deranjează să te muți într-o cameră la hotelul Mayflower, în seara aceasta, nu-i așa ?... Kathy nu scoase nici un cuvânt, dând doar din cap, ceea ce însemna că n-o deranja... Bine. Hai să mergem să-l găsim pe Henry.

Îl găsiră pe Henry, un omuleț grăsuț cu un costum bleumarin cu dungulițe, în cealaltă cameră, unde picturile pline de culoare ale lui Rick, cu scene din Dorada, înviorau pereții sumbri.

– Henry, aceasta este Lori, modelul statuilor mele. Vreau ca ea și prietena ei să se mute la Mayflower în seara aceasta, spuse Rick pe un ton autoritar. Se poate ?

– Sigur că da, zise Henry. Îmi pare bine să te cunosc în cele din urmă... Emily, susură el, făcând cu ochiul. Ce părere ai de statui ? Le-ai văzut ?

– Eu... Lori începu să vorbească, când fu întreruptă de un tânăr care purta ochelari.

Acesta îl împinse pe Henry și se plantă în fața ei. În mâini avea un carnețel.

– Am auzit bine când Henry v-a zis Emily ? întrebă el.

Ochii lui, acoperiți cu lentile groase, o cercetau îndeaproape.

– Cred că este timpul să plecăm de aici, murmură Rick, strângând-o pe Lori de mână. Nu, numele ei este Lori, spuse el reporterului. Nu Emily. Ea nu este Emily. Henry, du-o pe Kathy la hotelul lor, plătește-le nota și adu-le lucrurile la Mayflower. Ne vedem toți mai târziu.

Făcu stânga-mprejur și trăgând-o pe Lori după el, se grăbi spre ieșire. Câțiva oameni încercară să-l oprească, probabil ca să vorbească cu el despre exponate, dar el nu le dădu nici o atenție și păși mai departe. În cele din urmă ieșiră pe ușă și o luară în jos pe trepte. Vântul aspru de martie le biciuia fețele.

– Cine este Henry ? reuși să întrebe Lori în timp ce se chinuia să țină pasul cu el.

– Henry Broughton. Este impresarul meu în Statele Unite și proprietarul galeriilor de aici, ca și al altora din New York și Minneapolis. El a pregătit expoziția.

– Taximetristul care ne-a adus până aici ne-a spus că trebuie să fii într-adevăr bun ca să expui aici în Broughton, spuse ea în timp ce se opriseră la o intersecție și așteptau să se schimbe luminile semaforului. Razele palide ale soarelui treceau printre crengile goale ale pomilor, luminând clădirile de piatră.

– Sunt bun, replică Rick cu acea încredere în sine care o făcea pe ea să râdă întotdea-

una... O privi de sus... Nu-ți plac sculpturile pe care le-am făcut după tine ?

— Vrei să spui, sculpturile pe care le-ai făcut după Emily ? îl ironiză ea și el zâmbi șmecherește. Cred că sunt frumoase, spuse ea stânjenită. Dar nu sunt ceea ce mă așteptam.

El o privi scrutător, dar nu făcu nici un comentariu. Semaforul se schimbă și ei traversară drumul. Merseră de-a lungul părculețului Lafayette. Casa Albă strălucea în lumina săracă a soarelui. Încă o altă stradă și apoi alta. Rick o ținea de mână, dar nu vorbeau, așa încât Lori se întrebă dacă ea nu-l supărase cu cele spuse despre sculpturi.

Fu o adevărată ușurare să intre în holul cald al hotelului, după vântul rece de afară. În lift stătură liniștiți, printre ceilalți oameni. La etajul al treilea ieșiră din lift și merseră de-a lungul unui coridor acoperit cu mochetă. Rick descuie o ușă și amândoi intrară într-o cameră plăcută, mobilată cu o discretă eleganță. Se aflau acolo un pat mare de mijloc, o măsuță la fereastră, pe care se găsea un aranjament cu flori de primăvară și o tavă cu un coș de fructe proaspete și o sticlă de vin în el.

Ținând-o încă de mână, Rick o forță să se întoarcă brusc. O cuprinse în brațe și o strânse foarte tare.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, șopti el, frecându-și obrazul de al ei.

Apoi buzele lui le acoperiră pe ale ei, într-un sărut flămând, plin de pasiune, care nu lăsa nici o îndoială asupra sentimentelor lui legate de prezența ei.

– Și mie mi-a fost dor de tine, spuse Lori când sărutul luă sfârșit și ea rămase sprijinită în cercul format de brațele lui.

– Și atunci de ce nu mi-ai scris ? întrebă el.

– N-am avut nici o adresă la care să-ți scriu ! Nu știam nici măcar unde ești în Mexic – nu mi-ai spus unde te duci.

– Nu ți-am spus ?... Se încruntă perplex și-și trecu degetele prin păr. Își desfăcu cravata și o lăsă să cadă pe jos, apoi își scoase haina și o aruncă spre un scaun, pe care, bineînțeles, nu-l nimeri. Lori se aplecă și o aranjă pe spătarul unui scaun... Trebuie să fi uitat, mormăi el în timp ce se îndrepta spre măsuța de lângă fereastră... Luă sticla de vin, o deschise și turnă vin în două pahare... Sau trebuie să fi presupus că știai unde merg, adăugă el, apropiindu-se de ea... Scoate-ți haina. Cred că știi că o să rămâi aici.

Lori își scoase mantoul cu guler de blană și-l așeză pe scaun deasupra hainei lui Rick.

– De ce nu mi-ai scris tu mie ? întrebă ea în timp ce lua paharul de vin din mâna lui.

– Din același motiv. N-am avut adresa ta, replică el cu o notă de umor în voce. Ai uitat să mi-o dai. Știi că ai fi putut să-mi scrii la Dorada. Aș fi primit-o. De ce nu mi-ai scris ?

— N... n-am fost sigură, mormăi ea evaziv, apoi adăugă mai hotărâtă, privindu-l drept în ochi... Nu ți-am scris fiindcă am crezut că s-a terminat le... legătura noastră.

— Și eu credeam la fel, recunoscu el cu un zâmbet cinic. Dar nu era așa și nu este... Ridică paharul de vin spre ea... Pentru noi, iubito.

— Pentru noi, șopti ea, cuprinsă de starea familiară de excitare care o invada.

În timp ce-și sorbeau vinul fără să vorbească, se priveau în ochi transmițându-și mesaje unul altuia.

Rick fu primul care-și dezlipi privirea, uitându-se în jos spre paharul de vin.

— Am intrat în posesia adresei tale în urmă cu trei săptămâni, zise el, când am fost la Dorada, de la Sylvester. Erai înscrisă în registrul de la hotel, așa că am putut să-ți trimit invitația... Încruntarea i se adâncì când o privi din nou... Ce-ai vrut să spui când ai zis că sculpturile lui Emily nu sunt precum te așteptai ?

— Spuneai la Dorada... că vrei să transpui povestea lui Emily în sculptură și am presupus că trebuia să fie ceva mai complicat... o serie de scene din viața ei, cu mai multe personaje.

— Dar eu am transpus viața ei emoțională.

— Înțeleg, acum, murmură Lori, plecându-și privirea, deoarece își simțea obrajii arzând din cauza intensității cu care el se uita la ea. Le găsesc înspăimântătoare.

– De ce ?

– Fiindcă poate că știu că nu este Emily Greville, ci eu... Îl privi în ochi... Este un sentiment ciudat, ușor halucinant.

– Te identifici cu aceste emoții, spuse el liniștit. Așa face orice femeie care vede sculpturile. Aceste figuri nu te reprezintă pe tine sau pe Emily, ci ORICE FEMEIE – toate femeile care au simțit speranță, pasiune sau durere.

– Am auzit pe cineva spunând că este cel mai bun lucru pe care l-ai făcut și că ai fost inspirat.

– Este cel mai bun lucru pe care l-am făcut și am fost inspirat, o aprobă el, luându-i paharul gol și ducându-se la masa de lângă fereastră să pună ambele pahare pe tavă. Am fost inspirat de stafia lui Emily. M-a urmărit până când am transpus povestea iubirii, pasiunii și deznădejdii ei.

– Ai fost îndrăgostit de ea, îl acuză Lori și se trezi întoarsă cu fața spre el.

– Poate că am fost, confirmă el. Dar nu mai sunt. Am alungat stafia ei creând aceste sculpturi și acum ea este liberă să se odihnească în pace... Se apropie încet de ea și se opri când ajunse suficient de aproape. Se uită spre ea cu ochii strălucind de dorință... Și acum, când povestea lui Emily a fost spusă, când stafia ei a dispărut, vei veni să trăiești cu mine din nou ?

– Unde ?

– În Dorada, în Mexic – oriunde o să trebuiască să merg.

– Pentru câtă vreme ?

– Pentru cât timp dorești, șopti el, venind și mai aproape, respirația lui fierbinte răvășindu-i firele de păr de pe frunte... Pentru totdeauna.

Ea privi în sus, cercetându-i fața. Era foarte aproape de el, neatingându-l totuși, dar îi era greu să reziste magnetismului emanat de Rick. Ar fi vrut să-și culce capul pe pieptul lui și să-i asculte bătăile inimii. Ar fi vrut să-i simtă căldura și confortul brațelor, dar mai întâi existau niște întrebări care cereau răspunsuri.

– Crezi, când spui că pentru totdeauna ? întrebă ea.

– Cred, răspunse Rick mângâietor și-și plimbă un deget de-a lungul obrazului ei, încet și sugestiv. Te măriți cu mine, Lori ?

Se îndepărtă de el, privindu-l uluită. Niciodată nu s-ar fi așteptat ca el să-i facă o asemenea cerere.

– Dar... dar... o dată ai spus că găsești căsătoria prea restrictivă.

– Știu c-am spus așa... Buzele lui se strâmbară a autoironie... Dar asta a fost părerea mea când eram mai tânăr, înainte de a-mi îndeplini scopul de a ajunge sculptor, înainte de a te întâlni pe tine și a fi învățat să te iubesc... Își aplecă fața și-i atinse buzele cu ale lui, în promisiunea unui sărut... În tot acest timp cât am fost despărțiți, chiar când am fost la mii de mile

distanță unul de celălalt și eu nu știam sigur unde locuiești, te-am simțit aproape. Îmi făcea bine să știu că exiști undeva în lume și muncești și că atunci când voi termina aceste sculpturi, voi putea să te văd din nou și să-ți cer să-mi fii soție... Făcu din nou o pauză, părând că-și caută cuvintele care să-i exprime cât mai bine sentimentele... Au fost multe nopți când mă rugam lui Dumnezeu să-ți fi cerut să mergi cu mine în Mexic, în loc să te fi lăsat să pleci în Canada, adăugă el cu o voce răgușită.

– De ce nu mi-ai cerut să merg cu tine ?

– Știam că n-aveam nici un drept, spuse el posomorât. Și apoi, nu eram sigur în ceea ce privește sentimentele tale. Niciodată nu mi-ai spus.

– Credeam că știi, murmură ea războinică. Credeam că știi că n-aș fi făcut dragoste cu tine dacă nu te-aș fi iubit. Oh, atât de mult aș fi vrut să merg cu tine în Mexic – voiam așa de tare să-mi ceri să rămân cu tine...

– Și atunci, de ce naiba nu mi-ai spus ? întrebă el, luând-o de umeri și apropiind-o de el.

– Pentru că știam că n-am nici un drept să ți-o cer. Nu făcusem nici un fel de angajamente unul față de celălalt. Și apoi, mai era și Emily între noi, spuse ea atingându-l, nemaifiind în stare să reziste impulsului de a-și aluneca mâinile peste cămașa lui moale de bumbac ca să-i simtă căldura pielii prin țesătură.

— Nu înțeleg, spuse el încruntându-se la ea, luându-i o mână de pe pieptul lui și sărutându-i-o.

— Ea te obseda, șopti ea, proptindu-și fruntea de el, ascultându-i schimbarea ritmului inimii, umplându-și nările cu mirosul viril al pielii lui. Uneori, când făceai dragoste cu mine, mă gândeam că tu faci dragoste cu ea. Apoi, adesea erai atât de detașat, ca și când... ca și când artistul din tine ar fi stat de o parte, urmărind cum reacționez la sărutările tale, stocându-le în memorie pentru o dată mai îndepărtată când ți-ai fi creat sculpturile.

Rick rămase tăcut câteva clipe, apoi brațele lui o înconjurară și o strânseră la piept, cu căldura pe care și-o amintea atât de bine.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse el după o vreme, cu un oftat. Am fost obsedat de Emily și poate la început, când te-am cunoscut, m-am gândit la tine ca și când ai fi fost ea. Dar nu Emily a fost aceea care mi-a bântuit gândurile în Mexic. Tu ai fost... îi ridică obrazul și o obligă să-l privească în față... Nu mi-ai dat încă un răspuns. Există altcineva ? o întrebă el cu asprime, în ochi citindu-i-se gelozia. Ai găsit un alt Mark cu care să te măriți ? Sau este vorba de slujba ta ? Îți preferi serviciul traiului împreună cu mine ? Dacă este așa, spune-mi și o să terminăm. O să ne sărutăm de adio și fiecare o să plece în altă direcție.

– Nu, nu există nimeni altcineva. Te iubesc și vreau să trăiesc cu tine pentru tot restul vieții I strigă Lori grăbită, stârnită în cele din urmă. N-am vrut să te iubesc dar te iubesc – n-am ce face. Și nu prefer nici o slujbă în locul tău. Urăsc să muncesc pentru alții. Vreau să fiu liberă, liberă să trăiesc cu tine, liberă să iubesc. Voiam să vin în Dorada în vacanța de primăvară, dacă n-aș fi venit aici. Speram să te văd din nou, acolo.

– Încă poți veni la Dorada în săptămâna aceasta, spuse el. Cu mine. Și o să ne căsătorim curând. Știu că nu sunt o partidă grozavă, continuă el autoironizându-se. Sunt dezordonat, adesea cu gândul aiurea, uneori grosolan și autoritar...

– Într-o zi bine dispus, urâcios în următoarea, imprevizibil, glumi Lori, mângâindu-i obrazul cu afecțiune, simțind cum dragostea pentru el îi umple inima. Dar întotdeauna bun și generos cu o greșeală.

– Și te iubesc mai mult decât am iubit pe cineva vreodată, dragostea mea dulce și timidă, spuse el îmbrățișând-o iarăși. Și vreau să am grijă de tine, să te am lângă mine în fiecare dimineață când mă trezesc, să te iau cu mine în fiecare seară la culcare. Aș vrea să avem copii și să-i creștem împreună. Lori, el devenise brusc surprinzător de umil, vrei să-ți asumi riscul de a te mărita cu mine ?

– Îmi asum riscul. Mă voi mărita cu tine.

Dragostea pentru el trecu peste barierele pe care ea şi le impusese, înlăturând ultimele rămăşite de timiditate. Înlănţuindu-şi braţele, îi trase capul şi-l sărută adânc şi cu pasiune.

– O să mai spui că fac dragoste cu Emily când o să mă iubesc cu tine ? o ameninţă Rick, vorbindu-i la ureche, în timp ce o lua în braţe pentru a o purta spre pat. Cred că de data aceasta o să-ţi dovedesc că te înşeli şi o să te fac, în mod sigur, să nu mai gândeşti aşa niciodată.

– Da, vreau, vreau, şopti ea întinzând braţele spre el.

Se supuse încă o dată valului de dorinţă ce emana din el şi ştiu că stafia lui Emily Greville nu mai există între ei. Rick era al ei, în întregime al ei, pasionat şi posesiv, dar şi tandru, anticipându-i nevoile senzuale şi înfierbântând-o până o aduse la unison cu el.

★

★ ★

Trei săptămâni mai târziu, în grădina din spatele morii de zahăr din Dorada, nu departe de ruinele casei lui Emily Greville, unde capre mici păşteau iarba, florile viu colorate înveseleau pereţii maro-aurii ai morii şi palmierii foşneau în bătaia brizei, se căsătoriră. Ceremonia fu simplă, fiind prezenţi părinţii adoptivi ai lui Lori şi de asemenea Kathy. Erau şi Joan şi Luigi

Bianco, Sylvester și alți prieteni de-ai lui Rick, pe care acesta și-i făcuse de când locuia în Dorada.

Într-un fel, ocazia a fost plină de haz. În ultimul minut, Rick n-a găsit inelul de nuntă pe care-l cumpărase pentru ea și a trebuit să-l împrumute pe al lui Ioan, iar Lori a fost atât de nervoasă încât a pronunțat numele de familie și de botez ale lui Rick pe dos.

Dar n-au făcut nici o greșeală în privința promisiunilor pe care și le-au făcut unul altuia, fiindcă erau convinși de fiecare cuvânt pe care și l-au spus în timpul ceremoniei, vorbind din adâncul inimii lor.

– SFÂRȘIT –

Pentru Lori a trebuit să treacă un timp îndelungat ca să-și revină din tristețea căsătoriei cu Mark, terminată înainte de a începe, când el murise într-un tragic accident. Și totuși, poate că dacă ar putea să ia viața de la capăt din nou...

În insula Dorada, Lori îl întâlnește pe Rick Greville — misterios, nonconformist și prea atrăgător ca să inspire încredere. Pe scurt, Rick înseamnă „pericol".

Îi plăcea cum îi simțea pielea și ar fi dorit s-o simtă și mai mult. Își ridică cealaltă mână ca să-i mângâie și umărul celălalt. Mâna ei alunecă de-a lungul gâtului, degetele apăsându-i ceafa. Tânjea ca el să-și aplece fața și s-o sărute.

THE BEST

ISBN 973-9197-15-9

Lei 1400